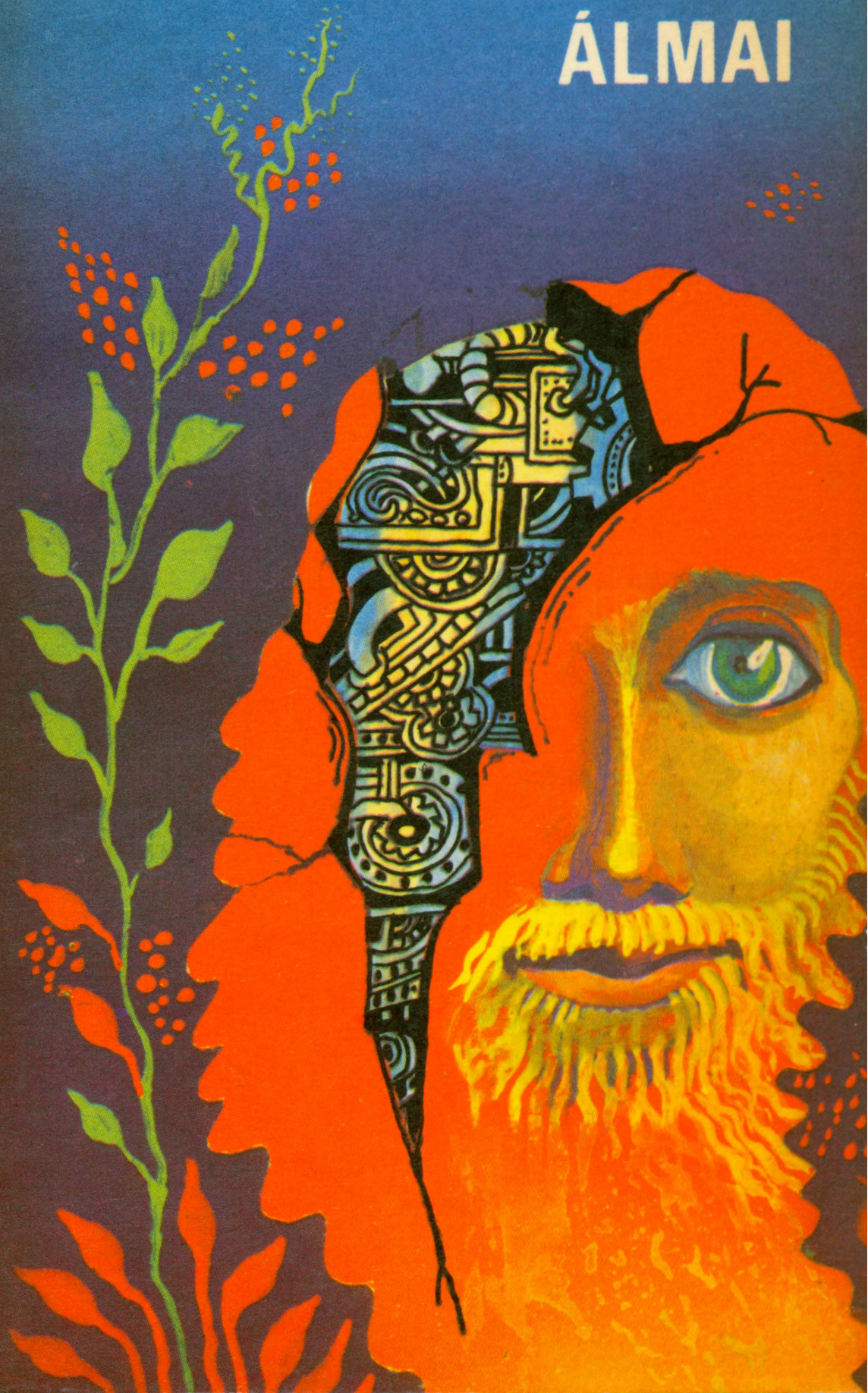

KOZMOSZ FANTASZTIKUS KÖNYVEK

PIERRE
BARBET

A PSZIBORGOK ÁLMAI

KOZMOSZ FANTASZTIKUS KÖNYVEK

SZERKESZTI KUCZKA PÉTER

PIERRE BARBET

A psziborgok álmai

TUDOMÁNYOS FANTASZTIKUS REGÉNY

KOZMOSZ KÖNYVEK

BUDAPEST. 1975

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Pierre Barbet: A quoi songent les psyborgs?
Editions Fleuve Noir © Editions Fleuve Noir, 1971

FORDÍTOTTA SZOBOSZLAI MARGIT

AZ UTÓSZÓT BUDA BÉLA,
AZ ÉLETRAJZOT KUCZKA PÉTER ÍRTA

A FEDÉLTERV HERPAI ZOLTÁN MUNKÁJA

© Szoboszlai Margit, 1975
Hungarian translation

ISBN 963 211 086 2

Felelős kiadó: Szilvásy György
Felelős szerkesztő: Futaki József
A szöveghűséget ellenőrizte: Bajomi Lázár Endre
Műszaki vezető: Gonda Pál
Képszerkesztő: Moldova Zsuzsa
Műszaki szerkesztő: Wagner Orsolya
39 800 példány, 9 (A/5) ív, MSZ 5601-59
75.1098/1/1552 – Zrínyi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
IF 2287 – e – 7577

ELSŐ FEJEZET

– Parancsol egy üdítő italt, Setni kapitány? – fordult hozzám az úrkisasszony sugárzó mosollyal.

– Ezer örömmel – vélekedtem, s egy Vezér-féle pálinkumot vettem el a tálcájáról.

A csinos lány továbbment, s magamra hagyott a gondolataimmal; jócskán szükségem volt egy kis szíverősítőre, hogy tisztán lássak.

Képtelen voltam felfogni, miért hívtak sürgősen a Nagy Agyak Kalapolba, a Bölcsek Nagy Tanácsának székhelyére. A Tanács a Tejút összes csillagának főnökeiből állott.

Bizonyos értelemben nagyon is jól jött, mert kezdtem torkig lenni a Galaktika egyik legtávolabbi, szálnalmas elővédjének ellenőrzésével.

Az űrflotta tisztjének nincs nagyobb megpróbáltatás, mint a békés korszak! Ilyenkor nagyon nehéz az előléptetés, s nekem bizony semmi kedvem sem volt a nyugdíjig ebben a rangfokozatban maradni.

Igaz, eddig mázlim volt, amikor elvégeztem az Űriskolát, a Szövetségnek éppen leszámolnivalója akadt a procyoniakkal, így aztán hamarosan hadnagy, majd pedig komoly kapitány lettem. Azóta dög unalom!

E pillanatban kiadós káromkodásra figyeltem fel.

– Ezer kénköves üstökös! Ha nem csalódom, ez csakugyan Setni!

– Pentoser! – kiáltottam fel egy magas, nyíltképű és rokonszenves fickó láttán. – Soha jobbkor, cimbora!

A hadnagy a mellettem levő üres helyre ült és megkérdezte:

– Maga is Kalapolba megy?

– Oda, öregem! A Nagy Agyak hívtak...

A hír, azt hiszem, éppúgy meglepte, mint jómagámat.

– A nemjóját! Valahol valami komoly zűrnék kell lennie, hogy felébresztették őket.

Ugyanúgy vélekedett, mint én. Általában a Bölcsek Nagy Tanácsa semmiben sem kéri ki a Nagy Agyak tanácsát. A legkiválóbb tudósok agyát gondosan tartósítják az ionkicserélő kádakban, amelyek a szükséges nedvességet és tápanyagot szolgáltatják. Időnként "továbbképezik" őket, vagyis beléjük táplálják a legújabb tudományos eredményeket, majd újra elaltatják őket. Ezek a laboratóriumok a *Galax*ban vannak, a kormány székhelyén, több száz méternyi szikla alatt.

– Meglehet! De hogy őszinte legyek, magam sem tudok többet, mint te: soron kívüli helyet foglaltak nekem a menetrendszerű űrhajón, de nem méltóztattak tájékoztatni. Hát te? Veled mi van?

– Semmi különös: szabadságon vagyok.

Az avizóhajóm nagyjavítás alatt van. Nekem meg kedvem támadt kimulatni magam Kalapolban.

– Jó ötlet: csak a fővárosban lehet igazán jól szórakozni. Nagyon örülök, hogy találkoztunk. Emlékszel a rigeli csata után hogy kirúgtunk a hámból?

– De mennyire! Egy jó hétbe tellett, mire kihevertem... Az urzanaiakkal vívott csetepatéban megrepedt egy oldalbordám.

– Ezúttal ne nagyon számíts rám, aligha tudlak összekanalazni, most aztán nem lesz alkalmam egyhamar kilustálkodni magam.

– Te mázlista! Békeidőben a különleges megbízatásnál álmodni sem lehet jobb alkalmat, hogy az ember újabb stráfot akasszon le. Nem beszélve róla, hogy ugyancsak jól fekhetsz odafenn, ha egyszer rád esett a választás!

– Meglehet. Viszont ha nem tudom teljesíteni, előbb leszel őrnagy, mint én.

– Ugyan már! Nekem egy gondom sincs: veled nyert ügyük van.

– Nem olyan biztos! Igazán szeretném tudni, minek köszönhetem ezt a kedves figyelmességet.

Néhány órával később az űrhajó leszállt Kalapolban.

Hiába ismerem fővárosunkat, mindig különös hatással van rám, amikor visszatérek. A hatalmas felhőkarcoló-erdő fölé emelkedő *Galax*, ez az ezer méter magas, színjátzó torony a hatalom felejtethetlen benyomását kelti bennem...

Az űrkikötőben számtalan jármű sorakozott, egyesek éppen megérkeztek, mások pedig távoli csillagok felé indultak. De nem sok időt hagytak, hogy gyönyörködjem a látványban. Egy vezérkari tiszt mindjárt a rendőrökkel körülvett kinézóhoz kísért, ami úgy indult el, mint a szélvész; Pentosernek búcsút intettem, egyúttal azt is jelezve: sajnálom, hogy nem vihetem magammal.

Amint leszálltunk a *Galax* egyik parkolóhelyén, ellenőrizték személyazonosságom, majd a tiszt a Bölcsek Nagy Tanácsának termébe kísért.

Az egész nyugtalanított egy kissé: micsoda megtiszteltetés egy szürke kis kapitánynak!

A hatalmas, félkör alakú terem, ahol a szövetséges bolygók küldöttei tanácskoztak, zsúfolásig megtelt. Emberi teremtmények is voltak, de távoli csillagképeken született furcsa lények is, némelyek meglehetősen zavarba ejtő külsővel. Ezekben az egzotikus világokban a fejlődés során pikkelyes, ragacsos bőrű vagy aranybarna tollazatú értelmes lények láttak napvilágot. Némelyek mérgezett légkörben éltek, és kénytelenek voltak szkafandert viselni, ha a Polluxon tartózkodtak. Ezen a bolygón volt mivel foglalatostkodniuk az egzo-biológusoknak: szüntelenül újabb és újabb, különleges tulajdonságokkal rendelkező állatokat fedeztek fel, amelyekről sok

esetben kiderült, hogy hasznos segítőtársak lehetnek.

Eleget csavarogtam életemben, mégis be kell vallanom, hogy a jelenlevő fajok harmadrészét egyáltalán nem ismertem...

Mindjárt az első pillantásra magával ragadott a gyülekezet méltóságteljes magatartása. Középen egy bíborral bevont dobogón Kampl elnök ült, ő polluxi volt, és amikor felém fordult, megvallom, megdobbant a szívem, mintha vizsgalázam lenne! Merev vigyázzban álltam, és egész testemet kiverte a verejték.

– Tisztelt küldöttek – kezdte az Elnök –, bemutatom önöknek Setni kapitányt, a polluxi flotta tagját. A Nagy Agyak Tanácsára és a kapitány képességeinek alapos számítógépes vizsgálata után őt választottuk ezer esélyes közül. Ő bizonyult a legalkalmasabbnak ama kényes küldetés végrehajtására, amelyet most önök elé tárok.

Kampl köhintett, a torkát köszörülte, miközben az előtte levő papírokat még egyszer átnézte, majd így folytatta:

– A mi Galaktikánk hatalmas. Senki sem merné azt állítani, hogy minden egyes csillagát ismeri. Távoli kutatásokra induló hajóink szinte minden héten felfedeznek egy-egy égitestet. A kapcsolatfelvétel folyamata mindig megváltoztathatatlan rend szerint folyik le. Rögzítjük a csillag színcsoportját, majd önműködő steril szondákat küldünk minden bolygóra, hogy megtudjuk, van-e a felszínén élőlény, avagy nincs. Abban az esetben, ha eléggé fejlett civilizációra bukkanunk, a szondák minden szükséges tudnivalót rögzítenek, s az adatokból tudjuk meg, milyen fejlett műszakilag, majd pedig elektronikus fordítógépeinkbe tápláljuk a nyelvét. Végül, ha semmi sem szól ellene, űrhajósaink leszállnak, és kapcsolatba lépnek az őslakókkal.

Bizonyos próbaidő után felvesszük őket Szövetségünkbe mint teljes jogú tagokat. Az elnök ismét kis szünetet tartott, ivott egy korty vizet, ezúttal a hatás kedvéért, majd folytatta; a teremben egy pissenés sem hallatszott.

– Éppen egy hónappal ezelőtt kaptam kézhez Alnipos zászlós beszámolóját, aki egy könnyű felderítő űrhajóval cirkált a Hydra csillagképben. A tiszt új csillagrendszert fedezett fel, amely kilenc bolygóból áll, de közülük csak egyen uralkodnak olyan feltételek, amelyek biztosítani tudják egy értelmes faj létalapját. Ám Alnipos legnagyobb meglepetésére a szondák valamilyen áthatolhatatlan falba ütköztek, és semmiféle adatot nem tudtak szolgáltatni.

Úgy tetszett, a tény nagy érdeklődést váltott ki a küldöttek soraiban, mert hosszasan vitatkoztak egymás közt. Ami engem illet, az én fejemben a következő gondolatok rajzottak: felderítő rakétáink nagyon fejlettek; a szondák, amelyeket kibocsátanak, olyan felszereléssel rendelkeznek, hogy lehetetlen észlelni őket, továbbá a legmostohább körülmények közt is

működnek. Következésképpen olyan akadályba ütköztek, amelyet nagyon is ügyes lények készítettek, s ez már önmagában véve is eléggé nyugtalanító...

De Kampl, miután csendet kért, folytatta a történetet:

– Természetesen, amint megkaptuk a hírt, felébresztettük a Nagy Agyakat, s kikértük tanácsukat. Közben pedig újabb expedíció érkezett a Hydra 2928 tájékára.

Ezúttal, Alnipos roppant meglepetésére, a szondák minden nehézség nélkül működtek a kérdéses bolygó légkörében: ekkor tudtuk meg, hogy szárazföldjein semmi nyoma az életnek. Amíg csak a szem ellát, hatalmas, széljárta pusztaságot észleltek.

E szavaknál a képmagnó, levetítette a szóban forgó tájakat.

– ...Sehol egyetlen élőlény, sem a földön, sem az óceánokban, pedig a bolygón minden feltétel megvan ahhoz, hogy lakható legyen! Mármost hogyan magyarázhatjuk meg az előző kutatásnál felfedezett védőfalat? Vajon időközben a lakók elhagyták a bolygójukat? Alnipos úgy döntött, hogy a végére jár a dolognak, s meggyőződik róla: nem vezették-e félre szondáit, űrnaszádba ült, és átrepült a különös bolygó felett. De ő is csak az önműködő rakéták adatait tudta megerősíteni: civilizációnak semmi nyoma!

Amint visszatért a Polluxra, a Nagy Agyak úgy döntöttek, hogy a rakétákat töviről hegyire ellenőrizni kell, az űrhajóst pedig alaposan megvizsgálni.

Óriási fordulat! Kiderült, hogy a szondák különféle berendezései nem megfelelően működtek. Magát Alnipost pedig pszichoszondás vizsgálatnak vetették alá; a műszerek kimutatták, hogy a pilóta tudatalattijában olyan képfoszlányok vannak, amelyek egyáltalán nem felelnek meg a beszámolójának. Vajon módosult az emlékezőtehetsége? Képtelenség bizonyosat állítani, annyira tökéletes volt az "agymosás". Mindennek ellenére a kétség megmaradt. Számítógépeink és a Nagy Agyak képtelenek voltak rájönni, mi történt. Mit tegyünk?

– Küldjünk oda hatalmas flottát? Abban az esetben, ha a Hydra 2928-at ismeretlen lények lakják, szörnyű katasztrófát kockáztatunk, hiszen a műszaki felkészültségük, különösen lélektani téren, úgy tetszik, jelentősen felülmúlja a mienket! – Azonkívül a számítógépek meg a Nagy Agyak mindenképpen elvetették, hogy ekkora kockázatot vállaljunk, hiszen nagyon kevés adat áll rendelkezésükre.

– Így tehát újabb felderítő út kérdése merült fel; ebben mind megegyeztek, és azt tanácsolták, hogy mindent a legnagyobb titokban csináljunk.

– A legfogasabb kérdés a feltételezett agyfeltöltés volt, amely megakadályozta ügynökeinket a tisztánlátásban. Alnipos nagyon kevésbé tud ellenállni a hipnotikus hatásnak, ezért aztán a számítógépek átnézték pilótáink egyéni kartonjait, és először azokat választották, akik a leginkább ellen tudnak

állni az efféle emlékezetfelforgatásnak. Aztán úgy döntöttek, hogy közülük is a legerősebb alkatúakat választják, akik a legjobb szolgálati eredményeket érték el: végül is az a Setni kapitány bizonyult a legmegfelelőbbnek, aki itt áll önök előtt.

Az igazat megvallva, nekem egyáltalán nem volt kellemes a hír... Igazán jól meglettem volna e kitüntetés nélkül! Hiszen valójában ebből a szépséges beszédből az derült ki, hogy a Hydra bolygójának rejtélyéből a világon semmit sem fejtettek meg. Bizonyára ismeretlen, meglehetősen hatalmas egyedek lakják, akik kétségtelenül veszélyesek is, és egyáltalán nem fogadnak majd tárt karokkal.

Mégsem volt más választásom! Ha elutasítom, búcsút mondhatok az előmenetel lehetőségének.

Így aztán csak nagyot sóhajtottam, és tovább hallgattam. Elnökünk locsogását, amelyet egy pillanatra félbeszakított a nekem szóló halk taps.

– Természetesen pilótánkat a legtökéletesebb műszerekkel látjuk el, s indulása előtt alapos edzésnek vetjük alá. A pszichológusok maximálisan kifejlesztik benne az ellenállást az érzécsalódás jelenségeire. Szent meggyőződésem, hogy visszatértekor minden fontos adatot megkapunk, s pontot tehetünk ennek a kellemetlen ügynek a végére. Setni kapitány már eddig is bebizonyította, mire képes: nem fog nekünk csalódást okozni!

"Hát persze – gondoltam magamban –, eredj, öregem, csípd nyakon őket... Egyedül egy egész bolygó ellen! Amelyen bizonyára egy sereg olyan lény él, akikről a világon semmit sem tudunk, kivéve azt a csekélységet, hogy tönkreteszik a legtökéletesebb szondáinkat, és hogy egy olyan pilóta, mint Alnipos, félig begolyózott tőle."

Kampl felém fordult, úgy tetszett, arra vár, hogy kimondjam az igent. Nekiveselkedtem, s röviden a következőt mondtam:

– Elnök úr – mondtam megilletődve –, végtelenül örülök a nagy megtiszteltetésnek, amelyben részesítenek: noha nem tévesztem szem elől, milyen nehéz a feladat, legyen nyugodt, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kivívjam meglelégedését.

A tanács tagjai újra megtapsoltak, majd távozni hagytak.

Szabadságom azonban nagyon is átmenetinek bizonyult, mert az örök arra kértek, várjam meg a tanácskozás végét az előcsarnokban.

Három dogmafűből készült szivart szívtam el, miközben az ember szomorú sorsán töprengtem; majd az Elnökünk dolgozószobájába hívtak.

Kedves mosollyal fogadott; az íróasztala mellett alacsonyabbnak tetszett, mint a dobogón, de a tekintete most is éppen olyan éles volt.

– Kedves barátom – jelentette ki kezét keresztbe téve a hasán –, nagyon örülök, hogy beleegyezett: ön különlegesen jól képzett ahhoz, hogy sikeresen

végrehajtsa megbízatását...

"Ezer kénköves üstökös! – gondoltam magamban. – Sose hittem volna, hogy a híres Kampl kedves barátomnak szólít... Igazán különleges képességeket találhattak bennem a számítógépek!"

– ...Mindenképpen személyesen akartam tárgyalni önnel, mert szeretnék néhány olyan dolgot közölni, amelyről a tanácsban nem szívesen beszéltem volna.

"Nézzenek oda... a kis titkolózó, még ilyet!" – gondoltam.

– Végre is nem tudhatjuk, mit talál majd azon a bolygón: talán még a mi Galaktikánkban ismeretlen szörnyeket is. Valójában Alnipos nem fedezett fel semmiféle új csillagrendszert, legalábbis a szokásos értelemben nem: voltak térképeink arról a csillagképről, csak hogy ez a csillag nem szerepel rajtuk! Hirtelen bukkant fel a semmiből... Fel tudja fogni, milyen felszerelés szükséges egy efféle kimagasló teljesítményhez?

– Kétségtelen – vélekedtem –, mi még messze vagyunk attól, hogy effajta hókuszpókuszt véghez tudjunk vinni! Vajon egyedülálló jelenségről van szó?

– Természetesen riasztottuk csillagászainkat, és Galaktikánkról temérdek felvétel készült, valamennyit ellenőrizték a számítógépek. Ez ideig egyetlen ilyenfajta felbukkanást nem jeleztek. Az eset tehát egyedülálló.

– Na és Alniposból egyáltalán semmit sem tudtak kiszedni a pszichoszondák? – erősködtem.

– Semmi pontosat: úgy tetszik, hozzánk hasonló felépítésű lényeket látott, de hangsúlyozom, hogy semmi bizonyosat nem mondhatunk, mert a képek nagyon is halványak. S azt is tekintetbe kell vennünk, hátha ezeket az emlékeket előző utazásairól őrzi. Egy szó, mint száz, ha pilótánkat agymosásnak vetették alá, mindent felülmúltak, amit mi ezen a téren meg tudunk valósítani!

– Még most is azon tűnődöm, vajon miért engem választottak – akadékoskodtam. – Arra persze kétségtelenül emlékszem, hogy amikor az Úrhajós Iskolába jelentkeztem, a pszichológusokat kissé meglepte, mennyire ellenálló vagyok a hipnózissal szemben, de azért hogy ezer közül engem szúrtak ki, az még ettől messze van...

– Egyetlen más pilóta sem képes olyan teljesítményre, mint ön – hangsúlyozta az Elnök. – Bizonyos helyzetben, amelyben minden emberi lény teljesen elveszti a fejét, ön meg tudja őrizni határozott kritikai érzékét és szabad ítélőképességét. Szakembereink szerint abban az esetben, ha a bolygón az emberi agyba mesterséges nézeteket kényszerítenek, amelyeknek semmi közük a valósághoz, ön talán nem tudja majd teljesen elhárítani őket, de mindenesetre megőrzi azt a képességét, hogy elemezze a jelenségeket, és magyarázatot találjon rájuk. Természetesen most újabb vizsgálatnak vetik alá.

Minden ismert mikroba és vírus ellen beoltják. Azonkívül rengeteg méreggel szemben is ellenállóvá teszik. Az egzobiológusok megtanítják rá, hogyan azonosíthatja a Galaktika összes ismert fajtát, ha valamelyik véletlenül az útjába kerül. A műszaki embereink is megígérték, hogy miniatürizált felszereléssel látják el, és sok kis szerkezettel: valamennyi technológiánk netovábbja. Mindent megteszünk, hogy ez az emberiségnek hallatlanul fontos küldetés sikerrel járjon. Ne feledje el, Setni kapitány, hogy talán meg akarják támadni a Tejutat!

– Tökéletesen értem. Legyen nyugodt, a lehetetlent is megpróbálom, hogy visszatérjek, és adatokat szolgáltatassak erről a különös bolygóról. Feltehetnék még néhány kérdést?

– Kérem, tessék...

– Mennyi ideig tart a felkészítem?

– Legfeljebb tíz napig. Nincs vesztegetni való időnk: a hipnopedagógia legújabb módszereit fogják használni.

– A tanácsban hangsúlyozta, hogy milyen fontos a küldetésem teljesen titkos volta. Hogyan képzei az odaszállításomat, hogy fel ne fedezzenek?

– Csillagászaink tanulmányozták a kérdést. Biztosítottak, hogy kitűnő megoldást találtak.

– Helyes, köszönöm...

– Ne cseréljük fel a szerepeinket, kedves barátom! – mondta Kampl, miközben felállt, és bizalmasan vállamra tette a kezét. – Valamennyien az ön lekötelezettjei vagyunk. Roppant türelmetlenül várom, mi történik önnel...

Erre kezét szorított velem – csakugyan tíz centivel alacsonyabb nálam –, és az ajtóig kísért. Mélyen meghajoltam, s elbúcsúztam tőle.

Ismeretlen tiszt várt rám, bemutatkozott.

– Tortobag, a titkosszolgálatról – közölte. – Engem bízott meg az Elnök, hogy felkészítsem a küldetésére.

– Örvendek, őrnagy! Az az érzésem, nem fogunk tétlenkedni.

A fickó addig-addig erőlködött, mígnem valami mosolyféle fintor ült ki az arcára. "Első látásra nem valami rokonszenves – állapítottam meg –, marcona fickó, aki folyton a szabályzaton lovagol... A fenébe is! Bokros teendőim közepette úgysem lesz alkalmam túlságosan gyakran látni a morc pofáját. Meg aztán úgysincs helyettem senki... Azonkívül nem húzhatnak csőbe: ha elegendő lesz belőle, meg is mondom!"

Tortobag a flotta főhadiszállására kísért; régi emlékek tolultak fel bennem. Felettébb kényelmes lakást utaltak ki, s megkezdődött a játszadozás.

Gyermeteg ártatlanságomban azt hittem, csak olyasfajta teszt sorozatnak vetnek alá, mint amilyen az úrhajós iskolai felvételnél volt. A valóság egészen másképpen festett!

Tíz napon át mi mindenem keresztül nem mentem!

A nyúzást az orvosok kezdték.

Minden porcikámat megvizsgálták. Alig végeztek testem egyik részével, máris másutt pásztáztak.

Szerencsére semmi különöset nem találtak.

De azért egy rakás bogyót írtak fel; bizonyos anyagok ellen, amelyekre allergiás voltam, érzéketlenné tettek. Olyan betegségek ellen oltottak be, amelyeknek még a nevét sem tudtam, majd pedig tíz napon át mérgező anyagokat kaptam, egyre növekvő adagokban, hogy kialakuljon bennem az ellenanyag.

Esténként hulla voltam! Kegyetlen kízóim azonban alva oktató sisakot húztak a fejembe, hogy egy csomó marhaságra megtanítsanak, valamint hogy még erősebbé tegyék a hipnózis-ellenállásomat.

Az volt a legfurcsább, hogy másnap reggel nem is voltam nagyon "gyagyás"; mégiscsak kemény legény lehetek!

Épp hogy csak felébredtem s ettem, máris a pszichológusok és lélekelemzők karmai közé dobtak. Hajlamaimat, gátlásaimat, elfojtott vágyaimat firtatták, fura kérdésekre kellett válaszolnom; mindez egészen ebédig tartott, amely ebédet természetesen az előző este előírt tablettákkal fűszereztek. Azután a szimulátorban töltött lázálomszerű tartózkodás következett. Sztriboszkópia, szublumináns látomások, hipnózis, zajküszöb, fényküszöb, hangszigetelt, kivilágítatlan helyiség, ahol semmi fogódzóm sincs, valószínű képek megjelenése, nem beszélve a nevetséges vagy ijesztő szörnyetegekről; semmit sem tagadtak meg tőlem! Alapjában véve dicsőségesen álltam a sarat, amin egyébként magam is meglepődtem: a szakembereknek igazuk lehet, ezek szerint ritka lélektani ellenállással áldottak meg. Azért este leleményes kízóim csaknem átejtettek: összehoztak az alteregómmal, aki váltig állította, hogy ő az igazi Setni, míg én csak egy habókos alak vagyok, aki úrpilótának hiszi magát. Szerencsére ettől a "hátról mellbe" fogástól úgy begurultam, hogy hirtelen felszökő adrenalinom hozzásegített az ügy elintézéséhez: ikertestvérem rokonszenves képén jókorát csattant az öklöm.

"Két nap eltelt! – állapítottam meg, amikor a harmadikon kikászálódtam Morpheusz karjaiból. – Ugyan mit eszeltek ki a szórakoztatásomra?"

Most az egyszer hiába duzzogtam: majdnem teljesen békén hagytak. A flotta szakemberei méretet vettek rólam, és parádés úrruhát készítettek. Cseppet sem hasonlított azokhoz az idétlen, sorozatban készült modellekhez. Képzelfenek el egy láthatatlan műanyag filmet, amely csak az egyik oldalon áteresztő, ellenáll a melegnek, és a végtelenségig nyújtható. Aki nem tudja, s rám néz, nem is sejti, hogy rajtam van.

Ezután egyfajta hajhálót húztak a fejemre, ez az óvintézkedés azt a célt szolgálta, hogy még inkább ellen tudjak állni a rossz szándékú emberek lelki hatásának. Az öltözködési jelenetek szünetében a céllovópályára kellett mennem, ahol a legkülönfélébb fegyverekkel lyuggattam a céltáblákat, még muzeális szerkentűükkel is! Röhögtem is eleget...

Természetesen az eredmény változó volt.

De közben szép lassan a negyedik naphoz értem.

Újabb divatbemutatók. Ezúttal az volt a feladat, hogy testemen és úrruhámban minél több ügyes kis készüléket helyezzek el, kezdve az oxigénpalackkal, folytatva a lelki erősítőkkal meg az energetikus védőfalakkal. Álmomban sem gondoltam volna, hogy a titkosszolgálatnak ennyi mindene van... Titkos felszerelésemmel könnyedén megsemmisíthettem akár egy egész különítmény-ezredet!

Amikor a rózsaujjú hajnal az ötödik nap közeledtét jelezte, két behemót vett kíméletlen kezelésbe; az volt a dolguk, hogy beavassanak a szálfegyveres harc finomságaiba, úgy mint: kard, bárd, lándzsa vagy kés, valamint a Szövetség valamennyi bolygóján ismeretes birkózási forma rejtelseibe.

Arra is megtanítottak, hogyan közlekedhetem a különféle állatokon, ekkor több ízben csaknem a nyakam meg a derekam törtem.

Amikor az egzobiológusok visszavitték dőgeiket az állatkertbe, olyan voltam, mint akit kerékbe törtek, s úgy bevertem a szundit, mint az aludttej, hála a dokik piruláinak.

Már csak négy nap! – gondoltam másnap reggel nyújtózkodás közben.

A következő tíz órára nem panaszkodhatom: különb-különb cseles szerkezetek kezelésére tanítottak meg, mint például az alva szuggeráló és a pszichoszonda. Mindezt azért, hogy gyorsan megtanulhassam a helyi nyelvet abban az esetben, ha civilizált emberekre bukkanok.

Természetesen ehhez feltétlenül szükséges lesz nyakon csípni áldozatomat, hogy megszondázhassam az agyát, és átvegyem nyelvtudását avégből, hogy időnek előtte fel ne fedjenek.

Egy szó, mint száz, szerencsésen eljutottam a nyolcadik napig, amelyet az álcázás művészetének szenteltünk.

Sokkal kényesebb, mint általában gondolnák: különbséget kell tenni a hasonulás meg a maszkírozás közt; előbbi lehetővé teszi, hogy az ember terepszínűvé váljék, és hókuszpókusz, nincs többé Setni... az utóbbi pedig mesteri álcázás, amellyel az ember bármilyen állatfajhoz hasonló lehet.

Természetesen különleges szerekek is elláttak, amelyek a fentiekhez szükségesek: alakomat, színemet, szagomat is meg kell tudnom változtatni. Majd részletesen elmagyarázták, mi a peckhami vagy agresszív hasonulás – nagyjából a báránybőrbe bújt farkas esete –, meg a mertensi mimikrit is

ismertették, amely ellenkezőleg, abból áll, hogy félelmetes fenevad külsejét ölti az ember, hogy békén hagyják. S még hosszan sorolhatnám...

Az utolsó előtti napot az én szememben a legfontosabb dolognak szentelték: a bolygó észrevétlen megközelítésének.

Navigátorok és csillagászok pontosan részletezték feladatomat egy tökéletes szimulátor segítségével. Állítólag bemértek egy üstököst, amely arrafelé kószál. Azt hiszem, kissé még el is térítették, hogy szinte súrolja azt a kedves helyet, ahova titokban el kell jutnom.

Az üstökös közelében az űrhajó majd kilövi parányi űrnaszádomat, egy halom olyan szerkezettel ellátva, amely megakadályozza, hogy járművemet észleljék. Azonkívül éjszaka kell leszállnom, álcázásul majd meteoriteső szolgál. Az űrhajó a környéken várakozik, hogy szükség esetén a fedélzetére menekítsen...

Ekkor előtártam igényem: követeltem, hogy az űrhajó parancsnoki tisztével

Pentoser barátomat bízzák meg. Biztos voltam benne: ha ő ott van, mindent megtesznek, hogy kihúzzanak a slamasztikából, ha küldetésem balul ütne ki.

Tortobag dűnnyögött, kijelentette, hogy a cimborám nincs Kalapolban, amit én azonnal megcáfoltam. Erre aztán megnézte az említett személy kartonját, és végül teljesítette kérésem, amitől kellőképpen megkönnyebbültem.

Az utolsó napot a főpróbának szentelték.

Rám bíztak egy naszádot, titkos helyen kellett leszállnom, amely a világon semmiben sem hasonlított derék bolygónk megszokott külsejére: egy nagy rakás mérges szörny meg fenevad fogadott.

A sokféle különleges adottság közül, amellyel olyan nagylelkűen elláttak, sebesen ki kellett választanom egyet, hogy megszabaduljak tőlük, és hitemre, közmegelegedésre álltam ki a próbát.

Pedig nem fukarkodtak, minden adut kijátszottak, még olyan hipnotikus képeket is vetítettek, amelyek *egóm* gyengéjét célozták: ugyancsak hiányos öltözékű szirének csábítottak. Állítólag maga Tortobag is el volt képedve.

Én kétlem: valójában arra szorítkozott, hogy rám morgott: nem is olyan rossz, és hogy talán ép bőrrel megúszom...

Eme foglalatosságok után valami olyasmi lett belőlem, ami félig szuperember, félig különítményes szakember. Ami természetesen nem gátolt meg benne, hogy arra gondoljak: ez a sok derék ember teljesen hiába fáradozott, mert az összes ismeretes veszélyeztetés ellen vértezett fel, pedig ellenkezőleg, az volt a kockázat, hogy teljesen ismeretlen módszerekkel találom szembe magam.

De végtére is megnyugtatta azoknak az embereknek a lelkiismeretét, akik oda küldenek, hogy lemészároltassam magam, engem pedig meg kellett volna

erősítenie abban a meggyőződésemben, hogy győzni fogok, mert én vagyok az erősebb. Valójában azonban nem tápláltam túlságosan nagy reményeket, no persze óvakodtam erről diskurálni velük.

Nagyon élveztem, hogy a sok morc pofa után végre viszontláttam az én derék Pentoserem, aki éppen a *Hélion* fedélzetére vette kis hajómat, amely majd rendeltetési helyemre szállít.

Még meg kellett hallgatnom Tortobag végső utasításait, aki alig akart kiengedni a keze közül, majd áhítatosan el kellett olvasnom az Elnökünk búcsúlevelét, amelyben újra felhívja figyelmem, hogy az én kezemben van a Szövetség sorsa, és hogy gondolatban egész küldetésem alatt velem lesz... Hogy sírva ne fakadjak!

Mikor végre asztalhoz ültem a *Hélion* szalonjában, kicsit lazíthattam: elhagytuk Kalapolt.

– Ezer kénköves üstökös! – káromkodtam el magam. – Ide figyelj, öregem, el sem tudod képzelni, mi mindent nem csináltak velem! Az ilyesmitől az embernek örökre elmehet a kedve a mesterségétől. Az a legrosszabb, hogy kétségesnek tartom, vajon az egésznek lesz-e valami haszna, hiszen ha vannak élőlények a Hydrának ezen a bolygóján, senki sem tudja, mifélék lehetnek és hogy milyen hatalmasak!

– Kampl mintha bitangul aggódna – jegyezte meg Pentoser rám sandítva. – Igazán olyan súlyos az eset, mint ahogy az Elnök állítja?

– Csak annyit mondhatok neked, hogy nem nagyon értjük az egészet. Annyi bizonyos, hogy eddig semmiféle támadást nem intéztek sem a hajóink, sem a Szövetség egyetlen bolygója ellen. Csakhogy igazán kellemetlen abban a tudatban élni: van egy csillag a Galaktikában, amelyről a világon semmi adatunk sincs! A legrosszabbra is elkészülhetünk...

– Jót nevetnék, ha csak néhány ismeretlen, de nagyon békés, állatkertbe való dögöt találnál!

– Hát bizony, nekem ez lenne a legkellemesebb! Jól ismersz: nem ijedek be egykönnyen... De tudd meg, kezdem sajnálni, hogy vállaltam ezt a küldetést! Értsd meg, ha ismert ellenség ellen harcolsz, az semmi! Az ember hozzászokik: a mesterség kockázata, és kész. De most egyáltalán nem erről van szó: a legsötétebb homályban kell tapogatóznom.

– Értelek... Mindenesetre én a lehetetlent is megteszem, hogy fel ne fedezzék a naszádod, és ha valami baj van, elég, ha rejtjeles üzenetet küldesz, én megyek és felszedlek.

– Köszönöm, tudom, hogy rád számíthatok...

Ezután lehajtottam az italom, és uzsgyi lefeküdni: néhány órai alvás jót tesz majd.

MÁSODIK FEJEZET

Ez a Pentoser igazán rendes fickó! Egész úton figyelmes volt velem; felvidített, amikor úgy érezte, hogy kissé elkámpicsorodom, még az edzésben is segített, mert még alaposabban meg kellett ismernem a miniatürizált műtyürkéimet.

Alaposan kihasználtam a fedélzeti konyha tartalékait, mert talán egész megbízatásom alatt be kell érnem ételkivonattal, ami bizony nem valami étvágygerjesztő.

Zökkenőmentes utunk végén megérkeztünk abba a szektorba, ahol a híres üstökösnek lennie kell. Jelen pillanatban radarjaink még nem észlelték, tehát a dolog rosszul kezdődött.

Miután néhány körpályát írtunk le, végre fel méltóztatott tűnni csillagunk. Semmi különös nem volt rajta. Közepes nagyságú mag és alig látható csóva. Elég messze voltunk a 2928 csillagtól, következésképpen űrhajónkat nem fedezhették fel.

Pentoser megígérte, hogy addig marad a közelben, amíg csak szükséges. Hiszen az én naszádom hatósugara nagyon csekély, így képtelen volnék valamelyik szövetséges bolygót elérni vele.

Ebből a szempontból legalább semmi vész: ilyen cimbora, mint ő, nem hagy cserben!

Eljött hát a pillanat, amikor be kellett szállnom könnyű járművembe. Az üstökös sebességével öt napomba telik célpontom elérése: lesz időm békésen elmerengeni meg alaposan elmacskásodni...

Röviden búcsúztunk. Pentoser ünnepélyesen megemlítette a nevezetes kalapot, amely állítólag szerencsét hoz, én meg intettem neki, és bekúsztam szűk odúmba.

Néhány pillanattal később a naszád az üstökös csillogó magja mögött volt, amely tökéletesen fedezte.

A távolban a *Hélion* parányi ponttá zsugorodott, majd hamarosan eltűnt a Hydra csillagai közt.

Útközben nem volt sok dolgom. Néhány pályamódosítás, a műszerek ellenőrzése, érdektelen rutinmunka.

Ezzel szemben minél közelebb értem, annál izgatottabban figyeltem a csillagot és bolygóját. A csillag K típusú volt, hőmérséklete úgy 4000°. Az érdekes bolygó megfelelő távolságra volt tőle ahhoz, hogy se túlságosan meleg, se túlságosan hideg ne legyen. Tehát lehetséges, hogy élőlények vannak rajta: vagyis Alnipos megfigyelései helyesek voltak.

Az ötödik napon már részletesen megvizsgálhattam. Léghőmérséklet könnyű azúrkék gyűrűt alkotott a felületén, egén tisztán látható felhők gomolyogtak. Azt is megállapítottam, hogy hatalmas tengerei vannak. A szárazföldjei nem valami nagy kiterjedésűek: valójában inkább egymáshoz eléggé közel levő nagy szigetek voltak.

Még egyszer utoljára ellenőriztem a pályámat, s meggyőződtem, hogy minden rendben van. Az üstökösöm az északi féltekén sűrűsíti a légkört.

Repülésem utolsó perceiben már azt is teljes bizonyossággal tudtam, hogy a bolygó növényzete zöld, nagyvárosokat azonban nem láttam, sem civilizált lények semminemű nyomát.

Már két dolog nem stimmelt az Alnipos beszámolójával: készülékeim működését semmiféle fal nem zavarta, és bizonyosan tudtam, hogy növényzet van.

Néhány álcázó felhőt eresztettem ki abban a pillanatban, amikor naszádom előbukkant az üstökösöm fedezékéből: így az esetleges megfigyelők azt hiszik, hogy meteoriteső hull. Majd járművem a talaj felé fordult. Csak az utolsó pillanatban vettem igénybe a radart meg az infravörös jelzőt, mégis kedvező körülmények közt sikerült földet érnem egy sziklás domb oldalán.

Amint talajt értem, legelőször is a naszádnak kellett rejtekhelyet keresnem: a szerencse nekem dolgozott, ötvenméternyi barlangbejárat nyílt. Sem túlságosan nagy, sem túlságosan szűk; néhány pillanatnyi siklórepüléssel sikerült bekormányoznom járművemet. Meggyújtottam infravörös lámpám, meg akarván győződni róla, hogy senkit sem zavarok, de csak nedvességtől csillogó sziklákat láttam.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam: a dolog nem is kezdődik olyan rosszul.

Ezek után meg kellett ejtenem a szokásos elemzéseket, hogy megtudjam, a helyi feltételek megfelelnek-e anyagcserémnek.

Az eredmények igazolták megfigyeléseimet: a bolygó viszonyai első osztályúak voltak, következésképpen minden szénvegyületen alapuló szokványos életforma létezhet rajta. Néhány itteni mikroba meg vírus fertőző ugyan, de nekem semmi félnivalóm nincs a szigetelt szkafteremmel, nem beszélve a maximális immunitásról, amellyel felvérteztek.

De még hátravolt annak a kiderítése, hogy élnek-e a környéken értelmes lények, s ha igen, foglyul ejteni egyet, pszichoszondámmal kezelésbe venni, hogy ily módon megtanuljam a nyelvét. Majd pedig attól függően, milyen a külseje, megpróbálok hasonlítani hozzá, hogy észrevétlen maradjak.

De ehhez meg kellett várnom a napkeltét. Repülés közben tett megfigyeléseim alapján sikerült beállítanom az órát, a nap-éj váltakozás szerint a nappal tizenegy órát tart, az éjszaka ugyanennyi ideig, most tehát hajnali öt óra, vagyis már nem kell sokáig várakoznom.

Amint felpislákolt a furcsa ametisztárnyalatú első hajnali fény, átlátszó szkafanderemre kaméleon kezeslábast húztam és kisurrantam.

Mielőtt sorsára hagytam volna naszádomat, vágtam néhány gallyat a környező bokrokról, hogy elrejtsem a barlang bejáratát. Mikor ezzel megvoltam, lementem a dombról; most alkalmaztam először a gyakorlatban az utazásom előtt kapott ismereteket.

Miközben lefelé kúsztam a kis fák meg bokrok közt, folyton azon tűnődtem, vajon miért nem olyan ez a bolygó, amilyennek Alnipos látta. Pedig minden teljesen normálisnak látszik: a falevél, a fű, a virág egyáltalán nem hasonlított ugyan az eddig ismertekhez, de nagyon is valóságosnak tetszett. Az égen néhány felhő úszott szép lassan, sőt, mintha még néhány madarat is láttam volna. Vagy az egész csak káprázat? Nem valószínű, hiszen valamennyi szakember egyformán osztotta azt a véleményt, hogy mindennemű szuggesztiónak kivételes módon ellen tudok állni. Vagyis? Nincs mese, amíg az ellenkezőjére bizonyítékot nem találok, úgy kell tekintenem, hogy ez a világ bizony létezik. Különböző figyelmetlenségemben nekiütköztem egy fatönknek, fájdalmat éreztem, olyat, amilyen a nagy könyvben meg van írva.

Amikor a lejtő aljára értem, felfedeztem az értelmes lények létezésének első bizonyosságát. Jaj, semmi különös: csak egy közönséges, nem is nagyon kitaposott ösvény, amely a környékbeli bozótosban kanyargott. Aztán, ami már érdekesebb, a laza talajon nyomokat találtam, amelyeket nagy testű állatok csapásának véltem.

Egy darabig az ösvényen haladtam tovább, kisvártatva kereszteződéshez értem, a keskeny ösvény szélesebb útba torkollott. Itt bújtam meg, olyan tökéletesen álcázva magam, ahogy csak tudtam, és türelmesen várakoztam.

A környező vidék vadnak látszott. Sem földművelésnek, sem gyümölcsöskertnek nyoma sem volt. A növényzet árnyalata általában halványabb zöld, mint a *Polluxon*, inkább kékesbe hajló. A virágokat különlegesen szépnek találtam. Mindent összevetve, a tájban volt valami mesterkélt, valami hamis, úgy éreztem, mintha kertészszakemberek tervezték volna.

A csermely mentén, amely duruzsolva csörgedezett nem messze tőlem, a fákat mintha parkszerűen ültették volna, különféle fajták váltakoztak, mintegy a művészi hatás kedvéért. Valójában az volt a benyomásom, hogy festményen vagyok, nem pedig természetes környezetben.

A nap egyre feljebb hágott az égen, kezdett meleg lenni, de már nem sokáig kellett áldozatomra várnom. Tőlem jobbra hamarosan lépések ütemes zaja hallatszott, görnyedt alakot pillantottam meg, botra támaszkodva közeledett felém. Szegényes darócruhája valamiféle zarándokra emlékeztette.

Mindenesetre szegény párának nem volt ideje gyámolító isteneihez fohászkodni: combjába altató nyíl fúródott, s néhány órára az álmok birodalmába vitte.

Vártam egy pillanatig, hogy megbizonyosodjam, senki más nem jön, majd szemügyre vettem áldozatom.

Kapucniját, felhúзва ujjongó meglepetéssel állapítottam meg, hogy emberi lény: vagyis egyáltalán nem lesz szükségem semmiféle maszkírozásra. Azután kiforgattam a bukszáját. Tekintélyes mennyiségű pénzdarab volt benne, szemrebbenés nélkül megkaparintottam, s a helyébe aranyrudat tettem, amely bizonyára sokkal többet ért ennél az ócskavasnál. Szegény pára meglepődik, ha rájön, hogy a tolvaja meggazdagította!

Már csak oda kellett vinnem a járművemhez.

A jóember elég sovány volt, nem nehezedett túlságosan a vállamra; néhány perc alatt rendeltetési helyére vittem.

Itt csak be kellett kapcsolnom pszichoszondámat és a fejére tennem a hálót. Negyedóra múltán a szerkezet készen állt, hogy megtanítsa a helyi nyelvre.

Körülbelül ugyanennyi időre volt szüksége, hogy megtanítsa a helyi nyelvre, mégpedig tisztességes fokon; meg sem lepődtem, amikor megállapítottam, hogy a Szövetségben használt dialektusokhoz semmi köze. Vagyis ezek az emberek idegenek. Vajon honnan jöttek?

Bizonyára hamarosan kiderül.

Az illetőtől nem tudtam meg valami sokat: Eudesnek hívták, és a Cluny apátságba igyekezett, hogy bizonyos Szent Péter előtt tisztelegjen. Egy nagy hírű császár kurta nemes alattvalója volt: Nagy Károlyé.

Még egyszer utoljára drága Pentoser barátomra gondoltam, aki bizonyosan izgul értem, majd ellenőriztem, nem felejtettem-e el valamit szerszámaink közül, majd végleg elhagytam naszádomat.

Amilyen alaposan elrejtettem az ágak mögé, igazán nagy balszerencse kell hozzá, hogy felfedezzék. De még akkor is működésbe lépne bénító mezeje, s nem tudnák megközelíteni.

Zarándokomat visszavittem az ösvény mellé, majd felöltöttem a csuháját, a lábamra húztam saruját, csak durva tunikáját hagytam rajta.

Mikor ezzel végeztem, útnak indultam a Párizsnak nevezett főváros felé.

Eudes tudomása szerint az uralkodó császár az ultramontán "hűtelenek" elleni harcban szerezte hírnevét. Ennek a népségnek a fegyverzete nagyon kezdetlegesnek látszott. A harcosok élvonalában a "lovagok" haladtak, akik nagy füevő "csata-mén"-nek nevezett emlősök hátán ülve hadakoztak.

Hálásan gondoltam azokra az emberekre, akik megtanítottak a kardvívás mesterségére: felettébb valószínű, hogy hasznát veszem.

Néhány kilométert bandukoltam így, semmi érdemlegeset nem láttam.

Mégis az volt az érzésem, hogy a vidék egyre kevésbé vad: imitt-amott megművelt földek és gondozott gyümölcsösök húzódtak.

Még egy parasztot is láttam; azzal foglalatосkodott, hogy valamilyen aranyszőke magas növényt takarított be.

Az út nagyon rossz állapotban volt, s bizony nem ment könnyen a járás, úgyhogy a lábam, lévén kevésbé hozzászokva az effajta testgyakorláshoz, kicsit megfájdult: nincs mese, meg kell edződnie.

Amint egy kis erdő felé közeledtem, patacsattogás és fémcsörömpölés készítetett rá, hogy hátraforduljak: hatalmas állat rohant felém a porfelhőben, egyfajta fémszkaferandert viselő férfi ült rajta.

Gyorsan az árokba surrantam, meglapultam, és az ujjamat a csuhám alá rejtett paral ravaszán tartottam.

Bizonyosan ama nevezetes lovagok egyikéről van szó.

A férfi ügyet sem vetett rám. Én azonban tetőtől talpig végigmustráltam, mielőtt eltűnt a porfelhőben.

Sisakrostélyát bőrszíjjal megerősítve felhúzta, így láthattam nyájas, barna arcát és szőke bajuszát. A férfi acéltőrben végződő hosszú fahengert tartott a jobb kezében. Oldalán díszes fémrúd lógott, bizonyára a kardjának a hüvelye. Hosszú vascipőjének sarkán tüskék meredeztek, olykor az állat oldalába döfte őket, amely ilyenkor még jobban nekitüzesedett.

Bal kezével a csatamén szájában levő tengelyre erősített kantárt rángatta.

Csak semmi izgalom, nem is olyan félelmetes!

Mikor kissé megnyugodtam, folytattam utam.

Szép lassan, csak úgy magától eszembe jutott a tárgyak neve: így például azt a fémlemezt, amely a ló fejét védte, fejpáncélnak hívják. A sarkon viselt tüske a sarkantyú, a hosszú henger pedig lándzsa.

A fejfedő, amit én szkaferandernek véltem, sisak, és az a sokszínű tollbokréta a tetején csak díszítésül szolgál: egyáltalán nem antenna, amint az ember hinné.

Amikor az erdő szélére értem, fémcsörömpölésre lettem figyelmes: a lovasom éppen két kollégájával viaskodott, nem voltak valami kíméletesek vele.

Nagy kinnal-keservvel állt ellen, és a csata kimenetele cseppet sem látszott kétségesnek.

Elég rámenős vagyok, ezért egy pillanatig sem haboztam: óvatosan közelítettem az egyik fickóhoz, botom fogantyújával a földre rántottam. Nekem pedig többé nem volt kétséges, hogy ezek az emberek csakugyan valóságosak-e: ebből a szempontból nem volt többé illúzióm...

Ekkor eleresztettem ellenfelem lábába akadt botom, és megragadtam a kardot, amelyet estében elveszített. A szerencsétlen arccal a földre borult, és

úgy tetszett, nem bír felállni. Majd úgy tettem, mintha több szűrő- és oldalvágást mérnék a sisakjára, valójában azonban jó adag sugárnyalábot eresztettem rá a paralomból. Jó időre ártalmatlanná vált, s ott maradt.

Beavatkozásom jó kis fejtörést okozott a második lovasnak. Most már csak nagy ügygyel-bajjal állta ellenfele rohamát. Néhány pillanat múlva megsarkantyúzta lovát, és elmenekült, beérve ennyivel.

Kettesben maradtam védencemmel.

– Nagy jó uram, köszönöm! – kiáltott fel ez utóbbi. – Ilyen vitéz bajvívónak igazán szívesen vagyok a lekötelezettje. Hitemre mondom: ugyancsak bátornak kell lenni, hogy sisak meg páncéling nélkül megtámadjon egy lovast. Csapj a kezembe! Huon de Bordeaux a nevem... – S ezzel a kezét nyújtotta.

– Testvér – motyogtam –, én csak egy szegény zarándok vagyok, a Cluny apátság felé igyekszem. Isten parancsa szerint segítenünk kell a felebarátainkon, ha bajban vannak. Mindössze ennyit tettem, ezért nem jár dicséret. A nevem pedig Aucassin de Sernes.

– Nahát, ahhoz képest, hogy zarándok vagy, kutya jól forgatod a fegyvert! Úgy látom, ez a lovas örökre kilehelte a lelkét!

E szavakkal leszállt a paripájáról, és áldozatom mellé térdelt, felemelte a sisakrostélyát.

– A Krisztusát! – kiáltott fel. – A birodalomnak nincs többé örököse: a császár tulajdon fiát ölted meg!

– Uramisten! De hát hogyan történhetett? A két lovast zsványnak néztem, aki ki akarja magát rabolni...

– Hitemre mondom, te nem tehetsz semmiről! Uralkodómnak akartam tiszteletem kifejezni, a fia pedig belém kötött, azt állította, hogy valaha az atyám három kastélyt elhódított a koronától. Ezért bosszút akart állni, de Károly császár megparancsolta neki: hagyjon békével hazatérni a hűbérbirtokomra. Nem akarta, hogy azt mondhassák: az udvarában megölték egy alattvalóját. Hagytak hát elindulni. Sajnos ez az áruló megszegte a szavát: gyáván csapdát állított nekem, és a te segítséged nélkül már visszaadtam volna lelkem az Urnak!

– Milyen szomorú történet! – kiáltottam fel, csuhámat a fejemre húzva. – Most mi lesz velem? A császár addig nem nyugszik, amíg le nem leplezi a bűnöst, és ezer kínzásnak vet alá.

– Nagy jó uram, én sose hagylak el! Kísérj haza uradalmamra. A szent ereklyékre esküszöm, hogy minden hűbérbáróm védelmezni fog, éppúgy, mint jómagam.

– Micsoda balszerencse! Hiszen én annyi mindent szerettem volna megtanulni a szent szerzetesektől, aztán meg egy kis időt Nagy Károly

udvarában is el akartam tölteni; azt beszélük, az asztrológusai nagyon nagy tudósok. Na és az sem utolsó, hogy a göndör szakállú császár az úr mindenekfelett e földön, vagy nem?

– Hallod-e, jóember – nevette el magát Huon –, te aztán, úgy látszik, nem sokat tudsz az evilági életről! A császár meg Naime nagyherceg a hitetlenek elleni hőstetteinek köszönheti hírnevét. A szerzetesek szent emberek. A lelki hatalom, amellyel bírnak, meg Nagy Károly ideiglenes hatalma nevetséges a sziget valódi urának varázstudása mellett!

– És ki volna az? – kérdeztem csodálkozva.

– Oberon, a varázsló! Tündérország királya, neki nincs lehetetlen: Krisztus után ő a legszebb férfi. Ha ő jelen van, senki sem tudja titokban tartani a gondolatait! Ott terem, ahova éppen menni akar. Még az állatok meg a madarak is érzik a belőle áradó varázserőt, senki sem támadja meg. Végül pedig úgy énekel, mint az angyalok a Paradicsomban.

– Annyi szent! – kiáltottam fel. – Magam is hallottam egyet-mást erről a csodás törpéről. De azért nem gondolja, hogy csak legenda?

Huon nyugtalannak látszott, amikor kiejtettem e szavakat.

– Alattvaló! – mennydörögte. – Beszéled a nyelvünket, de gondolataid idegen emberre vallanak! Tudd meg, hogy Oberon minden egyes szavad hallja, és senki sem kerülheti el a bosszúját! Valaha segített rajtam néhány kemény megpróbáltatásomban, megbizonyosodhattam hatalma felől. A lekötelezettek vagyok, de óvakodnod kell attól, hogy megsértsd a hatalmas varázslót!

– Egyáltalán nem állt szándékomban ilyesmi! – bizonygattam. – És szóról szóra megfogadom a tanácsod.

– Nos hát magad is meggyőződhetsz róla, ha elkísérsz Bordeaux-ba. Útközben talán összefutunk azzal, aki minden tudás birtokában van, talán méltóztatik majd megtanítani arra, amit tudni óhajtasz. Mindenekelőtt azonban indulnunk kell, mert a császár fia keresésére küldi hű lovagjait; ha pedig elfognak, nem adok egy petákot az életedért.

Ezzel Huon paripára szállt. Én magam az arccal a földön elterülő lovagéra másztam fel, és jól megsarkantyúzva lovainkat, délnek vettük utunk.

A Kalapolban kapott oktatás révén nem is olyan rosszul sikerült. Hamarosan már gondolkodni is tudtam, nem kellett többé minden figyelmem arra összpontosítani, hogy ne harapjak fűbe.

Társam több lóhosszal előttem haladt, irigyeltem is jártasságát. Nélküle bizonyára eltévedtem volna ebben a sötét erdőben, az alig kitaposott ösvényeken.

Most már új értelmet kaptak szememben a lovas szavai. Nyilvánvaló, hogy az úgynevezett varázslónak semmiféle "földöntúli" hatalma nincsen. Oberon

bizonyára tud egynéhány műszaki titkot, s arra használja fel, hogy elkápráztassa ezeket a kevésbé tanult embereket. Ha ott tud teremni, ahol akar, bizonyára öntávrepülő, hacsak nincs valamilyen kezdetleges repülőszerkezete. Ami pedig az állatok és madarak elbűvölését illeti, nos, valószínűleg hipnózissal él. A legnyugtalanítóbb az a tény volt, hogy "senki sem tudja titokban tartani a gondolatait, ha ő jelen van". A törpe feltétlenül figyelemre méltó telepátikus képességgel bír, csak az a kérdés, hogy ellent tudok-e majd állni neki. Az egész nagyon különösnek tetszett, mert nagyon fejlett technológiára vallott, ami viszont az "alattvalókat" illeti, ők megmaradtak egy nagyon kezdetleges hűbéri stádiumban.

Ami a híres, göndör szakállú császárt illeti, ezek szerint egyáltalán nem érdekel; különben Huon hiedelme ellenére, nem öltem meg az uralkodó fiát. Hamarosan újra visszanyeri erejét. Abban a hiszemben lesz majd, hogy valamilyen varázslat érte, és boldogan terjeszti majd a következő magyarázatot: nincsen abban semmi szégyen, ha valamilyen varázslat miatt vereséget szenved az ember, így aztán a lovag urak kétszer is meggondolják, hogy belém kössenek-e. Vagyis ezzel a kérdéssel nem kell többé törődnöm.

Ezzel szemben mindenáron találkoznom kell a híres Oberonnal, az egyetlen személlyel, aki szerintem tudja, mi történik ezen a bolygón.

Úgy döntöttem tehát, hogy kifaggatom a társam. De ehhez utol kellett érnem. Sajnos az út nagyon keskeny volt, az én lovaglótudományom pedig túlságosan újszerű...

Az ágak az arcomba csaptak. A bokrok összekarmolták a lábam, mégsem sikerült egyetlen hüvelyknyit sem behoznom.

Teljes kétségbeesésemben úgy terveztem, hogy amint az ösvény kissé kiszélesedik, istenesen megsarkantyúzom a lovam.

Az alkalom nem is váratott magára sokáig: sarkantyúm belevágtam paripám vékonyába, az állat ügetni kezdett, utol is értük társamat. Utóbbi hátrafordult és rám mosolygott, azt hitte, versenyre akarok kelni vele, melyikünk az ügyesebb.

Megnógatta hát lovát, és újra előre vágatott, hiába kiáltoztam neki.

Néhány percig játszadoztunk így. Valahányszor sikerült utolérnem, újra előbbre rúgtatott, és megtörtént, ami várható volt: egy jókora ruganyos ág elkapott derékban, és csak úgy pörögtem a levegőben... Vastag moha- és páfrányréteg enyhítette esésem, olyannyira, hogy alig éreztem fájdalmat. Csak a hiúságomon esett csorba.

Huon kisvártatva észrevette kellemetlen kalandom. De tisztességes vetélytárs volt, azonnal sarkon fordult, hogy segítségemre siessen. Mire odaért, éppen lábra álltam, s megállapítottam, hogy semmi bajom nem esett.

– Ejnye, nagy jó uram! – mondta nevetve. – Úgy látom, neked még az

akrobatikus mutatványok is a kisujjadban vannak... Milyen kár, olyan jót versenyeztünk volna!

Ezzel leszállt lováról, és megállapítva, hogy kutya bajom, megragadta a nyergéről lelógó kulacsot, és azt mondta:

– Nesze, igyál egy kortyot ebből a jó kis bordeaux-iból, ez sokkal többet ér, mint bármelyik doktor pirulája!

Kezdttem magamhoz térni, és úgy tettem, mintha jót húztam volna a kulacsból.

Ezek után visszaadtam neki az italt, jócskán nyakalt belőle. Én pedig kijelentettem:

– Köszönöm, nemes úr! Ez aztán jót fog tenni.

– Na, ha akarod, bármikor újrakezdehetjük ezt a baráti viadalt.

– Nekem egyáltalán nem állt szándékomban, *amice*! Hol vagyok én a te lovas ügyességedtől, éppen csak utol akartalak érni, hogy néhány kérdést tegyek fel arról a híres törpéről, akinek oly nagy a hatalma. Én egy isten háta mögötti faluból jövök, sose hallottam ezekről a csodákról. Tudod, hol tanyázik?

– Hitemre, jó testvér, erre a kérdésre ugyancsak kevés ember tudna válaszolni. A csodálatos törpe több ízben méltóztatott kisegíteni a bajból, áldott legyen az ő nagy szíve! Jótéteményeivel elhalmozott, és abban a kegyben részesített, hogy elárulta nekem: Monmurben, a felhők birodalmában lakik. Gyakran telepszik meg a szigetet kettéosztó magas hegyek tetején, de gyakran repdes a szelek szárnyán is.

– Értem... Tehát eddig soha senki sem látogatta meg?

– Tudomásom szerint nem. De Oberon mindent tud, és ha helyesnek véli, megjelenik az emberek előtt.

– És nem próbálja elvitatni a hatalmat Károly császártól?

– Hitemre nem! Tőle Nagy Károly kedvére hadakozhat, hogy öregbítse hírnevét. Oberonnak eszébe se jut beleavatkozni, kivéve ha valamilyen igazságtalanságot kell megtorolni, de ilyenkor aztán senki sem mer vele ellenkezni.

– Gondolod, hogy egy szép napon még én is láthatom?

– A csodálatos törpét senki sem láthatja, csak ha ő akarja!

– Akkor sem, ha megmászom azokat a hegyeket, amelyekről az imént beszéltél?

– Csak az idődet vesztegetnéd, nemes barátom! Oberon a varázshatalmával képes ezer akadályt gördíteni annak az útjába, akinek ártani akar.

– Milyen kár! Pedig szíves örömet elcsevegtem volna vele; úgy látszik, lehetetlen kiismerni a tudományát... Mondd csak: sok alattvalója van a császárnak?

– Nem, virágzó városai vannak; de amikor összehívja a hűbéreseit és serege fegyvereseit, alig vagyunk tízezren, szerencsére a hitetlenek sincsenek többen. Hogy te milyen furcsákat kérdezel, hát ennyire tudatlan volnál?

A kérdés kellemetlenül érintett: mi lesz, ha Huon azt hiszi, hogy a hírhedt, hitetlenek közé tartozom? Szerencsére szorongatott helyzetemből kiszabadultam, mégpedig, hitemre, elég váratlan fordulattal. Amikor paripám felé indultam, társam kérdését válasz nélkül hagyva, meglehetősen különös teremtményt láttam felbukkanni a bozótban.

Képzelsenek el egy csodálatosan szép törpét, pompás ezüstbrokát ruhában.

A fején koronát viselt, jobb kezében íjat tartott. A nyakában csipkésre faragott elefántcsont kürt lógott. Furcsa mód inkább siklott a talajon, mintsem járt.

Vágyam teljesült! Akit oly hön szerettem volna látni, személyesen járult elébem...

– Oberon! – mondta szinte fuldokolva Huon de Bordeaux. – Hála és köszönet neked, ó, tündérkirály...

E szavakkal letérdelt.

A törpe csak kurta biccentéssel válaszolt neki. Úgy tetszett, csupán szerény személyem érdekli, és meg kell vallanom, nem éreztem magam valami nagy biztonságban. A tarisznyámba nyúltam, és a páráira tettem a kezem: ez a mozdulat kissé felbátorított.

Vajon miféle teremtség lehet? Valamilyen távoli galaktikából jött betolakodó, vagy csupán olyan ember, aki járatos a szellem és az anyag tudományában?

Talán ez a külső csak ámitás, valamilyen álruha, s az a rendeltetése, hogy valódi mivoltát leplezze...

Bal kezemmel lázasan bekapcsoltam néhány készülékem, hogy megpróbáljak valami érdemlegeset megtudni róla.

A "varázsló" – úgy tetszett –, mintha egyáltalán nem is törődne velünk. Mosolyogva mászkált körülöttünk; a lovak nem ijedtek meg, amikor megjelent, most azonban hirtelen jókedvűen nyihogtak!

Egyszer csak megállt, ajkához emelte csodakürtjét, és halkan fújni kezdte.

A muzsika nagyon szép volt, gyönyörködve hallgattam, de minő meglepetéssel láttam, hogy Huon meg a lovak táncolni kezdtek!

Ami engem illet, megvallom, kissé viszketett a talpam, de a varázslat nem volt különösebb hatással rám. A törpe megállapította ezt a tényt, de a csodálkozásnak semmi jelét nem mutatta, majd abbahagyta a kürtmuzsikát.

Ekkor felém indult, és dallamos hangon így szólt:

– Üdv nektek, lovagok, kik az erdőmben jártok! Ófelsége istenére kérlek benneteket, válaszoljátok kérdéseimre.

– Isten hozta uraságodat! – mondtam udvariasan. – Alig néhány perccel ezelőtt nyilvánítottam ki, mennyire vágyom rá, hogy találkozzam önnel, s lám, már itt is van. Odavagyok...

Míg beszéltem, észrevétlenül a műszereimre pillantottam, de nem tudtam meg valami sokat, hacsak azt nem, hogy a radioaktivitás egyáltalán nem emelkedett a környéken.

– Köszönöm, hogy válaszoltál, alattvaló. Kétségkívül úgy tetszik, mind a ketten kíváncsiak vagyunk egymásra. Tudomást szereztem róla, hogy harcba szálltai Károly császár fiával, és lesújtottál reá. Megállapítottam azonban, hogy tettetted nem ügyes fegyverforgatással érted el, hanem valamilyen varázslatos boszorkánysággal. Amint tudod, én magam hatalmas varázsló vagyok, és igazán kedvemre volna viadalra kelni veled, hogy megítélhessem, mit tudsz.

– Igazán nagy öröömre szolgál – válaszoltam. – Beismerem, némileg jártas vagyok a bűbájoskodásban, de tudományom bizonyára alatta marad az önének! Egyébként semmiféle rossz szándékot nem táplálok ön ellen.

– Meg vagyok róla győződve... Mégis kedvem volna próbát tenni. A gondolataidba nem látok bele, ami máris szép teljesítmény, így hát fogalmam sincs róla, honnan jössz és mit akarsz. A császárt felettébb bosszantja, amit a fiával műveltél, és nagyon szeretné, ha megbüntetnélek. Néhány próbát kell tehát kiállnod, majd meglátjuk, hogyan viseled el őket. Megvallom, én is kíváncsi vagyok rád, de magam sem akarok neked rosszat, ha lelkedben nem táplálsz sötét szándékokat, és le tudod győzni az utadban álló akadályokat. Majd később újra találkozunk.

Ezzel a csodálatos törpe elindult, majd eltűnt, mintha feloldódott volna a levegőben, ajkán ugyanazzal a csúfondáros mosollyal.

"Na – gondoltam magamban –, itt az újabb teszt sorozat! Reméljük, becsülettel helytállók, mert úgy látszik, ennek az Oberonnak a műszaki tudása nagyon is fejlett. Felbukkanása csakis azzal magyarázható, hogy anyagátvivő készüléke van, s bizony nekünk nincs ilyen tökéletes felszerelésünk, mint neki..."

HARMADIK FEJEZET

Útitársam természetesen mohón falta szavainkat, és a hallottak mintha nagyban növelték volna a becsületelem.

– Az áldóját! – kurjantotta. – Jól rászedtél... Te csak zarándoknak álcázod magad. Ha hihetek a csodálatos törpének, valójában te is hatalmas varázsló

vagy! De akárhogy legyen is, a lekötelezettek vagyok: megmentetted az életem, és sohasem hagylak el! Különben ne legyen a nevem Huon de Bordeaux...

– Én tartozom hálával neked, jó uram! Talán hamarosan nekem lesz szükségem terád... Valóban van némi varázshatalmam, de fogalmam sincs róla, elég-e ahhoz, hogy megtáncoltassam Oberont, mert úgy látom, nagy a hatalma. Most pedig, ha te is jónak látod, folytassuk utunkat.

"De vajon hová? – tettem hozzá magamban. – Rejtély..."

Újra felszálltunk paripáinkra, és folytattuk utunkat. Ezúttal nem sürgettem hátszójószágom, mert ugyancsak tűnődő hangulatba estem.

Két dolog bizonyosnak látszott: először is az, hogy sikerült kapcsolatot teremtenem a bolygó egyik urával, másodszor pedig, úgy látszott, pszichológiai felszerelésével nem sikerült behatolnia gondolataimba. Legalábbis azt állította... Most nincs más hátra, mint kívánni, milyen próbák elé akar állítani Oberon. Ha becsülettel helytálló, bizonyára újra szóba áll szerény személyemmel.

A varázsló "bűbájossága" nem váratott sokáig magára, és hitemre, első megnyilvánulása eléggé látványos volt, mert azt bizonyította, tökéletes ura az elemeknek.

Az égen sebesen tornyosultak a sűrű fellegek, eltakarva a csillag sugarait, iszonyatos vihar kerekedett. Az eleinte távoli mennydörgés fülsiketítővé vált. Hosszú tűznyelvükkel villámok kezdték döfködni az erdő fáinak csúcsát.

Szégyenszemre be kell vallanom, hogy nem éreztem magam valami nagy biztonságban, mert a bevetett elektromosság ereje messze meghaladta azt a mértéket, amit el bírtam viselni. Egyébként, mint mindenki tudja, vihar idején sosem szabad fa alá állni, a vihar pedig valóban félelmetes volt.

Mit tehattünk mást, folytattuk utunkat, abban a reményben, hogy hamarosan kijutunk az erdőből. Útitársam bizonyára osztotta véleményem, mert nem állt meg. Huon a köpönyegével próbált védekezni a vízőzönszerű eső ellen, eleinte több-kevesebb sikerrel, a kabát azonban csakhamar csuromvíz lett.

Hogy a helyzet még bonyolultabb legyen, már csaknem beesteledett. Huon egyre rosszabbul tájékozódott. Gyakran habozott két ösvény között. Lova lépésben haladt, az én legnagyobb szerencsémre, mert a vihar szörnyű lármája megijesztette paripáinkat, s én csak a legnagyobb kinnal bírtam nyeregben maradni.

Vezetőm hamarosan leszállt. Magam is így tettem.

– Lehetetlen továbbmenni – dörmögte Huon két mennydörgés közt. – Nem látok tovább az orromnál! Jobb, ha megvárjuk a vihar végét; azután majd csak kisütöm, merre kell mennünk.

– Magam is okosabbnak vélem így – helyeseltem. – De lehetőleg ne álljunk fa alá, inkább ázzunk bőrig; ha a villám belecsap a fa törzsébe, a kisülés az alatta állókat is megöli.

Útitársam semmi megjegyzést sem tett, bizonyára ő is megfigyelte már.

Türelmesen vártunk tehát, egymás mellett ültünk a földön, ő a nyeregtáskából előhúzott köpeny alatt vacogott, én meg darócgúnyámba tekertem magam. Hamarosán jégeső kezdett csapkodni bennünket. Elegem volt belőle! Most, hogy társam varázslónak hitt, mi sem akadályozott meg abban, hogy bevessem a műtűrkéimet.

Védőteret állítottam kettőnk köré: így módon áthatolhatatlan kupola oltalmában voltunk, amelynek mit sem ártottak az elszabadult elemek, kivéve természetesen a villámot.

Huon bámuló tekintetet vetett rám, de semmit sem kérdezett. Mióta Oberonnal találkoztunk, beletörődött, hogy mindenható varázsló vagyok, következésképpen semmi kivetnivalót nem talált benne, hogy adottságaimat kettőnk védelmére használom fel.

Ami Oberont illeti, ha figyelt is bennünket, a rendezésen mit sem változtatott. Bizonyára úgy vélte, hogy az átázott és félig megfagyott ember meglehetősen kimerül. Valójában azonban ez rám nem vonatkozott, mert láthatatlan szkafanderem megvédett a nedvességtől és a hidegtől. A közeli fákba többször is belecsapott a villám, a zaj fülsiketítő volt, de szerencsére nekünk semmi bajunk nem esett.

Végül az eső lecsendesedett, a mennydörgés szép lassan eltompult. Az ibolyaszín villám és a dörgés közti szünet már jó tíz másodperces volt. Feloldottam a védőteret.

– Nos, ezt megúsztuk volna egy kis késéssel! – jelentettem ki. – Úgy gondolom, üdvös volna itt aludni, mert nyakunkon az éjszaka.

– Úgy bizony – helyeselt a lovag. – Egy kis pihenés jót tesz mindkettőnknek. Szó se lehet éjszakai lovaglásról ebben az erdőben, képtelen lennék ilyen sötétben rátalálni a helyes útra.

Ezzel levette lováról a nyeret, úgy-ahogy megcsutakolta az állatot, majd egy fához kötötte. Én is így tettem, amennyire tőlem tellett.

A puszta földre feküdtünk, párnaként a nyeregtáskák szolgáltak. Előzőleg Huon egy darab barna kenyeret majszott; engem is megkínált, belőle, de nem fogadtam el, gondoltam, jobb, ha ragaszkodom az ételkivonataimhoz.

– Isten szent oltalma örködjék feletted, jó uram – mondta aztán Huon. – Nyugodalmas jó éjszakát! Remélem, a gonosz erdei szellemek nem háborgatják álmod!

– Sose félj, nemes barátom! – nyugtattam meg. – Varázskört állítok magunk köré, senki sem tud áthágni rajta.

Ezzel újra bekapcsoltam védőteremet, és hamarosan az igazak álmát aludtam.

Az éjszaka nyugodalmasan telt el. Többször láttam táncoló lidércfényeket bizonyos távolságra tőlünk, néhány nagy állat is beleverte az orrát a falamba, de mással nem próbálkozott Oberon.

Reggelre kelve, szegényes étkünket elköltve, újra lóhátra ültünk. A levegő balzsamos volt, a növények kékeszölden pompáztak, néhány harmatcsepp csillogott a napfényben. Az ember azt hitte volna, hogy valami ügyes kezű festőművész vásznát csodálja.

Úgy tetszett, minden a legnagyobb rendben van. Lehetséges, hogy Oberon és üldözőink békén hagynának? Csaknem csalódást éreztem, hogy e különös varázsló nem tisztelt meg nehezebb, keményebb próbákkal.

Később azonban egészen másként vélekedtem.

Valóban, hamarosan széles folyóhoz értünk, nagyon mélynek látszott: szó sem lehetett átgázolásról.

Huon megállt, mélyet sóhajtott és kijelentette:

– Nagy jó uram, tartozom egy vallomással: elvétettük az utat. Erről a folyóvízről én soha életemben nem hallottam. Eltévedtünk.

– Pedig jól ismered ezt a vidéket, ugye?

– Meghiszem azt! És biztos állíthatom, semmiféle folyó sem szeli át. Egy tó van az erdőben, de folyóvíz, az nincsen.

"Lássuk csak – tűnődtem magamban –, ezek szerint Oberon az elemek urának látszik, hiszen ránk tudta zúdítani a vihart, de hol van ez még attól, hogy egy bolygó hegy- és vízrajzát megváltoztassa!"

Leszálltam hát a lovamról, és követ hajítottam a folyóba; az áttetsző felület hullámokat vetett, de semmiféle csobbanást nem hallottam. Közelebb mentem a vízhez, lehajoltam, és beledugtam a kezem. Ugyanolyan szárazon húztam ki, mint ahogy beledugtam.

Természetesen a lónak egyáltalán nem kellett úsznia, hogy áthágjon ezen a csalárd délibábon. Ekkor Huon is rászánta magát, és utánam indult, természetesen ő sem talált egyetlen cseppnyi vizet sem.

Amikor hátrafordultunk, már semmi nyoma sem volt a folyónak: ösvényünk csak egy zöldellő völgyet szelt át.

De azért még mindig nagy bajban voltunk, mert vezetőm hamarosan bűnbánó arccal közölte, hogy most már aztán igazán nem ismer rá az útra.

Megpróbáltam az iránytűmmel tájékozódni, teljesen hasztalanul, mert a bolygónak nincs valami nagy mágneses tere: a tű összevissza forgott!

Maradt a lombozaton át látható csillag.

Állásából könnyen megállapíthatjuk, merre van dél, s arrafelé indulunk el. Sajnos, nagy meglepetésemre, be kellett látnom, hogy minden erőfeszitésem

ellenére sem sikerült tartanunk a helyes irányt.

Az egész úgy nézett ki, mintha valami széles forgókorongon lovagolnánk: képtelenség egy irányban haladni! A dolog kezdett bosszantani: hülyének néz engem ez az Oberon? Fegyverszertáramban volt egy parányi tömegellenállás-mérő, segítségével bizonyára kifoghatok e durva mesterkedésen.

Elővettem hát a műszert a táskámból, és ránéztem.

Meglepetten láttam, hogy a világon semmiféle adatot sem tudok leolvasni róla. Most aztán kezdett nyugtalanító lenni a helyzet.

Utolsó próbálkozásom az volt, hogy kapcsolatot akartam teremteni űrnaszádom önműködő adójával, ez sem használt: rádió-összeköttetést sem tudtam teremteni!

Hasonló helyzetben az a legfontosabb, hogy az ember el ne veszítse hidegvérét, és logikusan gondolkodjék.

Tehát vagy tér-, vagy időzavarással állok szemben, csak meg kell határoznom, milyen jellegű. E csillagrendszer gazdái már akkor is ezt a módszert használták fel, amikor Alnipos szondáit félrevezették.

Felszerelésem távolról sem közelítette meg azoknak a műszereknek a hatékonyságát, amelyeket felderítő készülékeink hordoznak. Szó sem lehet tehát róla, hogy energiával hárítsam el az akadályt. Pedig semmi boszorkányság sem lehet a dologban! A magyarázat alapja csakis tudományos lehet. De vajon milyen fortéllyal dolgozik ez a törpe?

Hirtelen megvilágosodott az agyam: bizonyos körülmények közt a hafnium-izotóp meglehetősen nagy tér- és időeltolódásokat okozhat, bizonyára ezzel a fortéllyal élt Oberon... Meg kellett tudnom, hol helyezte el a fémet.

Ebben segítségemre lehet a tömegellenállás-mérőm. A műszer egy bizonyos helyzetben hirtelen 180 fokos fordulatot tesz. E pillanatban valamilyen jelet teszek a talajon. Aztán már csak egy másik mérést kell elvégezni: a megtalált két vektor metszőpontja kétségkívül megadja a lelőhelyet.

Nekiláttam hát apró kísérletemnek, elképedt útitársam szeme láttára, aki persze egy mukkot sem értett az egészből.

Az első támpontot minden nehézség nélkül megtaláltam, s megfigyeltem, hogy e pillanatban a nap mintha ugrott volna egyet az égen, északnyugatról délkeletre siklott. Folytattam kis munkámat, és sikerült megtalálnom, amit kerestem.

A hafnium aranyserlegben volt egy sziklácska alatt, amelyet falevéllal álcáztak. Az egész alig volt öt-hat kilónyi.

Elővettem a táskából egy kis anti-g készüléket, amelyet a különítményesek használnak, ha át kell jutniuk valamilyen akadályon, mondjuk, egy sziklafalon, jól ráerősítettem készülékemre a hafniumot, megnyomtam a

vezérlőgombot.

Az egész a levegőbe repült, kicsit kacsázva, de azért hamarosan eltűnt. Néhány perccel később megállapíthattam, hogy mérőműszereim újra működnek, és hogy az itteni nap azon a helyen áll, amelyet egy pillanatra sem kellett volna elhagynia.

A derék Huon tágra nyílt szemmel, tátott szájjal nézett rám. Végre nekidurálta magát, és mély tisztelettel az arcán hebegni kezdett:

– Istenkém, én teljesen megzavarodok! Én ezt sose hittem volna... Az ördögbe is! Te még a napot is megtáncoltatod a firnamentumon. Még maga Oberon sem lenne képes ennél döbbenetesebb csodát véghezvinni! Te aztán igazán hatalmas varázsló vagy! Még mindig nem tudok magamhoz térni.

– Semmiség – mondtam szerényen. – Oberon meg én varázslópárharcot vívunk, remélem, barátságos lesz. Semmi kétség, hogy hamarosan újra próbára tesz; biztos lehetsz benne, hogy nemsokára nagyon furcsa látványokban lesz részed. Később, ha meggyőzőm hatalmamról, talán rááll, hogy elbeszélgessen velem, és tájékoztat bizonyos dolgokról, amelyekre szeretnék magyarázatot találni.

– Semmi kétség, nemes barátom, mindent megad neked, amit csak kívánsz!

– Hát, majd meglátjuk. Addig is folytassuk utunkat, hogy végre kijussunk ebből az erdőből. Nagyon szeretnék néhány honfitársaddal találkozni, nyomasztó nekem ez az erdei magány.

Cimborám máris elindult, és megelégedve állapította meg, hogy most már tökéletesen ráismer a környékre.

– Hamarosan az erdő szélére érünk – jelentette ki. – Több mérföldön át széles folyó szegélyezi. Alaposan meg kell fontolnunk, merre megyünk, A torkolatnál egy gazdag város, Tormont áll. Sajnos a lakói veszedelmes rablók. Csak úgy eresztenek át a hidakon, hogy váltságdíjat követelnek az utastól, hacsak nincs a birtokában Károly császár menlevele...

– És a felső folyásnál?

– Ott egyetlenegy híd van. Azt meg démoni teremtmények őrzik. A szerencsétlen utazó, aki a karmaikba kerül, sose tér vissza élve! Idejövet Tormont városán át jöttem, de attól tartok, most lehetetlen lenne: a császár futárai már biztosan jelezték érkezésünket, valamilyen föld alatti tömlőc legmélyére vetnének bennünket!

– Bizony, nehéz lesz választanunk... – mondtam mosolyogva. – Megvallom, egyik lehetőség sincs ínyemre. Egyébként át tudnék én menni a folyón híd nélkül is, azzal a feltétellel persze, hogy Oberon nem készül újabb csapdát állítani.

Néhány perccel később a jelzett akadályhoz érkeztünk. Legalább abban bizonyosak voltunk, hogy jó úton járunk.

Maradt még néhány anti-g-ém, ily módon átsuhanhattunk volna a hullámok felett. De nem tudván, mit tartogat a jövő, úgy döntöttem, hogy takarékoskodom felszerelésemmel. Különben pedig egy árral sodródó bárka éppen a lábunk előtt ért partot.

Álcázatlan kihívás volt, és minthogy mérete folytán alkalmasnak látszott a lovakat és lovasokat átvinni, nem haboztam, beszálltam, hű társam pedig követett.

A csónakon semmilyen felszerelés nem volt, még segédmotornak látszó szerkezet sem. Ezüstös teste csillogott a nap sugaraiban. Az elején aranyrács húzódott, amelyet keskeny ébenfa lécz tartott. Több lazúrkőből faragott, azúrszín kehely bizonyára az utasoknak szánt itallal volt megtöltve, de hozzá sem nyúltunk, éppúgy, mint azokhoz a csodálatosan megmunkált achátkupákhoz sem, amelyeket zománcozott aranylemezek díszítettek.

A csónak orrában madár ágaskodott, amelynek testét hatalmas barokk gyöngydíszből rakták ki. Rubinszeme ezernyi fényben szikrázott, farktollát gyémánttal és smaragddal díszítették.

Kétségtelen: olyan csábítóan ragyogott-pompázott, hogy még a legbecsületesebb lovagolt is kísértésbe ejtette a temérdek csoda.

Huon de Bordeaux azonban, úgy látszik, mégsem örült elhatározásomnak: valóban, alig helyezkedtünk el a csónakban, a jármű máris az ár ellen indult, s a kísértetkastély felé vette útját.

– Hitemre, jó uram – jelentette ki a lovag –, bőven volt részem életemben kalandokban, mielőtt meg nem ismertem és feleségül nem vettem a szép Esclarmonde-ot, Gaudisse emír lányát. Élethalálharcot kellett vívnom a gőgös óriással, akit legyőztem. Később a fivére, Agrapart került az utamba, s kényszerítettem, hogy minden évben egy-egy gazdag adományt szállítson Gaudisse-nak. Oberon segítségével, aki megismertetett Malabron kobolddal, sikerült ép bőrrel megúsznom egy hajótörést, majd pedig meghódítottam Aufalerne városát. Császáruk ezután nehéz feladattal bízott meg: kaparintsam meg Gaudisse fogisorát és szakállát, hogy csúfot üzzünk belőle. Oberon nélkül sohasem sikerült volna. A varázsló törpe aztán három békés évvel ajándékozott meg, amelyet Bordeaux városában töltöttem, a szép Esclarmonde gyönyörűséges társaságában. Aztán bizonyos varázshatalommal akart felruházni. Jól tudom, a varázsló törpe azzal is próbára akar tenni, hogy téged az utamba vezérelt. Most aztán a saját bőrömön tapasztalhatom, mit érnek a hókuszpókuszaid. Vagy ellenállhatatlanok, vagy ajánlhatjuk lelkünket Istennek.

– Uram – válaszoltam –, nem tudtam, hogy a csodatevő törpe tanítványává akart fogadni. Bizonyára azt akarta bebizonyítani néked, hogy a varázslatnak mindig bátorsággal kell párosulnia. Kétségtelen, hogy az én hókuszpókuszaim

sokat érnek, de sok mindent nem tudok még erről a világról. Tudnál nekem néhány szót szólni arról a kastélyról, amely felé hajózunk?

– Nem sokkal többet tudok róla, mint amit már elmondtam. Egy óriás lakik benne, ő is ismeri a mágusmesterség minden csínját-bínját. Minden utasnak, aki át akar menni a hídon, be kell mennie az erőd kapuján. Mármost vagy sikerrel kiállja a reá váró próbákat, vagy megöli az óriás, és az áldozat kísértete a szolgálatába szegődik...

"Lám csak, milyen furcsa – gondoltam magamban. – Én úgy vélem, a holtakat nehéz feltámasztani! Ez a varázsló bizonyára hipnotizálja áldozatait, hogy aztán rabszolgává tegye őket, s ezzel megfélemlítse a környék lakóit. Bizonyosan kísértetnek álcázza őket. Akárhogy is, engem nagyon izgat az egész, annál is inkább, mivel a világon semmit sem tudtam meg, mióta megérkeztem erre az átkozott bolygóra! Vajon mi lehet a magyarázata ezeknek a rejtélyeknek?"

Közben a bárkánk vígan szelte a hullámokat, a környező zöld lombok közt teli torokból énekeltek a madarak.

Egyetlen pillantást vettem a műszereimre, s máris tudtam, minek köszönhetjük csónakunk haladását: lábunk alatt parányi atomreaktort rejtettek el, és ami az utasítást illeti, azt pedig az aranyrácson át kapta, amely közönséges antennának bizonyult! Megnyugtató, amit megtudtam: könnyen megzavarhattam volna a sugárzott hullámokat, és a túlsó partra mehettem volna, de eszemben sem volt, mert meg akartam tudni az igazságot a kastély híres óriás-őréről. Vajon mutáns, androida vagy egyszerű robot az illető? Kutatásom és majdani beszámolóom mindhárom esetben arra irányul, hogy e bolygó gazdái nagyon fejlett technológiával rendelkeznek, de alattvalóik mit sem tudnak hatalmukról, hiszen mindezt a csodát a varázslat számlájára írják!

Eközben hajónk az erdő szélére ért. A két parton, amíg csak a szem ellát, zöldellő sík terült el, de alapjában véve kevés volt a művelt föld, következésképpen a lakosság gyér.

Minthogy jobb dolgunk nem akadt, bekaptunk néhány falatot. Én magam ételkivonatot, amelyet szelep segítségével nyomtam a számba. Huon pedig azt a szegényes élelmet rágcsálta, amelyet nyeregtáskájából vett elő.

Majd kihasználva nyugalunkat, közelebbről szemügyre vettem a bárka díszítését. Nagyon finom mívű kézműipari munka volt. Belül semmiféle műszert nem rejtettek el. Huon mint jó lovas, a lovakkal foglalkozott, az állatok szomjukat ugyan csillapíthatták: ittak a folyó vizéből, de nagyon éhesnek látszottak.

A nap szép lassan lefelé haladt a láthatáron. Az ég gyönyörű mályvaszín árnyalatba váltott.

Éppen elbóbiskoltam egy kicsit, amikor hirtelen egy kanyarulat után,

hatalmas fák mögül előbukkant a kastély. Az erősített híd közvetlenül oda vezetett. Csakis úgy juthatunk át a folyón, ha átmegyünk rajta, utána pedig kénytelenek vagyunk bemenni a kastélyba: csipkés oromzatú, magas falak meredtek elénk, nem hagytak más választást. Különben is a csónakunk egyenesen a rakpart felé tartott, ahol a híd védőbástya állt, innen pedig egyenest a hídra vezetett az út. A rakodómólót magas falak övezték.

Sehol egy teremtetten lélek.

A kastély baljósan rajzolódott ki a napnyugta ametisztjén.

A csónak könnyed koccanással a kőpartnak ütdött, majd megállt.

– Na, megérkeztünk volna! – mondtam derűlátóan. – Hamarosan megtudjuk, mit érnek a hókuszpókuszaim.

– Adja az ég, hogy legyőzzék a kastély rontását, jó uram, mert különben máris ajánlhatjuk lelkünket az Istennek!

Lóháton kaptattunk fel az erősített hídhöz vezető lejtőn, a szemünk kocsányon lógott. Néhány éjszakai madár röppent föl a csipkés oromzatról meg a talprésekről; őrnekek nyomát sem láttunk.

A híd eléggé határozott vonalú ívet alkotott, ez álcázta a kastély bejáratát. Nedvességtől csillogó kőboltozat fedte.

Amikor felértünk, megpillantottuk a felvonóhidat.

Mögötte faragott kapuboltozat állt; meg kell vallanom, eléggé riasztó látvány volt.

Torz és rút fejekkel volt tele, amelyek mintha élők lettek volna, állandóan izegtek-mozogtak, mint egy pokoli kaleidoszkóp. Az egyik fej bibircsókoss orra összeért a másik kiguvadó szemével. Egy szőrös fül hirtelen ocsmány vigyorú pofává változott.

Az egész zöldesen foszforeszkált, kivéve a szemeket, amelyek úgy csillogtak, mint a parázs.

E hátborzongató látvány előtt, két vöröslő fémláncon, Roland kürtje lógott.

A társam meg se mukkant, de amennyire a félhomályban meg tudtam ítélni, holtsápadt lett. Engem egyáltalán nem rémített meg: csak holmi ócska videoernyőnek tekintettem ezt az agyrémet, s tudtam, hogy a világon semmit sem árthat nekünk.

Vállat vontam hát, és belefűjtam a kürtbe, mert úgy tetszett, ez is hozzátartozik fogadásunk szertartásához.

A hang hosszan visszaverődött, majd elhalt.

A hidat azért még nem eresztették le; vascsörömpölést hallottunk, hátrafordultunk: mögöttünk népes lovagcsapat jelent meg, elvágva a visszautat.

A zárt sisak mögött a szempárok úgy csillogtak, mint a rubin, a sovány kezek lándzsát meg kardot szorongattak. Az örök fegyverzete jadefekete volt,

éppúgy, mint a paripájuk.

Néhány lépéssel a csapat előtt egy lovas állt, úgy tetszett, ő a parancsnok. Hozzánk léptetett, majd síri hangon rákezde:

– Legyetek átkozottak, ti, kik át mertétek lépni a pokoli kastély hídját! Remélem, hamarosan csatlakozni fogtok hozzánk az árnyak birodalmában. Óriás gazdám azonban megadja nektek azt a csekélyke reményt, hogy megmentsetek lelketek: több próba elé állít titeket; ha győztesen kerültök ki belőlük, ma éjszaka fogad benneteket a lakosztályában. De jól jegyezzetek meg, hogy e falak közül még senki sem távozott élve! Magától értetődik, ha gyávák vagytok hozzá, hogy vállaljátok a további kockázatot, megvívhattok velünk, persze ketten húsz ellen.

Természetesen egyetlen dezintegráló sugárral elsöpörhettem volna ezt a csöcseléket, akkor azonban sohasem tudtam volna meg, mi történik odabenn a kastélyban.

Válaszra sem méltattam őket, megsarkantyúztam a lovam, s a még mindig zárt ajtó felé indultam.

Mikor néhány méterre megközelítettük, az ajtó kinyílt. Gyéren megvilágított folyosóra értünk, csak néhány falra erősített fáklya szolgáltatta a fényt. Az átjáró elég hosszúnak látszott. A közepén felállított ércszobor elállta utunkat. Feltehetően ez lesz az első próbatételem.

Ahogy közelebb mentem, világosabban láttam a robot formáját: egy íjászról volt szó, amely lassú mozdulattal kifeszítette íját, s acélnyilát egyenest a mellemnek szegezte.

Valamivel hátrább rántottam a paripám, a nyílhegy ugyanabba az irányba szegeződött. Sem kitéréssel, sem sarkonfordulással nem lehetett rászedni a szerkezetet, tökéletes célzóberendezéssel látták el.

Felettébb érdekes volt az egész; gyorsan kellett cselekednem, mert a húr nyugtalanítóan kezdett megfeszülni. Néhány másodperc, és a biztos kézzel irányított nyíl felém lövell. Védőburkom talán megóvott volna, de nem így társamat, az íjász puzdrájában pedig tekintélyes nyíltartalék volt, ily módon tehát elég sokáig tarthatott volna ez a kis játék.

Huon a pajzsa oltalmába bújt, úgy látszott, belenyugodott a reá váró sorsba.

Polyvalens zavarókészülékemmel sikerült az elektronikusan betáplált szerkezetet elrontani. Amikor az íjász lőtt, a nyila a fülem mellett sivített el, elég tisztes távolságban, és az egyik kísértetlovag mellébe fűrődött.

A tönkretett robottal többé nem törődtem, elmentem mellette, mögöttem hűséges Huon barátommal. A nyilak továbbra is sebesen röpködtek, és jelentős kárt tettek az örökben, akiknek eszükbe sem jutott fedezékbe vonulni.

Némi meglepetéssel vettem észre, hogy amikor eltalálták őket, egész egyszerűen füstté váltak... Nem lesz gond a temetésük!

Ekkor becsukódott a kapu, amely majd véget vet bajnokunk tevékenységének, aki tartaléka fogytán majd csak beszünteti a lövöldözést.

– Na, jó uram, mit szólsz hozzá? – fordultam Huonhoz.

– Hitemre, soha életemben nem féltem még így! Ennek az acélembernek hihetetlen ereje van, nézz oda: félig átluggatta a tölgyfa kaput. Ha eltalál bennünket, sem a páncél, sem a pajzs nem véd meg minket.

Továbbmentünk a folyosón, amelynek, úgy tetszett, nincs kijárata, nemsokára előbukkant a második akadály: ezúttal másfajta automatákkal álltunk szemben, kaszalándzsásokkal, akik úgy kaszaboltak a levegőben, hogy alig látszott a pengéjük.

– Ezeknek az embereknek igazán nincs képzelőerejük – morogtam. – Pedig tudniuk kell, hogy elég hatásos a zavarókészülékem... De bizonyára nem volt idejük, hogy változtassanak a színjátékukon.

Ezúttal útitársam nagyobb bizalommal tekintett rám, és nyugodtan lovagolt mellettem, még a pajzsát sem emelte fel védelméül.

Pedig rosszul tette!

Minden erőfeszítésem ellenére sem tudtam elrontani ezeket az átkozott robotokat. Pedig át kell jutnom az akadályon, de még egy legyet is kettévágtak volna, ha ne adj isten erre téved!

Más megoldást kellett kitalálni.

Néhány pillanatnyi tűnődés, és máris sikerült kisütnöm valamit. Táskámból két atomgránátot vettem elő, és a dühöngő gépemberekig gurítottam őket, miközben

Huon meg én a pajzsunk oltalmába bújunk.

Elég erős volt a légnyomás, a robbanás hosszan visszhangzott a folyosón, fülünket kemény megpróbáltatásnak kitéve. Amikor aztán elült a por, az elolvadt lándzsások egyetlen füstölgő fémlemezt alkottak.

Mivel a gránátok gyakorlatilag semmilyen radioaktív fertőzést nem okoztak, mi sem akadályozta, hogy továbbmenjünk.

– Az istenért! – jegyezte meg beletörődve Huon. – Nem is mondtad nekem, hogy ha akarod, még mennydörgést is tudsz csinálni. Most már bizonyos vagyok benne, hogy kijutunk ebből a kastélyból... A te varázstudományod felér Oberon törpéével!

A derék lovag immár sziklaszilárdan hitt benne, hogy én is hatalmas varázsló vagyok. Semmi értelme sem volt kiábrándítani, meg is hagytam a hitében.

Mindennek ellenére zavarom egyre csak nőtt: ezek a szerkezetek arra vallottak, hogy a bolygón felettébb fejlett a tudomány. Vajon az Oberon barlangjában készítették ezeket a készülékekét? Vagy az itteni várúr gyártja őket? Ahhoz, hogy ezt megtudjam, el kell jutnom hozzá, és át kell hágnom

minden akadályt, amelyet látogatóinak tartogat.

Az utolsó próba tíz-húsz méterrel arrébb, egy folyosókanyarban várt ránk.

Két, egymástól némi távolságban felállított lándzsára tűzött hatalmas fej fintorgott ránk. A pupillákból hosszú lángnyelvek nyúltak, s két vörösre izzott fémlemezen kötöttek ki. Különlegesen ellenálló anyagnak kellett lennie, mert ezek a villámok bizony lézersugarak voltak!

A szemek állandó mozgásban voltak, tehát áthatolhatatlan lángfalat alkottak.

Ez azonban meg sem kottyant nekem.

Gyors színképelemzésnek vetettem alá a sugarakat, s megtudtam, hogy a lángot kristályok segítségével keltik. Nagy erejű ultrahangot adtam le, amely a kristályok szerkezetét felbontotta, s a sugárzás azonnal megszűnt.

Kárörvendve zúztam szét az egyik ocsmány fejet a kardommal, s napvilágra került a belül elhelyezett szerkezet: miniatűr elektronikus készülék, amelyet nagyon ügyesen szerkesztettek meg, de amely már teljesen ártalmatlanná vált.

Az elém állított akadályokat győztesen vettem, most már csak azt kellett megtudnom, vajon nem került-e többre a leves, mint a hús, hiszen ezek után az óriás talán csak egy báb, minden valóságos hatalom nélkül.

Az előttünk felbukkanó második ajtó mögött bizonyára találkozhatunk vele.

NEGYEDIK FEJEZET

A ház belsőépítésze itt valamivel gazdagabbá tette a színteret: az ajtót csodálatos medúzafej díszítette, csápjai összevissza tekeregtek. Kissé gyerekesnek találtam, mert ahhoz, hogy valaki megmeneküljön a kísértetlovagoktól, az íjásztól, a lándzsásoktól meg a tűzokádó pofáktól, igazán tekintélyes hatalmának kellett lennie. Engem aztán nem izgatnak az efféle bárgyúságok! Egyetlen dezintegrátor lövéssel véget vettem ennek a kis vacaknak, egyúttal megsemmisítve az akadályt.

Eme némileg melodramatikus kezdet után sok mindenre számítottam, csak éppen arra a látványra nem, amely bámuló tekintetem elé tárult.

Egy csodálatos, hihetetlenül hosszú szőke hajú lány állt előttem. Öltözkéül csupán enyhén hullámos aranyhaja szolgált. Keskeny lánc béklyózta meg két karcsú lábát.

– Hitemre! – bömbölte Huon, amint látta felindulásom. – Ha nem volnék hitvese a szép Esclarmonde-nak, aki szépségben minden asszonnyal felveszi a

versenyt, megesküdnek rá, hogy ez a legtündöklőbb fehérchseléd!

Óvakodtam ellentmondani útitársamnak, mert én még soha életemben nem láttam ilyen jó alakú lányt. A sziréniai asszonyoknak nagy a hírnevük a Szövetségben, mégsem ilyen bájosak és elegánsak, mint ez a kecses jelenés. Már csak azt kívántam, nehogy ő, is valamilyen kísértetnek bizonyuljon.

– Isten óvja, kisasszony! – szólítottam meg. – Igazán nem gondoltam, hogy e helyt ilyen találkozásban lesz részem. Megtudhatnám, kit tisztelhetek önben?

Ekkor a bájos gyermek rám emelte fénylő tekintetét, láttam, hogy könnytől fátyolos.

Olyan volt így a szeme, mint az akvamarinkő.

– Nagy jó uram – jelentette ki dallamos hangján –, Nicolette-nek hívnak. Apámat megölte az a szörnyű óriás, akié ez a kastély. Azóta a foglya vagyok. Csak e szörnyeteg halála után kaphatom vissza a szabadságom, ön kemény próbákat állt ki az imént, ami reményt keltett bennem. Sajnos ezzel a démonnal sohasem tud végezni, olyan ereje van, akár öt embernek együttléve! Attól tartok, hogy ön miattam hal meg, hát ezért sírok...

Még mindig nem voltam bizonyos benne, nem valamilyen delejes látomás áldozata vagyok-e, magamban néma fohászt intéztem mikromagnetoszkópomhoz, amely mindent rögzített, amit valóban láttam, hogy örökre őrizze meg a csodálatos Nicolette képét. Szavamra mondom, úgy belehabarodtam, mint egy kölyök! Kis híján a lábához rogytam, örök szerelmet esküdve neki...

Olyannyira, hogy meg sem bírtam szólalni, a derék Huon mentette meg a helyzetet, s így kiáltott fel:

– Törölje le a könnyeit, kedves kisasszony! Aucassin de Sernes hatalmas varázsló: mágiájának köszönhetjük, hogy eljutottunk idáig. Ami engem illet, én jól értek a fegyverforgatáshoz. Nem ijedünk meg a kegyed híres óriásától!

– E nemes lovagnak igaza van: szó sem lehet róla, hogy egy ilyen mesés szépséget e szörnyű teremtmény karmai közt hagyjunk. Huon de Bordeaux meg én megesküszünk, hogy kiszabadítjuk kegyedet.

E szavak után önkéntelenül is eszembe jutott Tortobag figyelmeztetése: bárhol vagyok, mindenre el kell készülnöm. E bolygó gazdái, úgy látszik, rangrejtve akarnak maradni: a szondáink nem tudták teljesíteni megbízatásukat. Minden csalafintaságot kihasználnak, hogy engem is megakadályozzanak küldetésem teljesítésében.

Ez a csinos lány talán csak azért van itt, hogy feltartóztasson. Amióta a világ világ, az asszonynép mindig is nagy szerepet játszott a kaland vágyó hősök elcsábításában. Ébernek kell tehát lennem, nem szabad hagynom, hogy a lány megigézzen. Mondani könnyű, de mennyivel nehezebb valóra váltani;

hiszen ez a Nicolette olyan gyönyörű, olyan kíváncsú...

Mindenesetre most már nincs visszakozz: megesküdtem, hogy harcolok érte, szó sem lehet róla, hogy a szavam szegjem.

Egyébként a kisasszony kézen fogott, és gyengéden maga után húzva vezetett a kastély szövevényes útjain.

Folyosók és lépcsőházak váltakoztak.

Menet közben rengeteg pompás szőnyeget meg mindenféle értékes tárgyat pillantottam meg, az óriás rablásainak zsákmánya lehetett. Ellenben itt már semmiféle készülék nem volt, ami a fejlett technológiára vallott volna. A fényt gyantás fáklyák adták, amelyeket falitartókba tettek. Hatalmas kandallókban vastag rönkök lángoltak, egyébként teljesen feleslegesen, mert a vastag falak izzadtak a nedvességtől. Igazán nem lehetett valami mámor itt lakni, különösen télen!

Furcsa mód senkivel sem találkoztunk. A szolgák, ha egyáltalán voltak, bizonyosan a konyhákban melegedtek, bízván bízva a falakon őrt álló csatlósok éberségében.

Így érkeztünk el a kastélytoronyig. A többi épülettől felvonóhíd választotta el. Két ugyanolyan kevésbé vonzó fegyverzetű férfi őrizte az átjárót, mint amilyenekkel már volt szerencsénk találkozni. Huon, amint meglátta őket, kivonta kardját, de a pribékek meg sem moccantak, pikájukra támaszkodtak: úgy látszik, Nicolette kísérete menlevélként szolgált.

De azért nem kell túlságosan elbizakodni: kimenni biztosan még nehezebb lesz, mint amilyen kinnal idáig jutottunk, éppen ezért gondosan megjegyeztem annak a gépezetnek a helyét, amely a rács és a felvonóhíd leeresztését szabályozta.

Végtelen csigalépcső vezetett bennünket egy csomó kör alakú szobán keresztül. Az utolsóban, a torony legtetején várt bennünket a házigazda.

Az óriás egyenesen valami lidércálomból lépett elő. Jó másfélszer magasabb volt nálam. A halántékánál befont, hosszú fekete haja bizonyosan régóta nem látott fésűt, szörnyen mocskos volt. Afféle kacagányt viselt, állatbőrből, ocelotszerű szerzettel. Törzsét páncéling védte, amelyet egymásba foglalt fémkorongokból készítettek. A derekáról súlyos kard lógott le. A lába szárát cizellált lábvért fedte.

Ocsmányul elvigyorodott, vagy inkább vicsorított, kilátszott hosszú, elsárgult szemfoga.

Jobb kezében koponyából faragott kupát tartott, amelynek a talpa aranykorongba foglalt emberi combcsontdarab volt.

A terem berendezése pocsék ízlésre vallott. Szőnyegül szőrmedarabok szolgáltak. Az asztalok dísz tárgyakkal zsúfolva, a falakat pedig különféle címerű lovagi fegyverzetek ékesítették.

Az egészben volt valami színpadias, és sokkal inkább díszletre hasonlított, mint lakószobára.

Azon tűnődtem magamban, vajon honnan származhat ez az óriás. Bizonyos bolygókon élnek óriás emberfajok, de népes törzsekbe tömörültek, és általában kipusztították a kis növésű embereket. Itt azonban egyáltalán nem ilyesmiről van szó; ez a teremtmény mintha anomália vagy még inkább anakronizmus volna. Vajon mutáns vagy androida?

Újabb megfejtésre váró rejtély... Meg kell hagyni, a Nagy Tanács jól elkényeztetett, amikor engem küldött erre a bolygóra kémnek! No de az adott percben nem volt helye semmiféle filozofálgatásnak. Az óriás, miután megvetően végigmért bennünket, serlegét a földre dobta, majd mennydörgő hangon így kiáltott fel:

– Szóval ti vagytok azok a pondrók, akik vakmerően behatoltatok az elátkozott kastélyba! Kik vagytok?

– Tudd meg, jobbágy – felelt a társam –, Huon de Bordeaux vagyok. Bizonyára hallottál már hőstetteimről, és bizonyosan arról is tudomásod van, hogy Oberon kitüntetett a barátságával.

– Hát persze, hallomásból ismerlek, éppúgy, mint azt az átkozott törpét! Biztosan a segítségedre sietett a varázstudományával, hogy átjuss a vár védőberendezésén. Mert ide aztán kevés ember jut el. Hát az útítársad, talán csak nem néma? Mutatkozzék be, ismeretlenekkel sohasem szállók harcba.

– A nevem Aucassin de Sernes – jelentettem ki –, Idegen vagyok ebben az országban. Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy Oberon segített bennünket: egyedül az én hatalmas varázstudományomnak köszönhetem, hogy átjutottam az utamba állított akadályokon.

– Varázsló! Nahát, igazán örülök, mert magam is rendelkezem némi tehetséggel ebben a mesterségben. Lásd, milyen jó vagyok hozzád, mindjárt elárulom, hogy varázspáncélingem áthatolhatatlan, nálad tízszer erősebb ember se tud akkorát szúrni, hogy átdöfje.

"Megint ez a bosszantó anakronizmus – gondoltam magamban. – E bolygó lakói nagyon fejletteknek látszanak, és – talán tudtukon kívül – felettébb tökéletes szerkezeteik vannak. Természetesen az egész a mágia számlájára írják, mégpedig amint látom, teljesen jóhiszeműen! Ennek a teremtnak például energetikus védőernyője van. Ezen ne múljon, van nekem a tarsolyomban elég csalafinta szerkentyű..." Majd fennhangon folytattam:

– Egyáltalán nem ijesztess meg vele! Hitemre mondom, felettébb jártas vagyok a mágiában, és fújhatod a páncélingedet. Egyedül szállók szembe veled. De előbb te is mondd meg a neved!

– Én vagyok a Bösz – bömbölte az óriás, miközben megragadott egy kerek pajzsot –, és ne áltasd magad, sose dicsekedhetsz el vele, hogy legyőztél,

imádkozz az istenedhez, ha ugyan van! Vakmerőséged és örültséged folytán eljutottál idáig: de innen élve sose távozol!

Ezzel védekező állásba helyezkedett, és iszonyatos sebességgel pörgetni kezdte súlyos gyíklesőjét, hogy megfélemlítsen. Nicolette falfehéren nézett bennünket, kezét imára kulcsolta, megmenekülésemért fohászkodott.

Huon pedig öklét a csípőjére téve, szakértő szemmel figyelte az első összecsapást.

Egyáltalán nem ragaszkodtam hozzá, hogy párbajra keljek ezzel a démonnal, hiszen sokkal erősebb, mint én, előkaptam hát a dezintegrátoromat és tüzeltem.

A hatalmas lángnyelv nekicsapódott a páncélingnek, a Bőszben semmiféle kárt nem tett; ekkor az arcát céloztam meg, de most sem jártam több sikerrel.

Erre az óriás öblös nevetésben tört ki, és csúfondárosan mennydörögte:

– Boszorkány fattya, te, úgy látszik, nem tudsz kifogni varázshatalmamon a tieddel! Igazán szeretném megtudni, hogyan csinálod ezt a varázsvillámot, milyen kár, hogy a titkod örökre elvész néma sírodban.

Ezzel nekem rontott, szűrő és vágó mozdulattal. Olyan ereje volt, hogy bizonyosan kettészelt volna még egy krumirt is! Kihasználtam, hogy én mozgékonyabb vagyok, hátráltam, sokkal inkább menedéket kerestem, semmint hogy megpróbáljam megsebezni. Közben bekapcsoltam energetikus ernyőmet. Abbahagytam a hátrálást, és elébe álltam. A Bősz két kézre fogta behemót fegyverét, s el volt szánva, hogy kettérepeszti a sisakom. Majd belegebedt, annyira igyekezett összeszedni minden erejét, de legnagyobb sajnálatára, sértetlenül kiálltam a rohamát.

– Füttyülök rá, akármilyen nagy és erős vagy is! – gúnyolódtam. – Ide nézz: a varázskörbe, amely minden oldalról oltalmaz, még a leghegyesebb tű sem tudna behatolni. Még mindig azt hiszed, hogy könnyedén fogsz győzni?

Az óriás mintha kissé zavarba jött volna. Nicolette újra reménykedni kezdett; ezúttal mosolyogva nézett rám.

A helyzet azonban kilátástalannak rémlett: ellenfelem nem sebesíthet meg, jómagam pedig szintén képtelen vagyok megszúrni kardommal.

Kis ideig csak forgolódtunk egymás körül, mindegyikünk a másikat figyelte. A Bősz pallosa, hegyével megpróbálta átszúrni védőberendezésem, de mindhiába.

Jómagam pedig azon töprengtem, vajon milyen furfanggal tudnám elérni, hogy kényemre-kedvemre ki legyen szolgáltatta. Jó időbe tellett, míg végre támadt egy ötletem. Páncélinge minden anyagi fegyvernek ellenállt, de vajon bizonyos hullámok nem hatolnak-e át rajta, különösen a gravitikus hullámok?

Szép nyugodtan kotorászni kezdtem a táskámban, s végül a Bőszre irányítottam egy tíz g-és sugárnyalábot.

Mozdulatai abban a pillanatban rettentő lassúak lettek, mintha szurokba ragadt volna. A fegyvere olyan nehéz lett, hogy kisvártatva a kőkockára ejtette. Ekkor emeltem a sugárzás erősségét, egészen ötven g-ig.

Az óriás egy szempillantás alatt térdre esett, lihegett, páncélinge súlya szinte agyonnyomta.

– Áruló! – dörögte. – Nyertél! De a mágiád nélkül sohasem tudtál volna levenni a lábamról. Kíméld az életem, mindenbe belemegyek, amit csak akarsz!

Ezzel végképp elhagyta magát, a földre roskadt, súlyos teste megremegtette a padlót. Ebben a helyzetben a földön kúszó csigára emlékeztetett.

Most, hogy már veszélytelen, nekem semmiféle különös leszámolnivalón sincs vele; ezért nagylelkűen kijelentettem:

– Na jó, nem bánom! Legelőször is visszaadod a szabadságát a szép Nicolette-nek, és mindent visszaszolgáltatasz neki, amit elvettél tőle...

– Becsületszavamra, esküszöm, soha többé nem bántom!

– Gondolom, nem sokat ér a szavad, de a példás büntetéstől való félelem megakadályoz további gátlásaidban. Most pedig mondd meg, hogyan jutok el Monmurbe, a Fellegek városába?

– Fel akarod keresni azt a nevetséges törpét? Váljék egészségedre! Tudd meg, hogy azoktól a tündérektől kapta a hatalmát, akik a születésénél bábáskodtak, mert a törpe Morgane tündér fia. Minden hatalommal ők ruházták fel, legalábbis azt beszélik. Az egyik tündért valamilyen sérelem érte, ezért törpévé tette. A többiek pedig kárpótolni akarták e szomorú hátrányért, és nagy hatalommal ruházták fel, amely bizonyára nagyobb a tiédnél. Így aztán vele nem jutsz olyan könnyen dűlőre, mint velem, aminek előre is örülök!

– Ne fáradj, nem vagyok olyan ijedős! Beszélj, vagy széttiporlak, mint egy gilisztát!

E szavaknál picit emeltem a nehézkedési hullámokat, minek következtében kénytelen volt kezével megtámasztani rút pofáját.

– Ne! Hagyd abba... – nyögte. – Hát ha annyira akarod, a következőképpen jutsz oda. Miután elhagyod ezt a szigetet, át kell kelned a tengeren. Az óceánban csak úgy nyüzsög a sok félelmetes szörny, nehéz dolgod lesz, ha le akarod győzni őket. Még én is tehetetlen vagyok dühödségük ellen. El kell nyerned egy manó kegyeit, aki félig ember, félig hal, neki szót fogadnak. Ha felajánlja, hogy ülj a hátára, tedd meg bátran, épen-egészségesen átvisz a túlsó partra. Ott újabb próbatételek várnak rád, de nem tudok róluk semmit, mert én magam sohasem voltam ott.

"Most meg egy mutáns – állapítottam meg magamban. – Ez a bolygó határozottan sok meglepetéssel szolgál..."

Majd, minthogy az óriás jóhiszeműnek látszott, csökkentettem a gravitációs nyomást, és megparancsoltam neki, vesse le varázsingét.

Így azt teszek vele, amit akarok. Egyébként Huon barátom, résen állt, s ha elbeszélésének hinni lehet, óriásügyben jól tájékozott volt... Legalább végre egy rejtélyt megoldottam, meggyőződhettem róla: a Bősznek semmi köze sem volt a robotokhoz, sem a mutánsokhoz, élettani szondáim elkészítették kromoszóma-térképét, egyszerűen műanyag androida volt, amelynek minden porcikáját a bolygó gazdái készítették! Újabb bizonyíték a fejlett technológiájukra, s én egyre türelmetlenebbül vártam, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljek velük.

Miközben társam karddal a kezében a torony ajtajáig kísért a legyőzöttet, gondosan átvizsgáltam a páncélinget. Amint számítottam rá, parányi elektronikus készüléket tettek bele, amely védőteret alkotott viselője körül.

Amikor ezen túlestem, minden figyelmem a szép rabnőnek szenteltem, égtem a vágytól, hogy alaposabban megismerhessem.

A bájos kisasszony, Huon meg az óriás nyomdokain, kiment a szobából. De hamarosan visszatért. Ezúttal pompázatos öltözékben: hosszú bársonyruhát viselt, amelyen aranyhullámokban omlott alá a haja.

Most, ha lehetséges, még kíváncsiabbnak találtam. Ennyi báj és szépség párosulása ritka tökélyt alkot. Mélyet sóhajtottam, mert nem volt jogom udvarolni neki, még kevésbé magammal vinni, ha egy szép napon netalán hazatérnék Kalapolba.

Nicolette még soha ilyen vidám nem volt. Kiszabadulva a démon fogságából, csak úgy sugárzott az arcán az öröm.

Boldog mosollyal fordult felém, majd kézen fogott, és az alattunk levő emeletre vezetett, ahol gazdagon terített asztal várt bennünket.

Huon hamarosan csatlakozott hozzánk, és miközben a szolgák olyan lakomát hordtak fel, amelyet akár a király is megirigyelhetett volna, vidáman csevegni kezdtünk.

– Hitemre, uraság – kiáltott fel társam –, el kell ismernem, hogy soha életemben ilyen jókat nem ettem, még szülővárosomban, Bordeaux-ban sem! Veled a legszörnyűbb kellemetlenségek is mindig úgy végződnek, akárcsak a mesében. A Bősz, aki mostanáig rettegésben tartotta a környéket, messzi útra indult démoni kíséretével. Ezentúl a bájos kisasszony békés várúrnő lesz a kastélyban. Már csak egy jó férj hiányzik mellőle... És bizony mondom, nem egy nemes cimborám el lenne bűvölve, ha ilyen pompás kincsre lelne.

– Milyen igazad van! – sóhajtottam. – Még az én messzi hazámban sincs ilyen jó eszem-iszom, no meg ilyen kellemes társaság.

– Akkor hát minek tétovázol? – kiáltott fel Huon, a bortól tüzelve. – A magadfajta kóbor lovagnak egy szép napon valahol meg kell állapotodnia. Sehol

a világon nem találsz ilyen vendégszerető kisasszonyt, mesés szépségéről már nem is beszélve.

Nicolette arca lángvörös lett, látszott rajta: csak úgy issza e szavakat. Hirtelen magam is álmodozni kezdtem: ahelyett, hogy bolygóról bolygóra kóborlók, itt boldog, békés életem lehetne...

De hamarosan eszembe jutott a küldetésem: sikeresen teljesítenem kell. Talán azután letelepedhetnék itt, és nőül vehetnem az édes Nicolette-et... Ezért aztán kitérő választ adtam:

– Persze nagy a kísértés; szívesen élnék ebben a kastélyban holtomiglan – bizonykodtam. – Mégis, királyom hűbérese vagyok, s ő megparancsolta nekem, hogy lépjek kapcsolatba e vidék gazdáival, szeretné tudni, milyen szándék vezérli őket, és ha lehetséges, szövetséget szeretne kötni velük. Legnagyobb sajnálatomra nem szeghetem meg adott szavamat. Talán majd később, ha feladatokat teljesítettem, visszatérek, és megkérdem szépséges háziasszonyunkat, elfogad-e hódolójának. Jelen pillanatban nincs rá jogom...

E szavak mintha elszomorították volna a szép gyermeket. Gyengéd tekintetét könnyek homályosították el, és azt suttopta:

– Nagy jó uram, ön a legdrágább ajándékot adta nekem: a szabadságot, örökre alázatos szolgálja leszek. Még a gondolat is távol áll tőlem, hogy feledtessem önnel kötelességét. Azt azonban tudnia kell, hogy utolsó leheletemig várni fogok önre.

Ezzel hirtelen elhagyta a szobát, titokban letörölve kibuggyanó könnyeit.

– Az áldóját, cimbora – rikkantotta Huon de Bordeaux –, olyan kemény lehet a szíved, akár a kő, ha csak úgy vissza tudtál utasítani egy ilyen várbirtokot! Természetesen tisztelem a hűségedet: egy lovag nem szegheti meg az esküjét, és a küldetésed előbbre való, mint e szép kisasszony szíve. Csak aztán meg ne bánd! Ami engem illet, én maradok a régi: amíg csak szükséged lesz a szolgálatomra, veled tartok.

Későre járt, ezért elhagytuk azt a termet, amelyben lakomáztunk, a fáklyás szolgálók elkísértek bennünket a nekünk szánt szobába.

Huon jó éjszakát kívánt, én pedig benyitottam abba a szobába, amelyet hálóhelyemül kijelöltek.

A kandallóban hatalmas tűz égett, de nem láttam túlságosan jól: a szobára félhomály borult. Persze nem is nagyon nézegettem, mert az aznapi kalandok után majd meghaltam, olyan álmos voltam. Mélabúsan készülődtem a lefekvéshez, egyre azon tűnődve, vajon mit tartogat a holnap, amikor egy rejtekajtón, amelyet észre sem vettem, kopogtak. Elővigyázatosságból bekapcsoltam energetikus ernyőm, majd ajtót nyitottam. Jaj, micsoda meglepetés! A szép Nicolette állt előttem, könnyű hálóköntös lebegett rajta... Ahogy ott állt, virágzó ifjúságának üdeségében, szépsége láttán a szó szoros

értelmében elakadt a lélegzetem. Intettem neki, hogy jöjjön be, majd megkérdeztem, miért jött.

Válasza a lehető legnagyobb zavarba hozott.

– Nagyuram – mondta a kisasszony fülig pirulva –, az én hazámban az a szokás járja, hogy ki kell elégítenem annak a lovagnak a vágyát, aki kiszabadított... Még akkor is, ha a vitéz bajnok nem kíván nőül venni.

– Milyen furcsa szokás – mondtam meglepetten. – Tudja meg, hogy semmivel sem adósom! Azon a tájékon, ahonnan én jövök, a szokások egyáltalán nem hasonlítanak az itteniekhez, legalábbis ebben a dologban, így hát később lelkiismeret-furdalásom lenne, hogy kihasználtam kegyedet!

– Azt akarja ezzel mondani, hogy egyáltalán nem tetszem őuraságának?

– Még a gondolat is távol áll tőlem! – tiltakoztam hevesen. – Soha életemben nem volt alkalmam ilyen tökéletes leányt csodálhatni, s leghőbb vágyam volna, hogy örökre ön mellett maradhassak. Sajnos a küldetésem megakadályozza, hogy e boldogságba belekóstoljak.

– Jó, megértem én, és noha nagyon szomorúvá tesz, eszem ágában sincs esküszegésre bírni egy ilyen vitéz lovagot. De azért az imént említett fogadalma nem akadályozza meg benne, hogy ezt az éjszakát velem töltsse.

Szavai a szívembe martak. A világon mindent odaadtam volna azért, hogy néhány boldog órát töltsék a karja közt. Szüntelenül a feladatomra kellett gondolnom, amelyet flottatiszti rangom rótt rám, és tökéletesen tisztában voltam vele: ha engedek a kísértésnek, sohasem bírom elhagyni Nicolette-et!

Szívem mélyéből szerettem, mégis tilos volt megízlelnem vele a gyönyör pillanatait, pedig mennyire vágytam rá.

Hirtelen döntöttem.

– Jó, nem bánom! – mondtam. – Mivel ez a szokás, nem akarok véteni ellene. De vesse jól az emlékezetébe: egyáltalán nem azért teszem, hogy néhány szánalmasan boldog órát kicsikarjak. Mindenre, ami szent, megesküszöm, hogy amint tudok, visszatérek, és ön mellett fogom leélni az életemet!

Nicolette egyik pillanatról a másikra megváltozott: sugárzó mosollyal közeledett felém. A karomba vettem, hevesen csókolgattam, csaknem elfelejtettem, hogy mi célból jöttem erre az átkozott bolygóra.

De azért a teljes igazságot nem vallottam be neki.

Viszolyogtam becsapni, de nem akartam vállalni a kockázatot, hogy mindent sutba dobok miatta. Később természetesen, ha tudok, visszajövök hozzá, de csakis akkor, ha küldetésem bevégeztem.

Miközben a karomban tartottam, ajkamat nyaka selymes bőrére tapasztottam, és testünk egymáshoz simult, titokban bekapcsoltam hipnoszuggestívó készülékem.

Az imádott gyermek néhány pillanat múlva az ágyamon feküdt, álmában mosolygott, s gyengéden mondogatta a nevem.

Időnként a gyönyör sikolya röppent fel ajkáról.

Képtelen voltam tovább elviselni a látványt, becses táskámra vetettem magam, és bekaptam egy szem altatót. Miközben Nicolette folytatta édes álmát csalfa jelenlétemben, jómagam elnyúltam egy állatbőrön, és mély álomba zuhantam.

Éjszakai nyugalmunkat semmiféle kísértet nem zavarta meg.

Másnap Nicolette huncut mosollyal nyújtotta felém a karját, megcsókolt, és a fülembe súgta:

– Édes szerelmem, olyan boldog vagyok: ez a csodálatos éjszaka örökre megmarad emlékezetemben. Mostantól fogva csak azért élek, hogy visszatérned várjam.

Nem válaszoltam, csak viszonoztam a csókját. Majd csatlakoztunk Huonhoz, aki cinkosan rám kacsintott és megkérdezte, nem vagyok-e túlságosan fáradt, továbblovagolhatunk-e.

Minden vágyam az volt, hogy hamvas barátnőm mellett maradjak, mégis indulnom kellett. Kijelentettem hát: teljesen kipihentnek érzem magam.

Éppen ezért a jó kiadós reggeli után lóra szálltunk, és megsarkantyúzva paripáinkat, átvágtattunk a felvonóhídon.

Még sokáig láttam Nicolette-et, aki búcsút intett odafentről a toronyból. Tudtam, hogy csodálatos arcáról csak úgy peregnek a könnyek. Azzal is tisztában voltam, hogy talán soha többé nem látom. Mégsem sajnáltam, hogy cselhez folyamodva egy boldog éjszaka ábrándjával ajándékoztam meg...

A különös bolygón rám váró megpróbáltatások közül messzemenően ez az utóbbi volt az, amelyikbe csaknem belebuktam. Valójában talán nem is a zavarba ejtő csillag urainak egyik csapdája volt, s ha így van, csodálatos órákat szalasztottam el.

Huon nem zavarta meg hallgatásom: tudta, miért vagyok szomorú, hagyta, hadd merüljek gondolataimba.

Egy idő múlva azonban, látva, hogy még mindig kedvetlen vagyok, mégis megpróbált valami beszélgetést kezdeményezni.

– Mi a szándékod, barátom? – érdeklődött. – Még mindig el akarsz jutni Monmurbe, és találkozni óhajtasz Oberonnal?

– Hát hogye! – kiáltottam fel. – Ez az egyetlen indoka annak, hogy itt vagyok. Gondolod, elhagytam volna Nicolette-et, ha nem volnának rá nyomós okaim:

– Hát jó! Akkor átkelünk a tengeren. Az lesz még csak a nehéz vállalkozás, mert minden hajóst ijesztő szörnyetegek támadnak meg. Remélem, hogy a kobold eljön a találkára, különben megint csak a varázslataidra kellene

hagyatkoznunk.

Szavai visszarántottak a valóságba. Valóban, szükség esetén az anti-g-im segítségével sikerrel vennénk ezt az akadályt. Ez esetben azonban le kellene mondanunk paripáinkról, amelyek nagyon hasznos járműnek bizonyultak ezen a primitív vidéken.

Az óriás mesélte triton históriája nagyon valószínűtlennek tetszett. De ezen a bolygón, úgy látszik, minden lehetséges.

– Mondd csak – kérdeztem –, láttál már ilyen tengeri manót?

– Hogyne – jelentette ki Huon. – Valaha magam is igénybe vettem egy Malabron nevezetűnek a szolgálatait: Oberon küldte értem, és úticélomhoz vezetett.

– Akkor valószínűleg egész sereg él a hullámok alatt, tenger alatti városokban.

– Meglehet, hiszen a parancsaiknak engedelmeskednek az óceán lakói, talán ugyanaz a rendeltetésük, mint nálunk a kutyának vagy a lónak. Valószínűleg valamilyen barlangokban laknak, még azt is beszélük, hogy búvóhelyük felbecsülhetetlen kincsekkel van tele. De azért nem hinném, hogy sok manó van, mert csak kivételes esetben látni őket. – Időtlen idők óta léteznek, vagy pedig nemrégiben bukkantak fel?

Társam tanácstalanul tárta szét a karját.

– Istenuccse, fogalmam sincs róla... Úgy gondolom, hogy a teremtőnk valamennyiünket egyszerre nemzett, de azért mérget nem vennék rá.

– És milyenek azok a szörnyek, amelyekről beszéltél, láttál már olyat?

– Hála az égnek, nekem sose kellett velük összeakasztanom a bajuszt! Azt mondják, hosszú kígyóra emlékeztetnek, és olyan hatalmas a pofájuk, hogy akár egy hajót is elnyelnek. Ennél többet nem tudok.

Újra töprengéseimbe merültem.

Természetesnek találtam, hogy olyan androidákat terveztek, mint például a Bősz meg a félig ember, félig hal mutánsok, valamint a híres-nevezetes manók. A tengeri kígyókon azonban fennakadtam, mégpedig a nagyságuk miatt. Nehezen tudtam elképzelni olyan tenger alatti élettani laboratóriumot, ahol ilyen teremtményeket tenyésztene... Meg aztán mi következik ebből? Kétségtelen: egy bolygó ésszerű kihasználása megköveteli, hogy óceánjait is kiaknázzák. Innen a triton-sereg, azt azonban máris megállapíthattam, hogy e szárazföldek és óceánok gazdái fittyet hánynak az ipari és ökológiai kérdéseknek.

Amit eddig láttam, abból semmi sem vallott arra, hogy itt valamilyen ésszerűen felépített társadalom volna.

Vannak itt császárok, nemeskisasszonyok lovagjai, óriások, varázslók, minden úgy játszódik le, mint valami álomban, a Szövetség etikájához az

egészenk semmi köze. Csakugyan, amit láttam, talán pusztá képzelgés volt.

Készülékeim azonban világosan kimutatták: semmiféle hipnózis hatása alatt nem állok. Következésképpen, amit láttam, valóságos volt, noha ésszerűtlen...

Egyelőre tudomásul kell vennem az eseményeiket úgy, ahogy jönnek, s nem kell törnöm a fejem, hogy meg is értsem őket. Végre háromórás lovaglás után elértük célunkat: előttünk hullámozott az óceán, egészen a láthatárig. Semmiféle hajó sem szelte vizét, semmiféle mutánsnak nyomát se láttuk.

Az út hatalmas, finom szemcséjű homokfövenyre vezetett bennünket, ahol a hullámok békésen elültek.

Nem volt mit tennünk, mint megvárni, mikor kegyeskedik felbukkanni valaki a tengerből.

ÖTÖDIK FEJEZET

A fövényen elnyúlva, mélabúsan álmodoztam a csodálatos Nicolette-ről. Vajon létezett-e egyáltalán?

Nem állíthattam bizton: valamennyi kalandunk mintha valamilyen álomból bukkant volna elő. A finom arc mégis felettébb tisztán rajzolódott ki előttem, sohasem fogom elfeledni...

Ami Huont illeti, hatalmas léptekkel járt fel-alá, mohón szívta be a tengeri levegőt. Lovaink a dűnék gyér fűvét legelték.

Már éppen eluntam a várakozást, amikor a láthatáron megpillantottam egy aprócska pontot, amely sebesen növekedett.

Messzelátómon sikerült felismernem a hajót, majdnem ugyanolyan volt, mint amelyik az óriás kastélyába vitt bennünket. A fedélzeten senki: a hajó orrán elhelyezett aranyrács elegendő volt a vezérléshez.

Majd egy fejet pillantottam meg, amely olykor előbukkant a hullámok közül, bizonyára a híres tengeri manó volt...

Úszása a delfinére emlékeztetett. Hosszú ideig a víz alatt maradt, majd előtűnt az arca. Miután sebtében körülpillantott, újra alámerült. Alkata teljesen emberi volt: barna körszakállt viselt, hosszú haja úgy hullámozott, mint az algák.

Huon is felfedezte látogatónkat.

A vízpartra mentünk hát, lovunkat kantárszáron tartottuk. Néhány pillanat múlva a bárka partot ért a lábunk előtt.

A tengeri manó eljátszadozott egy kicsit a hullámokban; nem tudtam megállapítani, lába van-e vagy uszonya. Mindenesetre a keze ujjai közt

úszóhártya volt, ami meglehetősen megkönnyítette neki az úszást.

Így méregetett bennünket egy-két percig, majd ránk reccsentett:

– Szóval te vagy Aucassin de Sernes; a társadat, Huont, már ismerem... Őszintén megmondom, tudd meg, hogy egyáltalán nem rokonszenvezem sem veled, sem a többi hasonszőrűvel. A tenger lakói egyáltalán nem kedvelik a rónák meg az erdők teremtményeit. Parancsot kaptam, hogy jöjjenek érted, és vigyelek át ezen a tengersizoron; engedelmeskedtem. Egy Halibrontól semmi többet nem várhatsz.

– Köszönöm, hogy megteszed nekünk ezt a szívességet – vágtam vissza. – Megtudhatnám, miért nem szereted a földieket?

– Mert mindegyik piszkos és bűdös, kegyetlen és hazug, ezért aztán, ha nem kötne Dahut szigorú parancsa, ezer örömmel szolgáltatnálak ki a tengeri szörnyeknek, amelyek csak akkor ölnek, amikor éhesek. De eleget locsogtam: vezesd rá a paripáidat erre a sajkára, ti ketten pedig másszatok a hátamra, illetve a társnőmére.

Amint így szólt, elbűvölő, sűrű szőke hajú sellőt láttam felbukkanni, majd szó nélkül a partra jönni.

Ami szerény személyemet illeti, nem valami szívesen vettem igénybe ezt a közlekedési eszközt, de Huon jó példával járt elől, felvezette lovainkat a csónakra, és lovaglóülésben elhelyezkedett a tengeri manó derekán.

Mit volt mit tennem, követnem kellett, meg is tettem.

Először is megállapítottam, hogy a hajótestet, amely paripáinkat szállította, hatalmas kagylóból készítették. A hajtóreaktort alul helyezték el, nem tudtam szemügyre venni.

– Furcsa – mondtam Huonnak –, ezek az emberek szemmel láthatóan nem elég fejlettek ahhoz, hogy összeszereljenek egy ilyen motort, amelyik a bárkát hajtja. Vajon honnan szerzik?

– Jaj, a tengerlakók gazdagok! Korall- meg gyöngyhalászattal foglalkoznak, és azzal fizetnek. Bizonyára Ys lakóival kereskednek...

Éppen a városról akartam kifaggatni társam, amikor "kancám" nekilódult, mintha puskából lőtték volna ki.

Sohasem gondoltam volna, hogy a sellőknek ekkora erejük lehet. Gyorsan és egyenletesen haladtak, hosszú hullámbarázdát hagyva maguk mögött. Jól bele kellett kapaszkodnom "paripám" nyakába, hogy ne essek ki a nyeregből.

A hajó utánunk jött, az antennájával felfogott titokzatos parancstól vezérelve.

Ilyen körülmények közt szó sem lehetett arról, hogy elcsevegjek szép sellőmmel.

A tajtékból felcsapó cseppek csak úgy záporoztak az arcomba; a part már csak keskeny szürke vonalnak látszott mögöttünk. Ugyan hová igyekszenek a

sellőink? Fogalmam sem volt róla...

Mindenesetre egyáltalán nem fontos: így is, úgy is végig kell játszanom a játékot. Úgy tetszett, a bolygó gazdái hosszú hajókázást szántak nekem, mielőtt abban a megtiszteltetésben részesítenek, hogy találkozhatom velük. Bizonyára úgy tartotta úri kedvük, hogy megtáncoltatnak egy kicsit.

Mégsem nagyon tetszett nekem ez az egész, hiszen Halibron annyira hangsúlyozta azt a tényt, hogy semmire sem becsüli a szárazföldieket. Vajon nem fog-e ő maga is kibabrálni velünk?

Huonra pillantottam: teljesen nyugodtnak látszott. Végül is az ő korábbi átkelése Malabron – egy másik sellő – hátán felettébb sikeresen bonyolódott le. Cimborám időnként barátságosan intett, amit viszonztam.

Így tettünk meg körülbelül tíz mérföld utat. A szárazföld már egyáltalán nem látszott.

Paripáink a legkisebb előjel nélkül hirtelen alámerültek, s egyre lejjebb hatoltak a hullámokban. Nekik semmi problémát nem jelentett, hiszen ők a víz oxigénjét használták, valamint nekem sem, hiszen áttetsző szkafteremben önálló légzőberendezés volt. Nem így Huonnak, akit nehéz páncélzata lenyomott, úgy zuhant lefelé, akár az ólom!

Még néhány másodperc, és utoléri a biztos halál.

Szerencsére az átlátszó vízben észrevettem, amint a tenger fenekén elnyúlik. Esetlen mozdulatokkal próbált megszabadulni vértetétől; hatalmas rákra emlékeztetett.

Gyorsan alámerültem, és mellé úsztam. Borjúból felfújható műanyag gömböt vettem elő, ráhúztam, és a szelepet elzártam. Egy üveg sűrített gáz kinyomta a vizet a burokból.

Néhány pillanat múltán Huon újra levegőhöz jutott, és intett, hogy minden rendben.

Semmi kétség, a sellők gyűlöltek bennünket: szántszándékkal a tengerbe akartak fojtani!

Körülnéztem, sehol sem láttam őket, viszont borzadtan fedeztem fel a bennünket körülvevő lidérces környezetet. A hatalmas algák közül lázálomszerű teremtmények bukkantak elő. Szívókorongos, hosszú karok vonaglottak felénk, hatalmas, áramvonalas, acélfogakkal megrakott pofájú halak figyeltek bennünket lángoló szemekkel. Voltak hatalmas tengeri rózsák is, amelyeknek mérges csápjai zsákmányra vártak.

Valamivel messzebb, egy kis magaslaton állt a sellők városa. Nagy, sokszínű algacsokrokkal díszített terek húzódtak odafenn, meg korallzátonyok, továbbá templomra emlékeztető építmények.

A sziklák tövében hatalmas szivacsok nőttek, ugyanitt láthattuk a barlangok bejáratát.

Harminc méter mélységben a fény még elég jól megvilágította az egészet, a felszíni hullámok visszfénytől idelent is csillogtak a hullámok.

No de nem vesztegethettem tovább az időt a gyönyörködésre, mert a város őrei észrevettek bennünket, és felénk tartottak. Több tucatnyian voltak, egymásra nagy tüskés kagylókból bújtak elő, amelyek fészekül szolgálhattak nekik.

Legnagyobbrészt óriáskígyók voltak, a pofájukban több hegyes fogsorral. Huon észrevette őket, és kétségbeesetten integetett, teljesen feleslegesen lóbálva nevetséges pallosát.

Melléje mentem, és elővettem ultrahangos pisztolyomat; az efféle harcban ez a leghatásosabb, majd végigpásztáztam vele ellenségeink előőrsén.

A hatás elég látványos volt: az ostromlók, amelyeket eltaláltam, valamennyien a szó szoros értelmében felrobbantak, és darabokra tépett húsuk körös-körül szétszóródott a vörös vérfelhőben.

Ennek ellenére a roham egyáltalán nem maradt abba.

Szüntelenül újabb és újabb szörnyetegek rontottak felénk. Most már irdatlan cápák és lökhajtással türemelő polipok jöttek. Amikor eltaláltam őket, sűrű, sötét tintafelhő terjengett körülöttük, és mivel az áramlat felém hozta, pillanatokon belül minden elsötétült előttem.

A helyzet kezdett nyugtalanítóvá válni.

Ott, ahol álltunk, felettébb nagy volt a kockázat, hogy a túlerő felülkerekedik rajtunk, ráadásul annyira rosszul láttam, hogy már célozni sem bírtam pontosan. Vissza kellett tehát vonulnunk. Egyik kezemmel megragadtam a műanyag zsákot, amelyben a társam volt, a másikkal pedig bekapcsoltam a reaktorom, majd a védőteremet.

Így sikerült egy óriáskagyló héjáig eljutnom, amely szerencsére üresnek bizonyult. Itt legalább hátulról védve vagyok. Huont a kagyló mélyére helyeztem, magam pedig előrejöttem.

Védőterem egy ideig megteszi a magáét. Láttam, amint csalódott ellenfeleim beleütköznek. De azért attól még messze voltunk, hogy kievickéljünk baljós helyzetünkéből, mert oxigéntartalékom csak tizenkét órányira lesz elegendő a társamnak. Meg kell tehát találnom a módját, hogyan lóghatnánk meg anélkül, hogy e veszett szörnyek áldozatai legyünk.

Szerencsére a sellők nem mutatkoztak. Bizonyosan számítottak vadállataikra, amelyek majd felfalják ezeket a visszataszító szárazföldieket. Természetesen eszünk ágában sem volt hagyni, hogy megtegyék.

A kagylóm nagyon biztonságosnak látszott, úgy döntöttem, hogy közepes mélységben hajózó bűvárnaszáddá alakítom. Mindkét oldalára erősíték egy-egy anti-g-ét, és szép nyugodtan fel tudok vele jutni a felszínre. Hozzálátam tehát a barkácsoláshoz, majd bekapcsoltam a szerkezeteimet. Semmi.

Izgatottan emeltem az erősséget. Minden valamirevaló eredmény nélkül, legföljebb talán egy kissé megbillent a kagyló.

Valami a fenékhez tapaszt. De vajon mi?

Óvatosan kidugtam fejem. Pokoli látvány! Egy óriási kalamájó két csápját berendezésünk alá tekerte, míg a többivel jó erősen egy sziklához tapadt.

Egy ultrahangzuhany, és máris eleresztett. Igen ám, de egy másik ugyanilyen fenevad tüstént elfoglalta a helyét. Jó ideig játszadoztam így, teljesen sikertelenül: a szörnyek hihetetlenül konoknak bizonyultak. Megint tintafelhőbe kerültünk, ez így nem mehet tovább! Mindent egy lapra téve, atomgránátot dobtam a démonokra, és gyorsan bekapcsoltam anti-g-imet.

Kagylónk olyan erővel lódult meg, hogy csaknem fejest repültünk a tenger fenekére. Való igaz, a hajózási hatásaink bizony nem vették volna lajstromba aligha szabályos járművemet... Azért mégis sikerült kordában tartanom és egyenesen felfelé irányítanom.

Mögöttünk a furcsa város a homályba veszett. Szörnyeinknek, úgy látszik, nem volt kedvük követni bennünket: valószínűleg használt a lecke.

A tengeri manók sem mutatkoztak; a szárazföldiekkel szemben érzett gyűlöletüket talán az is kielégítette, hogy ránk ijesztettek. Meg kell vallanom egyébként, hogy jól befűtöttek szegény fejemnek.

Az imént elszenvedett jelenet után a felszínen uralkodó nyugalom meglepett bennünket.

Ha a hullámok nem sodornák az állatfoszlányokat, akár azt hihettük volna, hogy az egész csak szörnyű lidércálmom volt.

Huon nagy ügyel-bajjal kibújt műanyag zsákjából, lerázta magáról a vízcseppeket, s megpróbálta a csizmájában cuppogó pocsolyát kiönteni, majd így kiáltott fel:

– Istenuccse, Aucassin, igazán bámulatos varázsszerszámaid vannak! Sose hittem volna, hogy egy szép napon légbuborékban ficáncolok a tenger fenekén... Ezek a koboldok hazug, faragatlan tuskók, megszegték adott szavukat, igazán megleckéztethetted volna őket. Néhány tűzgolyó megsemmisítette volna hajlékukat.

– Ugyan – vetettem oda félvállról –, hitvány varázslók! Arra sem méltatom őket, hogy felfuvalkodott ostobaságukat megtoroljam. Mivel faképnél hagytak bennünket, utunkat a levegőben fejezzük be.

– Nagy ég! – kiáltott útitársam. – Ez idáig azt hittem, egyedül csak Oberon tud repülni a Felhők országában... Meg kell hagyni, mindig tartogatsz valami meglepetést!

Anti-g-im nem voltak elég erősek ahhoz, hogy a magasba emelkedjünk, úgyhogy tengeri utunkat a hullámokat súrolva folytattuk, majdnem úgy, mintha légpárnán siklanánk.

Útitársamat, úgy látszik, elbűvölte az utazás. Teljesen megnyugodott, valamilyen szerelmes balladát dúdolt, amelyben egy lovagról volt szó, aki kiszabadítja kedvesét a hitetlenek karmai közül.

Jómagam a "jármű" kormányzására összpontosítottam a figyelmem, miközben egyre a látóhatárt kémleltem: a hű paripáinkat szállító naszádot kerestem.

Kisvártatva foltokat fedeztem fel a hullámok taraján. Izgatottan közeledtem feléjük. Vesztemre.

Csodálatos, hosszú hajú lányok játszadoztak a hullámokban, s elbűvölő varázsdalt énekeltek.

Egy szerencsétlen sellő szerelmének történetét dalolták el. Én magam Hans lovag lettem, a tengeri lányok egyike ezernyi kín árán is hajlandó volt emberré válni értem. De én elhagytam egy ostoba hercegnő kedvéért, és az én szépséges sellőmnek megszakadt a szíve.

Hosszú időre lenyűgözött ez az andalító dallam. Huon is gyönyörűséggel hallgatta.

Leállított kagylónk ringatózott a hullámokon.

Szerencsére felszerelésem segítségével ellenakciót kezdhettem. Kivontam magam a delejes varázs alól, a szép szirének hívó szava, felénk nyújtott karja hidegen hagyott, újra elindítottam bárkáinkat, s menekültem e bűvös teremtések elől.

Minden erőmet latba kellett vetnem, hogy megakadályozzam Huont: a vízbe ne ugorják, és oda ne menjen hozzájuk.

Végül a kórus elhalt a távolban, és útitársam is visszanyerte józan esztét.

Gyorsan haladtunk, semmilyen akadály nem késleltetett bennünket, olyannyira, hogy csónakunk utolérte azt, amelyiken a hátsólovaink voltak.

Két óra hosszat egymás mellett hajóztunk.

Ekkor szürkés vonal rajzolódott ki előttünk a látóhatáron: közeledtünk a parthoz. Megint sikerült az utamon elszórt csapdákon felülkerekednem, de nem ringattam magam ábrándokban: Oberon és cinkosai bizonyára nem hagynak békén.

De vajon mi a céljuk?

Hogyan tud ennyi különféle teremtmény együtt élni egy bolygón? Ki gondoskodik róluk? Mit akarnak? Megannyi megoldandó rejtély.

Tüstént szerettem volna többet tudni legközelebbi kikötőnkéről, ezért újra vállatóra fogtam társam:

– Mondd, komám, mit tudsz arról a vidékről, amelyen hamarosan kikötünk?

– Ez a vidék Gradlon király birodalma, ő uralkodik Ys városán. De valójában a lánya, az isteni Dahut azt tesz vele, amit akar. Ez a tündér is ért a

mágiához, még az óceánt is engedelmességre bírja. Édesanyjától, Malgventől, aki a gyermekágyból felkelve meghalt, örökölt egy Morvark nevű varázslóvat, amely úgy tud futni a habok tetején, akár a sík mezőn, még a legszörnyűbb viharban is. A hercegnő gyakran hosszú kirándulásra indul, ilyenkor felséges testét az óceánnak adja. Ezért a kegyért cserébe ki elégült tengeri szeretője gazdag ajándékot ad Ys városának abból a temérdek kincsből, amelyet a mélyben rejteget.

Varázshatalma révén Dahut irdatlan falat emelt, amely minden oldalról körülöleli a várost, kivéve a tenger felől. Itt bronzkapu zárja el a gátat. Ha jön a dagály, kinyitják a kaput, a víz behatol a medencébe; amikor pedig a dagály tetőzik, becsukják, hogy a várost el ne áraszák a habok, majd apálykor újra kinyitják. A dalnokok azt is mesélik, hogy Dahut vendégei, akiket érkeztek napján elkényeztetnek és ünnepelnek, sohasem távoznak élve ebből az elátkozott városból. Higgyél nekem, nem volna jó odamenni...

– És gondolod, hogy elkerülhetnénk?

– Sajnos már túlságosan késő... Az óceán mindig megajándékozza Dahut-t olyan tengerészekkel, akik szerencsétlenségükre megközelítik Ys városát.

Figyelmesen hallgattam, és hamarosan meggyőződtem róla, hogy igazat szól. Ugyanis hirtelen erős szél támadt, majd fergeteges sodrás ragadta el csónakjainkat, és minden erőfeszitésem ellenére sem sikerült irányt változtatnom.

Néhány perccel később átsuhantunk a bronzkapun, két bárkánk szép nyugodtan a város rakpartjához ért s megállt.

Ekkor a kapu újra becsukódott.

Megint csapdába kerültem!

Cicomás tömeg várt rám. Az első sorban egy határozott arcélű aggastyán koronát viselt: kétségkívül Gradlon király lehetett. Jobbján, egy büszke, éjfékete paripán vad szépség feszített, alakja felséges és buja: Dahut hercegnő.

Nicolette meg a szirének után vajon érzéki csapdába tud-e csalni e rosszindulatú varázsléány elefántcsontszínű karja?

– Isten hozott benneteket, nemes lovagok! – szólalt meg az átkos nőszemély bársonyos hangon. – Végtelenül boldog vagyok, hogy városunkban, Ysben fogadhatjuk Aucassin de Sernes-t és Huon de Bordeaux-t! Gondolom, hajóútjuk eléggé viszontagságos volt. Lennének olyan kegyesek, hogy palotánkban élveznék a megérdemelt pihenést?

"Milyen gyönyörű nő! – gondoltam magamban. – És micsoda silány kém vagyok jómagam! Úgy látszik, mindenki tud minden mozdulatomról és tettemről, e tündérbirodalom gazdái pedig úgy játszanak velem, mint egy gyerekkel..." Majd fennhangon így folytattam:

– Igazán nagy megtiszteltetés volna, ha ilyen pompás társaságban

lakomázhatnánk... De eredetileg csak az volt a szándékunk, hogy átutazunk ezen a messze földön híres városon. Hosszú út áll előttem, és halaszthatatlanul sürgős dolgom van.

Dahut összevonta szemöldökét, és ellentmondást nem tűrő hangon csattant fel:

– Nem addig az, lovag! Vagy talán meg akarna sérteni minket: soha egyetlen olyan utas sem járt itt, aki Gradlon király udvarának vendégszeretétét visszautasította volna! Ha óhajtja, majd holnap folytatja útját.

Ahogy elnéztem kevély arcát, húsos ajkát, sasorrát és ébenfekete haját, el kellett ismernem: ez a nő méltán elcsavarhatja bármelyik ép-egészséges férfi fejét, hát én is engedtem a kísértésnek.

– Legyen a kegyed óhaja szerint, nemes hölgyem... Igazán nem szeretnék felbosszantani egy ilyen tökéletes szépséget.

Hogy őszinte legyek, én magam már csak félig bosszankodtam.

A kénytelen vendégeskedés ugyancsak rosszul végződhet, de talán ezalatt is sikerül mélyebbre hatolni e különös bolygó titkaiba. Na és hogy ez a Dahut milyen gyönyörű...

A vele töltött este bizonyára nem lesz érdektelen. Természetesen Nicolette vár rám, de a gyönyörű hercegnő pusztá látványa elég volt hozzá, hogy az összes többi nőről megfeledkezzem, olyan bűvös varázserő áradt belőle. Nem, ennek a kísértésnek nem lehet ellenállni!

Egyébként velem együtt Huon is el volt bűvölve, eszébe sem jutott, hogy tiltakozzék.

Néhány pillanat, és paripáink máris Ys város utcáin poroszkáltak.

Ez a város volt a legfényűzőbb és legnépesebb az eddig látottak közt. A polgárok tisztelettel hajoltak meg, amerre csak elhaladtunk; valamennyien hosszú aranyláncot viseltek, kezüket szinte lehúzták a hihetetlenül értékes gyűrűk. A lakóházak kényelmesnek és jól berendezettnek látszottak, az összkép valahogy mégis kezdetlegesnek tetszett.

De ennél többre nem is jutottam megfigyeléseimben, mert a hercegnő nem hagyott nyugton, egyre-másra faggatott, mi az utam célja, és milyen az az ország, ahonnan feltehetően származom. Ami Gradlon királyt illeti, ő Huont ajnározta, tréfálkoztak, nagyokat hahotáztak.

Egy szó, mint száz, igazán szívélyes fogadtatásban részesültünk, már csak az a kérdés, hogyan végződik. Arra is kíváncsi lettem volna, vajon Dahut hogyan szerezhette tudomást érkezésünkről? Bizonyára jó kapcsolatai voltak a tenger lakóival: s ez nagyon is egybevágott azzal, amit Ys városáról regéltek nekem: a békés polgárok a valóságban vad kalózok lehettek, s partjaik közelében minden arra vetődő hajót kifosztottak, az utasokat pedig megölték, hogy megkaparintsák javaikat.

A király és leánya nyájassággal próbálta elaltatni bizalmatlanságunkat, és hitemre, nem is kevés sikerrel.

A palota pompája mindent felülmúlt, amit eddig láttam összes barangolásom során a galaktikákban. Mellette még

Kalapol is elbújhatott volna. Főleg a korallból faragott megszámlálhatatlan szobrocskával nem tudtam betelni, de voltak elefántcsont csecsebecsék meg temérdek furcsa tárgy, amelyet malachit- meg rézlazúr tömbökből faragtak.

Enni-innivalótól roskadozó asztal várt bennünket. Mindenki aranykupát kapott, az evőeszköz ezüstből készült. Az akvamarin kancsókból látszott a bennük levő sűrű bor, a fény bámulatos játékossággal tört meg rajtuk.

Engem a király meg Dahut közé ültettek, míg Huon Gradlon jobbán foglalt helyet.

Időtlen időig lakmározunk, a hal- és kagylóételek után vadhúsok következtek, majd pedig ropogós sütek. Bajadérok meg igricek szórakoztattak bennünket újabb és újabb műsorszámokkal. De én csak szomszédomat bámultam, aki éppolyan jó csevegő volt, mint amilyen kedves és szép.

Társalgásunkból kiderült, hogy a környéken nincs más város. A hercegnő azt is bevallotta, hogy Ys lakosai gyakorlatilag sohasem dolgoznak: az óceán mindennel ellátja őket, amire csak szükségük lehet.

Azt azonban nem sikerült megtudnom, milyen kapcsolatban van a király Oberon törpével. Neve hallatán Dahut elmosolyodott, ebből arra következtettem, hogy nem fél tőle. Csak annyit mondott, hogy a törpe az óceán túlsó felén levő szárazföldön uralkodik, de a tengeri dolgokkal egyáltalán nem foglalkozik. Viszont megtudtam tőle, hogy egy harmadik személy korlátlan ura mindannak, ami a föld alatt és a hegyek belsejében található: a neve Wotan.

Így kezdett szép lassan megvilágosodni a bolygó rejtélye. Oberon törpe az erdőn-mezőn lakó élőlények ura. Dahut teljhatalommal rendelkezik az óceánon és a tengeri lényeken. A harmadik lény, akit még nem ismerek, a földgolyó belsejét kapta az osztozkodásnál.

Valamennyien többé-kevésbé egyenlő hatalommal rendelkeznek tehát. De vajon kinek a birtokában vannak az androidákat gyártó berendezések, és ki készíti azokat a különféle készülékeket, amelyeken megcsodálhattam az itteni fejlett technikát? Ezt Bizony továbbra is homály fedte.

Még Oberon Felhőbirodalmát sem láthattam, amely bizonyára hatalmas repülő szerkezet, de meg voltam róla győződve, hogy Dahut-nak valahol bizonyosan vannak roppant tökéletes gépei és műszerei. A palota helyiségeit például korántsem olyan fáklyákkal világították meg, mint az óriás kastélyát: a falsíkok élénk fényt bocsátottak ki, amely hasonlított a foszforeszkálásra. Ami pedig az ajtószárnyakat illeti, meglehetősen erős készülék kellett hozzá, hogy

a súlyos szerkezet működjék.

Megfogadtam, hogy titokban kutatásokat végzek a városban. Persze valószínűleg nem megyek sokra, mert az óceánok úrnője feltehetően a széles szárazföldi fennsíkokat használja ama szerkezetek rejtekhelyéül, amelyeknek a hatalmát köszönheti.

Gondolataimba merülve elhanyagoltam a gyönyörű hercegnőt, szemrehányást is tett érte. Mire én kellemetlen kérdéssel válaszoltam:

– Felettébb furcsa dolgokat meséltek nekem Ys városáról; egyesek azt állítják, hogy minden lakosnak van egy sárkánya, amely egyedül csak neki engedelmeskedik, és hazaviszi gazdájának a fogságba ejtett hajók kincseit. Mi több, a rossz nyelvek azt beszélik, hogy Dahut hercegnő egyetlen vendége sem távozott élve ebből a városból. Mi a véleménye erről a szóbeszédről?

Dahut huncut tekintetet vetett rám barna szemével. Hozzám hajolt, ajkát arcomhoz érintette, majd egy darabig így maradt, farkasszemet nézett velem.

Ez a nő teljesen megbabonázott, öltözéke mindössze két átlátszó fátyolból állt, színjátzóak voltak, mint a szitakötő szárnya. Hosszú fekete haja balzsamosan illatozott, a testére locsolt ritka illatszerek szinte elszédítettek.

– Mit gondolsz, szép idegen, hidegen hagysz? – suttogta a fülembe. – Ha akarod, Dahut a tied lesz... Gyere be hozzám ma éjszaka, a szobád közel van az enyémhez.

Az ajánlat nem lepett meg túlságosan.

Teljesen megfelelt a hercegnő viselkedésének, hiszen mindent megtett, hogy elcsábítson. Sajnos, az óceán úrnőjének egyetlen éjszakával megajándékozott szeretői nem éltek túl gyönyörüket.

De a nyakam köré font alabástrom kar, az üde lehelet, a hamvas ajak megtette a magáét – nem bírtam másra gondolni, csakis erre az átkozott istennőre. Mit tehet ilyenkor egy ép és kicsattanóan egészséges férfi?

Magam is meglepődtem, amint szinte önkéntelenül motyogtam:

– Dahut, szerelmem, bemegyek hozzád... De ne hagyj túl sokáig epekedni: égek a vágytól, hogy magamhoz szorítsalak, csókoljam a szád, érezzem a tested az enyém mellett...

– Ne félj, Aucassin: felkeltetted a vágyam. Gyönyörű éjszaka vár ránk, hajnalig a tiéd leszek, egyedül a tiéd, csodálatos órákat töltünk együtt.

Szánalmas emberi természet! Ez a buja teremtség teljesen elvette az eszem. A kérdéseimre nem válaszolt, és tisztában voltam vele, hogy reggelre kelve addig nem lesz nyugta, amíg valamilyen fondorlatos módon el nem tüntet, de képtelen voltam ellenállni neki. Mostantól fogva füttyültem Oberonra, Wotanra meg Kamplra. Az ördög vigye a küldetésem! Még ha a drága Pentoser a közelben volna, ő talán segítene ellenállnom ennek a pokolbéli ribancnak.

Sajnos, egyetlen támaszom Huon lovag volt: szegény feje éppen nyakig

merült az incselkedésbe Dahut egyik udvarhölgyével, alighanem ő is elvesztette a józan eszét.

A díszvacsora mintha álomban végződött volna.

Különben én sem éhes, sem szomjas nem voltam. A csupasz keblű, derekukon szoros gyöngyövet viselő bajadérok, akik előttem riszálták magukat, teljesen hidegen hagytak. Most csak egyetlenegy valami számított: Dahut, az ébenhajú, bársonyos bőrű hercegnő, akinek rugalmas teste megőrijtett.

HATODIK FEJEZET

Dahut tekintetére megremegve hagytam el a termet, Huontól el sem búcsúztam, majd szétvetett az öröm már a gondolattól is, hogy ez a buja szépség szeret; semmi más nem létezett számomra.

Egy idétlen törpe a szobámba kísért, mellette egy faragott, drágakővel kirakott ébenajtón D betű állt, tengeri szörnyek tekeregtek körülötte.

Hamarosan viszontlátom itt azt a nőt, aki most a világon mindennél fontosabb nekem...

A széles kandallóban nem égett a tűz, legalábbis nem fahasábok lobogtak. A tűzhely csak egy pokoli vöröses folt volt, amelyben kéjes alakok ölelkeztek valami tündérvilág skarlátszínében, állandóan változó álomszerű díszlet előtt, amelyet bíborszínű hullámok remegtettek.

Képzetembe szinte beleivódott a szép arc, még a varázskandallóban is viszontláttam, aztán töprengve vetkőzni kezdtem. De hirtelen közém meg az álmokép közé aranyszínű hullám állított sorompót, majd csodálatos és ártatlan mosolyú, rózsaszín ajak rajzolódott ki.

Dallamos hang csengett a fülemben:

– Nagyuram, az én hazámban az a szokás járja, hogy ki kell elégíteni annak a lovagnak a vágyát, aki kiszabadított.

Magam előtt láttam Nicolette kedves és gyengéd arcát. Ennek a szinte gyermeki ábrázatnak a tisztasága, ártatlansága olyan kiáltó ellentétben állt Dahut buja csillogásával, hogy vágyam tüstént lelohadt a démon iránt.

"De hát hogyan? – gondoltam magamban. – Hogyan lehetséges így elfeledni ilyen egykettőre azt a lányt, akinek hűséget esküdtem! Miért is ne alkalmazhatnám ezzel a pokolbéli hercegnővel ugyanazt a cselt, amelyet a bűbajos angyallal már kipróbáltam? Inkább meghalok, semmint ennek a kéjenc szájának az igájába hajtsam a fejem, aki majd megöl, amint kielégíttem vágyát... Ha túl akarom élni ezt a kalandot, minden

rendelkezésemre álló eszközt ki kell használnom, nem pedig hagynom, hogy ennek a gonosz teremtésnek a bűvereje játékszerré varázsoljon!"

Egy szempillantás alatt újra önmagam voltam. Szabad és elszánt, mégpedig arra, hogy nem esem áldozatául legfélelmetesebb ellenfelemnek.

Már nincs más hátra, mint betartani dicséretes fogadalmam. Ágyamba feküdtem, majd bekapcsoltam a védőterem, s eltökéltem magamban, hogy egy tapodtat sem mozdulok ma éjszaka innét. A fali világítás fokozatosan kialudt. Egyedül a tűzhely vöröslött továbbra is, látomásos árnyakat vetve, amelyek a bútoron meg a kárpiton táncoltak.

Ekkor nesztelenül kinyílt az ajtóm, keretében Dahut-t pillantottam meg tündökletes meztelenségében. Ajkán bűvös mosollyal, lassú léptekkel közeledett felém.

Vadul az emlékképeimre összpontosítottam figyelmem, szerelmem aranszőke hajára, finom vonásaira, akvamarin szemére.

Sajnos a boszorkány lebilincselő, bársonyos hangja, istenien tökéletes teste hamarosan elhomályosította Nicolette látomását...

– Nos, szép lovag? Hát csak ennyi telik téled? – gúnyolódott. – Szép szavak, de Semmi vakmerőség! Biztosan jólesik neked, ha kívánnak, nem? Vagy talán attól félnél, hogy csalódást okozol Dahut-nak? Pedig sok földi halandó az életét adná érte, ha a helyedben lehetne. Meg aztán egyedül én tudlak útbaigazítani ezen a bolygón, ahol csak tévelyegsz, olyan varázseszközök nyomorult játékszereként, amelyekkel nem veheted fel a versenyt. Máris elárulhatom neked, hogy Oberon Felhőbirodalma csak akkor látszik, ha ő akarja. A levegőben röpköd, bolyong, aztán leszáll egy dombon vagy egy folyó partján; de amint holmi betolakodó közelít felé, tüstént tovaröppen. Adok neked egy talizmánt: megszünteti azt a varázserőt, amely olyan pillekönnyűvé teszi városát. Akkor aztán Oberon kénytelen lesz szemtől szembe állni veled. Vagy talán nem ez a leghőbb vágyad? Azt is tudom, hogy nagyon szeretnél ellátogatni Wotan birodalmába, amely a föld mélyén rejtőzik. Abban is csak én lehetek segítségedre, hogy áthághasd azokat a rettentő akadályokat, amelyeket a barlangok és szakadékok ura a birodalma felé vezető úton állított. Láthatod: Dahut csak arra vár, hogy teljesítesse óhajod. Azt is szeretnéd tudni, hogyan teremjük meg azt a varázserőt és azokat a mágikus tárgyakat, amelyeknek hatalmunkat köszönhetjük. Hát jó, én ezt is elárulom neked! Magad is láthatod, mennyire készséges vagyok: holnap, ha vágyam lecsillapul, egyik szolgám érted jön, és az óceán mélyére visz. Ott rejtőznek a Korrigánok, akiknek az a feladatuk, hogy őrizzék kényes gépeinket, amelyeket mindenható agyunk szült. Most pedig gyere, szerelmem, Dahut a karjába akar szorítani, és meg szeretne ajándékozni a test felséges gyönyöreivel.

Megvallom, a szónoklat mélyen megrendített. Ez a csalárd leány be tudott hatolni gondolataimba, és felajánlotta mindazt, amit olyan hön óhajtottam, kezdve saját magán! Nem szeretek hetvenkedni, de hősies erőfeszítéssel bekapcsoltam hipno-szuggesztiós készülékem, gondolván, hogy ügyesen kiszedem a szépséges nőből mindazt, amit tud, hogy aztán felhasználhassam a magam javára, hiszen ez semmilyen kockázattal sem járhat szerény személyemet illetően.

Ábrándjaim hamarosan szertefoszlottak!

Dahut teljesen érzéketlen volt a készülékemre: még ha teljes intenzitással használtam is. Ezúttal emberemre akadtam! Ez a romlott démon tökéletesen más volt, mint azok a nyápic teremtések, akikkel eddig találkoztam. Minden valószínűség szerint ő a három Személy egyike, aki a bolygón lejátszódó eseményeket irányítja.

Igazán érdekes, de felettébb veszélyes.

Vajon mit csinál velem?

Szótlanul közeledett az ágyam felé.

Olyan picire zsugorodtam, amilyenre csak tudtam a védőernyőm mögött, amely bizonyára éppen olyan hasztalan lesz, mint a hipnoszuggesztiós készülékem.

Legnagyobb szerencsémre, semmi komoly sem történt: Dahut szélesen mosolygott, úgy méregetett, mintha gyerek volnék, aki valami csínyet követett el, majd így turbékol:

– Ugyan, Aucassin, kedvesem, minek vacakolsz ezekkel a játékszerekkel, ezek legfeljebb csak egy ötödosztályú varázslónak jók?! Csak nem akartál kicselezni ugyanúgy, mint Nicolette-et, azt a buta libát? Engem, Dahut-t, az óceán úrnőjét?

Meglehetősen zavarba jöttem, hogy ilyen csúful lelepleztek, kikapcsoltam Hasznavehetetlen kellékeimet, és ostobán megkérdeztem:

– Azért nem árt, ha az ember kipróbálja, nem igaz? Esküszöm, egyáltalán nem akartam ártani neked: ha betartod az ígéreteid, valóban el leszek ragadtatva!

– Akkor hát pokolba ezekkel az ostobaságokkal, szerelmetes lovagom! Jer! Az egész éjszaka előttünk van.

Ami ezután történt, nos, nem szívesen emlékszem vissza rá. Igazán őszintén mondom: eleget csavarogtam, rengeteg kalandom volt, de ezekről az órákról iszonyatos emlékeim vannak, mintha az agyamba örökre kitörölhetetlen folt vésődött volna. Még évek múlva; akaratom ellenére is, egyszerre iszonytató és csodálatos lidércálmaim voltak tőle... Egy szó, mint száz, kora hajnalra, amint a nap enyhe korallárnyalatot varázsolt a tengerre, teljesen megsemmisültem. Ekkor Dahut fölém hajolt, búcsúcsókot lehelt

ajkamra, beleremegtem, majd arcomon valami kellemes érintést éreztem, akár azt hihettem volna, pillangó simogat a szárnyával.

– Ne félj semmit – mondta gyengéden –, csak egyszerű álarcot kaptál, hogy senki se ismerhessen fel. Most pedig eredj! A szolgálom oda vezet, ahová menni óhajtasz. Azután meglátogathatod Wotant, ha már ez a vágyad. Nagy gyönyörűséget szereztél nekem, éppen ezért adok még egy tanácsot: egyáltalán ne próbáld megérteni azokat a rejtélyeket, amelyek felülmúlják a képességeidet. Menj vissza, ahonnét jöttél, és hagyd békén ezt a bolygót. Egész tudományod mit sem ér a miénk mellett, és ha kihívod haragunkat, megbánod.

Nem nagyon vettem komolyan ezeket a szavakat, mert örült gögőmben nem akartam kudarcot vallani. Kampl belém helyezte bizalmát, teljesítenem kell küldetésem, akár az életem árán is. Ezért szótlanul felöltöztem, vissza se fordultam, otthagytam a szobát meg a gyöngyház kagylóból faragott ágyat, ahová ez az álnok perszóna akaratom ellenére csalt, örök életemre olyan ismeretekkel terhelve lelkem, amelyek titkába az egyszerű halandó nem hatolhat be.

Odakinn feketébe öltözött szolga várt rám. Előrement, végigvezetett a palota néptelen folyosóin, egy belső udvarba kísért, ahol a paripám felszerszámozva toporzékolt a gránitkövezeten.

Huon is ott volt.

Vezetőnk ébenfekete lóra ült, és megsarkantyúzva lovát, végigvezetett bennünket a város kihalt utcáin. Észrevettem, hogy társam, ellentétben velem, nem visel álarcot. Gépiesen megpróbáltam levenni az enyémet, mert most már semmi haszna sem volt. Legnagyobb meglepetésemre képtelen voltam levetni: a szövet, noha végtelenül finom volt, rátapadt az arcomra. Mivel azonban nem túlságosan zavart, többé nem is törődtem vele, figyelmemet a paripám irányítására összpontosítottam.

Csakugyan átjutottunk az egyik városkapun, és teljes sebességgel a sziklák közt kanyargó köves parton lovagoltunk.

Mivel úgy döntöttem, hogy mindent megteszek Ys titkainak kifürkészéséért, egy pillanatig sem haboztam követni baljós ciceronénkat, amikor egy sziklafal oldalán nyíló sötét barlangba befordult.

Hallottam, amint Huon így kiált fel:

– Uramisten! Ez egyenest a Korrigánokhoz vezet bennünket!

Engem nem nagyon nyugtalanított.

Korrigánok vagy más teremtmények, édes mindegy, de Dahut gépeit mégiscsak kellett valakinek őriznie.

A falak fényt árasztottak, mint a palotában, könnyedén haladtunk lefelé az óceán mélyére. Az alagút legalább öt méter széles volt, a talajt sima,

cementhez hasonló burkolat fedte.

Így haladtunk jó negyedórán át, egyetlen lélekkel sem találkoztunk. Majd széles bronz kapubejáratot pillantottam meg, előtte vihogó pofájú törpék örködtek.

Amint meglátták vezetőnket, tüstént félreálltak, hogy utat engedjenek nekünk, az ajtó a saját tengelye körül megfordult, széles, áttetsző kupola tárult elénk, alatta megszámlálhatatlan szerkezet sorakozott, modelljüket egyáltalán nem ismertem. Néhány Korrigán a pulpitusa előtt ült, és ügyelt ennek a felettébb tökéletes központnak a működésére.

Hatalmas gömbökben plazmahullámok játszadoztak, feltehetően energiát szolgáltattak, mert mindegyikből szigetelt kábel vezetett ki, majd valamennyi egyetlen vezetékbe torkollott, amely a felszín felé haladt. Úgy gondoltam, hogy a hidrogén atomenergiáját felhasználó nukleáris folyamatról lehet szó, persze nem voltam biztos benne, hiszen ez a technológia teljesen különbözött a miénktől.

Nem messze innét elektródák lógtak hatalmas, tengervízet tartalmazó tartályokba, több ízben láthattam, amint kicserélik őket. Ilyenkor önműködően valamilyen kemencefélébe kerültek, ahonnan olvadt fém zubogott ki. Majd rúd alakban kihűlt, ezt a nyersanyagot újabb, nagyon bonyolult szerkezetekbe táplálták be, amelyek csak úgy ontották a belőle gyártott töméntelen különféle készárut.

Az óceán tehát rengeteg fémmel látta el Dahut-t, amelyet megtartott magának, azonkívül a feldolgozásához szükséges energiát is belőle nyerte. Ily módon e kimenthetetlen forrás révén mindent megkapott, amire csak szüksége volt.

Mellesleg láttam, amint a zsilipek előtt jó néhány tengeralattjáró áll. Rendeltetésük a plankton- és algagyűjtés, valamint a halászat volt, mert azt is láttam, amint több törpe tért vissza útjáról felettébb gazdag zsákmánnyal. Tehát innen származik Ys lakóinak tápláléka.

Már teljesen elememben éreztem magam: minden újra logikus lett. A föld felszínén a bolygó lakóinak alig árultak el valamit a tudományokból, az igazi gazdák pedig nagyon fejlett technológiával rendelkeztek. Ily módon messzemenően ki tudták elégíteni népeik szükségleteit, uralkodtak felettük, de nem vallották be, honnan ez a kincsesbánya: a varázslattal mindent meg lehetett magyarázni! Egyetlenegy dolgot nem értettem még: mi végre cselekszik így Dahut, Oberon meg Wotan?

Talán a hercegnő méltóztatik majd megmagyarázni ezt is, hiszen egyik ígéretét már betartotta, leleplezve tudományos ismereteit.

Ezek szerint nincs más hátra, mint visszatérni hozzá.

Egyébként kalauzunk sarkon fordult, és ugyanazon az úton visszavezetett

bennünket a felszínre.

Lopva Huonra pillantottam: a szerencsétlen láthatólag egyetlen mukkot sem értett az egész látványból. Neki ez az egész egy boszorkánykonyha volt, ahol a Korrigánok elképesztő varázslatokat űznek, ennél többet nem is akart tudni.

Hamarosan újra beléptünk Ys városának kapuján, majd a palotába mentünk. Amint az udvarba értünk, rögtön megpillantottam Dahut-t, mosolyogva várt ránk.

– Nos, Aucassin?! – kiáltott felém nevetve. – Most már tisztában vagy vele, hogy nem vagyok olyan elmaradott, mint gondoltad volna? Mit szólsz a berendezéseimhez? Akik ide küldtek, biztosan meg lesznek elégedve a beszámolóddal... Ha megéred, hogy visszatérsz hozzájuk.

– Hitemre mondom – szóltam mosolyogva –, biztosan számítottam rá, hogy nagyon fejlett technológiájú szerkezeteket fogok látni. Azt hiszem, nincs rá okod, hogy irigyelj. Azt azonban nem hittem volna, hogy ezt a bolygót asszony irányítja.

– Ugyan! Én Oberon meg Wotan mellett tudatlan teremtés vagyok: ezekkel a kérdésekkel ők foglalkoznak. Én csak a tenger birodalma és a gépek felett hatalmaskodom, amelyek az óceánok kiaknázását szolgálják.

– Akkor hát találkoznom kellene azzal a másik két személlyel, hogy többet megtudjak... – sóhajtottam. – De hát, amint látom, Oberon nem nagyon ragaszkodik a látogatásomhoz. El tudnád intézni, hogy találkozhassam vele?

A fekete hercegnő ajkára kegyetlen mosoly ült ki.

– Ide hallgass, idegen – sziszegte –, máris túlságosan sokat tudsz. Azt hiszem, most már nem is engedhetlek el innen: tudod, mi felettébb vigyázunk a nyugalunkra. Ami nálunk történik, nem tartozik senkire!

Alig fejezte be mondatát, éreztem, hogy az álarcom megkeményedik, akár az acél, a levegő már nem is hatolt át rajta.

Szkafanderem különleges rendszere nélkül máris elvesztem volna. Tüstént bekapcsoltam önálló szellőzőberendezésem, s hamarosan újra levegőhöz jutottam.

Dahut már közeledett hozzám, hogy élvezze haláltusámat. Kezét csípőre tette, s láttam, milyen gúnyosan mosolyogva jön felém.

És mivel úgy látta, nem nagyon törtem le, hátat fordított, és a szolgája kíséretében elment.

Ezúttal is cseles szerszámaim húztak ki a csávából...

De még hátravolt a páncél megsemmisítése, hiszen kénytelen voltam miatta oxigéntartalékomat használni, ráadásul úgy kellett megoldanom a feladatot, hogy saját szkafanderemet tönkre ne tegyem.

Minden különösebb nehézség nélkül sikerült: egy lézerpisztoly hegyét az

álarc alá dugtam, sikerült felhasítanom, majd letépnem az arcomról.

Amint kiszabadultam, jó mélyeket szippantottam a friss tengeri levegőből, és kikapcsoltam légzőkészülékem.

Már csak Ys városát kell sértetlenül elhagynom.

Kicsit eltöprengtem: kezdtem kapiskálni a helyzetet. Dahut-t és a bolygó lakóit ég és föld választja el egymástól, hiszen a hercegnő meglepő technológiai ismeretekkel rendelkezik. A többiek viszont, beleértve Gradlont is, úgy látszik, csak teljesen tudatlan statiszták, közönséges bábok, akikkel a gonosz hercegnő kedvére játszadozik. Bizonyára műandroidák, amelyeket kiváló biológusok terveztek. A tenger fenekén viszont csak olyan gépeket láttam, amelyek a város lakosságának szükségletét elégítik ki.

De hol vannak azok a berendezések, amelyek az androidákat gyártják, és ki a gazdájuk? Oberon vagy Wotan?

Az előbbi mindjárt el is vethettem, hiszen úgy látszik, ő csak bolyong a levegőben repülővárosa segítségével.

Wotannak tehát felettébb jelentős a hatalma: vagyis mindenáron meg kell próbálnom a közelébe férkőzni.

Visszamentem tehát a palotába, a derék Huonnal együtt, aki egyre kevésbé értette az eseményeket.

Eltökéltem, hogy ezúttal nem hagyom magam egykönnyen lerázni.

Dahut meg sem lepődött, amikor meglátott.

Aranytrónján ült, dühös, kihívó tekintetet lövellt felém. Haladéktalanul bekapcsoltam a védőernyőm, mert a boszorkányos teremtség trónja körül villogó enyhe fény azt bizonyította, hogy ő is megtette óvintézkedéseit.

– Nos, drágám – kérdeztem hetykén –, ugye, nem számítottál rá, hogy ilyen szívós vagyok? Túlságosan hozzászoktál, hogy androidákon uralkodói, így aztán lebecsüled a valódi ember hatalmát! Nos, mire vársz, miért nem hamvasztod el gögös személyem?

– Ne vesztegesd az idődet felesleges fecsegésre – mondta eltorzult arccal. – Nagyon is jól tudod, mind a kettőnket ernyő oltalmaz. Semmit sem tehetek ellened, és te sem tudsz kárt tenni énbennem.

– Benned talán nem! De egészen más a helyzet az alattvalóiddal meg a városban felhalmozott kincseiddel. Ha kedvem tartja, a földdel egyenlővé teszem ezt a palotát, és megsemmisítem a tenger alatti üzemeket! És igazán kedvem volna megtenni, mert fűt-fát ígértél, és megszegtéd a szavad.

Ezzel elővettem gránátvetőmet, és a szomszéd szobába lőttem egy gyenge hatóerejű lövedéket, amely azért elegendő volt ahhoz, hogy porrá zúzza a bútorokat, és az odaát felhalmozott műtárgyakat.

Dahut felugrott, mintha mennykő csapott volna belé, majd dühödt pillantást vetett a romhalmazra, és felkiáltott:

– Démon! Meg vagyok róla győződve, hogy rám akarsz ijeszteni, és hogy hatalmad egyáltalán nem olyan nagy, mint amilyennek állítod. Mégsem akarom vállalni a kockázatot, hogy a szemem láttára lerombold összegyűjtött remekműveimet Beszélj, mondd meg, mit kívánsz, esküszöm, teljesítem a kérésed!

– Ám legyen! – válaszoltam rövid tűnődés után. – Még egy esélyt adok neked. Közlöm a feltételeimet: Huon meg én szabadon távozunk Ysből. Rendelkezésünkre bocsátasz egy olya járművet, amellyel eljuthatunk oda, ahol az a személy tartózkodik, akit te Wotannak nevezel. Mert ha van is bizonyos hatalmad, ezeket az androida rabszolgákat, amelyeken uralkodsz, nem te gyártod. Ami Oberont illeti, vele is találkoznom kell. Akkor majd tárgyalhatunk, s én tudtukra adom az üzenetet, amely nekik szól.

– Helyes. Elfogadom a feltételeidet. Egy hajó elvisz majd oda, ahol Wotan uralkodik, a maga hatalmasságában. De remélem, megbánod.

A fenyegetés nem izgatott túlzottan, sarkon fordultam, és szép nyugodtan kijöttem a hű Huon társaságában, aki egyre nagyobb zavarban volt.

Az androida azért mindenesetre kapcsolt, és iszkiri...

Kifelé menet óvatosságból még megfenyegettem a néger szolgát, aki kikísért bennünket.

– Jól vésd az agyadba, amit mondok: ha netán az úrnőd megpróbálna ármánykodni ellenünk, az Ys városát a tengertől óvó bronzkapu ripityára törik, a levegőbe repül, és a várost elöntik a hullámok!

Az igazat megvallva, nemcsak a levegőbe beszéltem, mert volt rá gondom, hogy a zsilipkapu tövében távvezérelt atomlövedéket helyezzek el. Csak éppen azt nem tudtam, működik-e majd. Hiszen csak egy kis zavarás kell, és már nem is robban.

Az androida azonban tudomásul vette, fejét lesunyta, és ijedt pillantást vetett rám. Kétségtelen: Ys városában nem mindennapos látogató az effajta hatalmas varázsló...

Amint ígérték, hajó várt ránk.

Rég letűnt korok vitorlásaira emlékeztetett, de valójában árbocai csak a szokásos aranyrácsokat tartották. Fedélzetén néhány tengerész várt bennünket. Olyan sápadtak és aszottak voltak, hogy az ember azt hihette volna: a halál birodalmából szalasztottak őket.

Hátaslovainkat behajózták, majd mi is felbaktattunk a pallón. A hajósok, akár az automaták, szó nélkül felszedték a horgonyt, majd beállították a vörös-arany vitorlákat.

A fémkapu tüstént kitarult, s hajónk a nyílt tenger felé indult.

Az elátkozott város lassacskán ködbe veszett. Olyan emlékeket hagytam ott, amelyeknek még a felidézésébe is beleborzongok.

A világ minden kincséért sem szerettem volna még egy éjszakát tölteni az átkozott hercegnő mirigyes karjai közt.

Huon hangja zökkentett ki tűnődéséből.

– Mindenre, ami szent, esküszöm, életem legkeservesebb pillanatait éltem meg! Egészen bizonyos, hogy mi vagyunk az elsők, akik élve távoznak abból a démoni városból. Hitemre, te aztán jól sarokba szorítottad Dahut-t! Most már habozás nélkül követnélek akár a pokolba is... De egy mukkot sem értek a történetekből. Meg tudnál nekem magyarázni egy-két dolgot úgy, hogy felfoghassam az én szegény kis agyammal?

– Szíves örömet – válaszoltam mosolyogva. – Mit szeretnél tudni?

– Hát szóval... – kezdte a lovag kicsit habozva – melletted, aki olyan nagy hatalommal rendelkezel, én csak tudatlan tökfilkó vagyok. Amikor rólam meg a többi emberről beszéltél, azt mondtad: androidák vagyunk. Mit akartál ezzel mondani?

Megvallom, a kérdés kissé zavarba hozott. Még nagyon messze voltam attól, hogy tudjam, mi történik ezen a bolygón, és a derék Huon bizony csakugyan nagyon tudatlan volt.

Mégis úgy döntöttem, hogy elmondom neki az igazat.

– Na, ide figyelj! – jelentettem ki –, az emberek hozzájuk hasonló szülőktől származnak. Általában egy bolygó lakossága szép lassan alakul ki, kezdetben csak néhány emberpár van. Majd kialakulnak a törzsek, később a nemzetek. Nálatok egyáltalán nem ez a helyzet: titeket úgy állítottak össze, darabokból – mondjuk, varázslat révén –, olyan laboratóriumokban, amelyekben összeszerelték a testeket, mint ahogyan a gépet szerelik. Ez a módszer teljesen szokatlan, és csak tudományos szempontból nagyon fejlett civilizációkban létezik. Itt a földön egyedül Dahut, Oberon meg Wotan rendelkezik ilyen hatalommal és tudással, ti pedig csak a játékszereik vagytok. Hogy miért? Azt nem tudom. Vajon mi történhetett, hogy ilyen torz társadalmi helyzet alakult itt ki? Csak feltevésekkel tudnék válaszolni.

Úgy tetszett, Huont nagyon megdöbbenették a felvilágosításaim. Megvakarta az állát, és így szólt:

– Azt hiszem, értem, mit akarsz mondani. Bár az asszonyaink képesek gyereket szülni, a szárazföldjeinket benépesítő fajok eredete mesterséges.

– Pontosan erről van szó. De van itt még más is: errefelé nagyon furcsa az emberek gazdasági élete. Vegyük csak Ys városát: Dahut gépei nélkül, az óceán adta élelem és fémek nélkül a város nem tudna fennmaradni. – Lakói azonban nem tudnak róla. Egyedül a hercegnőjük tudja az igazságot.

– Az egésztől nem tudtam eddig semmit, és nagyon bonyolult is nekem. Mielőtt veled találkoztam volna, teljesen normálisnak találtam az életein. A hagyományaink azt diktálják, hogy engedelmeskedjünk Károly császárnak

vagy Gradlon királynak; de szerinted akkor ők is csak bábok, a hatalmuk pedig látszólagos.

– Pontosan. Fogalmam sincs, mióta van ez így, de remélem, hamarosan megtudom. Vajon mit tudnak erről a történészeitek?

– Édes keveset: alig ismerjük a múltunkat. Gyakorlatilag senki sem tud írni; azt beszéljük, hogy az ilyesmi a boszorkányokra tartozik, s az én hazámban csak Oberonnak van joga a mágia műveléséhez. Aki megtagadja az engedelmességet, örökre eltűnik.

– És még csak regéitek sincsenek az őseitekről?

– Már hogyan volnának! Csakhogy a bárdoknak, akik elregélik őket, bujdosniuk kell, mert ezt is szigorúan büntetik.

– Egyet se félj, énbennem megbízhatsz! A lovag habozott egy pillanatig, majd folytatta:

– Egyesek azt beszéljük, hogy ezen az óceánon hatalmas szigetek vannak, és valaha népesek voltak. Az arra vetődő hajósok állítólag csudálatos dolgokat találtak rajtuk: hatalmas városokat, egyetlen árva lakos nélkül. Óriási házakat, olyan magasak, akár a hegyek, azonkívül temérdek varázsszerszámot, bizonyára olyasmit, amit te gépnek nevezel. És azt állítják, hogy kitűnő járművek is voltak, amelyek a levegőben tudtak repülni, mint Oberon városa. Valójában senki sem hisz igazán a létezésükben. Ami engem illet, bizony kezdek kételkedni, vajon nem mondanak-e igazat a trubadúrok.

– Nagyon izgalmas, amit mesélsz: gondolod, hogy ez a hajó elvihetne bennünket azokra a mesés szigetekre?

– Meghiszem azt! Persze, ha a legénységet engedelmességre tudod bírni. Én a rendelkezésedre állok, szívesen elkísérlek. De előbb szeretnék még valamit kérdezni tőled.

– Tessék: örömmel megtanítlak, amire csak tudlak.

– De ne haragudj rám, ha tapintatlan lennék. Az alatt a rövid idő alatt, amióta ismerlek, egyre-másra szerzed nekem a meglepetéseket, mert úgy cselekszel, mint valami hatalmas varázsló, teljesen egyenrangúnak látszol a mi legfélelmetesebb boszorkányainkkal. Mondd már meg, miféle tájékról kerültél ide?

– Drága jó Huon barátom, tátva marad a szád a meglepetéstől, ha megtudod. Mondd, szoktad nézegetni az eget derült éjszakákon?

– Hát hogyan! Rengeteg csillagot látni rajta: a kohóból kipattanó tüzes szikrákat, ahol a világot teremtték.

– Tudom, hogy megbízhatom benned: a világon senkinek se mondd el, amit elmesélek neked. E csillagok körül megszámlálhatatlan bolygó van, amelyik a tiédhez hasonlít, tengerekkel, szárazföldekkel. Nos, én egy ilyen bolygón születtem, nagyon messze az űrben.

– Hihetetlen! Akkor át kellett hatolnod a véghetetlen ürességen: miféle varázslattal éltél?

– A mi bolygónkon sok-sok emberi lény rendelkezik olyan ismeretekkel, amelyekről neked halvány fogalmad sincsen, így aztán hatalmas gépeket tudnak szerkeszteni. Egy ilyesfajta gép segítségével sikerült idejutnom. Jelen pillanatban jókora távolságra innét várakozik rám. Egy kisebb méretű hajóval csatlakozni tudok hozzá, ha elérkezik az ideje.

– Ha nem tudnám, milyen hatalmas vagy, Aucassin, azt mondanám, megrögzött hazudozó vagy! Különbö az én gyatra kis agyammal fel sem bírom fogni az egészet... De mondd csak, miért nem mondják el nekünk ezeket a csodákat?

– Amint már mondtam neked, kedves Huon barátom, a ti bolygótok lakói nem igazi emberi lények, hanem androidák. Hogy miért? Két feltevés kínálkozik. Először is, az élőlények rendes fejlődési folyamata nem volt normális, ezért szerkesztettek mesterséges embereket. Sajnos ez a feltételezés egyáltalán nem ad magyarázatot Dahut, Oberon meg Wotan jelenlétére. Hacsak nem idegenek ők is, éppúgy, mint én. De inkább a második feltevést tartom valószínűnek: ha csakugyan léteznek elhagyatott városok, meglehet, hogy valaha iszonyú csapás sújtotta a bolygót.

Mivel a nagyon kevés túlélő meddővé vált, szükség volt az androidák megteremtésére.

– Nagyon elszomorít, amit mondasz... Akár így, akár úgy mindenképpen három határtalan hatalommal rendelkező lény rabszolgái vagyunk, és el sem tudom képzelni, hogyan szabadulhatnánk fel, hogy kedvünk szerint cselekedjünk. Pedig mennyire szeretném kitanulni ezt a tudományt, amelyről a világon semmit sem tudok, hogy honfitársaim szolgálatába állítsam.

– Remélem, később meg tudlak tanítani arra, amit tudni szeretnél, de előbb el kell jutnunk azokra a titokzatos szigetekre, meg kell győződünk róla, léteznek-e azok a romok, és ki kell derítenünk, vajon mi zúzhatta porrá azt a fejlett civilizációt.

– És mit szándékozol tenni, hogy sikerüljön?

– Hatalmamba kerítem a legénységet, azt akarom, hogy a matrózok nekem engedelmeskedjenek, azután kikapcsolom az aranyrácsokat, amelyek a hajtóműveket vezérlik. Majd irányt változhatunk, hogy meglátogathassuk azokat a híres szigeteket. Első teendő: bekapcsolni a hipnoszuggesztíós készülékeimet.

HETEDIK FEJEZET

Huon nagy érdeklődéssel figyelte tevékenységem. Meg kellett magyaráznom neki, hogyan működnek azok a készülékek, amelyek az emberi akaratot befolyásolják, és arra kényszerítik a kezeiteket, hogy engedelmeskedjenek nekem. A derék lovagnak halvány sejtelve sem volt semmilyen tudományról, de minden igyekezetét latba vetette, és gyorsan felfogta a dolgokat. Persze megtagadhattam volna tőle minden magyarázatot, hiszen ha az ember küldetésben van, mindig óvatosnak kell lennie. Jóhiszeműsége és őszintesége azonban teljesen lefegyverzett, egyébként sem adott rá semmi okot, hogy bizalmatlan legyek vele.

Jelleme bizonyos szempontból Pentoser barátomra emlékeztetett, aki bizonyára tűkön ülve várja, hogy hírt adjak magamról. Sajnos egy ideig még várnia kell, mert igazán nem szeretném, ha kiszúrnák, hogy én kapcsolatba lépek vele.

A legénység kísértetmatrózait nem volt nehéz ártalmatlanná tenni. Megparancsoltam nekik, hogy menjenek aludni, el is tűntek, és függőágyaikba feküdtek. Gondolom, csak azért voltak itt, hogy felhúzzák a vitorlákat, ha esetleg a hajónkat vezérlő szerkezet adó-vevője elromlana.

Ami azonban ezt a szerkezetet illeti, sok bajom volt vele. Nem szerettem volna, ha Dahut és cinkosai azonnal tudomást szereznek irányváltatásomról, éppen ezért nem tehettem meg, hogy egész egyszerűen szétromboljam a felszerelést.

Úgy döntöttem, hogy zavarom az adás hullámhosszát, majd módosítom a vevőcsatornát, hogy magam irányíthassam a hajtóműveket.

Egy jó órámba tellett a művelet, mert elképesztő erővel sugározták a hullámokat. Aztán pedig majd belegebedtem, mire összetákoltam a vevőkészüléket, mert egészen más elv alapján készítették, mint azokat a modelleket, amelyeket én ismertem.

Végre sikerült, s hajónk teljes sebességgel siklott új rendeltetési helye felé. Miközben dolgoztam, Huon sem vesztegette az idejét: a biztonság kedvéért jó erősen gúzsba kötötte a legénység tagjait, leltárt készített élelmiszer-tartalékunkról, legalább tudjuk, nem kockáztatjuk-e, hogy éhen vagy szomján veszünk. De emiatt nem kellett izgulnunk: a hajót bőségesen ellátták, olyannyira, hogy fél évig semmi gondunk az élelemmel, a legénységnek is jut jócskán.

Egyetlen kérdés maradt még: a hajtóművünk.

Vajon mennyiben képes függetlenül működni?

Egy jó órán át vizslattam minden látható részét, de szerkezeti elemeit nem sikerült azonosítanom. Az egyetlen, amit bizonyosan meg tudtam állapítani, hogy a tengervizet használja üzemanyagként. Legalább remélhetjük, hogy elég

hosszú ideig tud működni. Hacsak nincs szüksége katalizátorokra, amelyeket egy bizonyos idő eltelte után cserélni kell. Talán a legénység tudja, ezért úgy határoztam, hogy "kikérdezem" az egyik matrózt.

Lementem tehát a hajófenékbe, ahová Huon levitte őket, bekapcsoltam a pszichoszondámat, s arra a matrózra állítottam rá, amelyik a legkevésbé látszott ostobának.

Sajnos nem sok érdemlegeset sikerült kiszednem belőle. Szerinte az *Armor* – ez volt a hajónk neve – könnyedén megteszi az utat oda-vissza Wotan birodalma meg Ys közt. Amint azonban visszatér, a Korrigánok a fedélzetre mennek, és gondozásba veszik a "varázserőket", amelyek a hajót hajtják. Maguk a tengerészek ezekhez a dolgokhoz egyáltalán nem értenek, olyannyira, hogy a hajtóműteremnek még a közelébe menni is félnek. Ami különben érthető, hiszen odabenn a radioaktív sugárzás elég magas lehet. Csakugyan, megállapítottam, hogy tekintélyes ólompáncél veszi körül. Valójában ez a legénység csak arra jó, hogy jelezze, ha elromlik a hajó: azt a parancsot kapta, hogy nyomjon meg egy gombot – ezzel bekapcsolja az önműködő adókészüléket –, és vonja fel a vitorlákat a rácsok helyébe. A Korrigánok általában iderepülnek, hogy megjavítsák a hajót, hacsak saját erejéből, a vitorlák segítségével vissza nem tud jutni a kikötőbe.

Nem voltam hát sokkal okosabb, amikor visszamentem Huonhoz a fedélzetre.

Éppen a hajó helyzetének meghatározására készültem, de előtte örömmel jegyeztem meg, hogy sehol semmiféle part nem látszik, amikor a társam megragadta a csuklómat, és nyugtalan tekintettel mutatott az égre.

Csaknem koromfekete, irtózatoss felhők száguldottak fent az égen. A tenger már kezdett fodrozódni, a szél az árbocozaton kifeszített rácsok aranyszálai közt süvített.

– Ezer kénköves üstökös! – káromkodtam összevonva szemöldököm. – Istentelen vihar készül... Remélem, a fedélzeti nyílások jól záródnak.

– Éppen az imént néztem meg: ettől nem kell félnünk. Csakhogy, Aucassin, jobb szeretek őszinte lenni: én bizony nem vagyok tengeri medve, és mérget vehetsz rá, hogy rosszul leszek!

"Jól nézek ki! – gondoltam magamban. – Még csak ez hiányzott! Ha legalább lenne a gyógyszerháztámban valamilyen tengeribetegség elleni pirula..."

Sajnos erre az eshetőségre nem számítottak. Nagy kár, mert most aztán le kell mondanom a lovag segítségéről... Ami engem illet, bízhattam benne, hogy elég erős vagyok, állni fogom a sarat, így tehát Huont beküldtem egy kabinba, húzza meg magát, én pedig a kormányhoz álltam, hogy megkísérlejem mérsékelni a szélkorbácsolta hullámok hatását.

Pocsék időre számítottam, de a hirtelen elszabaduló tornádó ereje minden képzeletemet felülmúlta.

A szélcibálta felhőréteg olyan vastag lett, hogy szinte éjszakai sötétség borult ránk. A hirtelen támadt szörnyű szélvihar nekiveselkedett, és egyetlen szempillantás alatt letépte az egész rácsozatot. A tenger tajtékzott, jó tizenöt méteres hullámok csapkodták a hajónkat, mintha csak üldöznének.

Eleinte azt hittem, nagyon furfangosan cselekszem, ha hajtóműveim segítségével meglovagolom a hullámot. Így is ment egy darabig, majd elkövettem egy hibát, és elsodortak a hullámok. Az *Armor* egy szempillantás alatt a zöld szakadék fenekére került, a következő hullám ádázul végigsöpört a hajón.

Szerencsére egy kábelhez kötöztem magam, a szkafanderem önálló légzőberendezése még működött, különben ott fulladok meg.

Végtelennek rémlő percek után sikerült kievickélnem ebből a kékeszöld, jeges áramlatból, s megállapíthattam, hogy mindkét árbocunk tőből leszakadt.

Szerencsére a hajótest állta a sarat, helyesebben a vihart.

Most újabb manőverrel próbálkoztam, 180 fokos fordulatot tettem, s ezúttal a hajó orrát szegeztem a folyékony hegyeknek, amelyek mintha mindenáron a vesztünket akarták volna.

Nem sokra mentem vele, de így legalább láttam, mikor zúdul ránk a víz, és felkészültem a zuhanyra.

Mindent összevetve, vízhatlan szkafanderemben nem kínlódtam nagyon, csak attól féltem, hogy az áradat lesodor a fedélzetről.

A hajó többször keresztállásba került, és az irdatlan hullámok csaknem feldöntötték, de végül mindig kiegyenesedett, és, engedelmesen hagyta magát kormányozni.

A szél süvítése szinte megsüketített, az ember azt hihette volna, hogy egy egész démonhorda üvöltését hallja. Egy-egy pillanatra – a kurta nyugalmas időközökben – hallottam a matrózok jajveszékelését, s úgy tetszett, Huon hangja mindenki másénál erősebb... De ahhoz túlságosan sok dolgom volt, hogy törődjem vele: most már a hajó lemezborítása is recsegett a dühödt tenger veszett támadásai alatt. Nem tarthatott így sokáig, a hajótest hamarosan szétrepedezik.

Futó pillantást vetettem órámra, s kiderült, hogy ez a kis közbjáték már több mint egy órája tart. Megesküdtem volna, hogy alig tíz perce támadt fel a vihar...

Egy szó, mint száz, a Dahut-nak engedelmeskedő óceán mintha bosszút esküdött volna ellenünk. El kell ismernem, ez a bolygó jól kiagyalt csapda volt, ahol a szófogadó elemek a minden hatalmat bitorló három bölcsnek engedelmeskedtek.

Újra a kormányrúdra kellett összpontosítanom a figyelmem, mert alattomos hullám közeledett felénk. Tajtékszalaggal a tetején valóságos zöld falra hasonlított. Nem sokat tudtam tenni, hogy elkerüljük: hajónk szinte függőlegesen kezdett felkúszni a tetejére, majd a tajtéktaréj a fedélzetre zuhant. Kötelékeim ellenére ezúttal csaknem lesodródtam őrhelyemről: egy végtelennek tetsző percen át a víz alatt maradtam, s mivel a fedélzet a víz alá került, azt hittem, mindjárt elsüllyedünk.

Szerencsére szó sem volt róla, s elgondolhatják, milyen megkönnyebbüléssel láttam meg újra az ég egy darabkáját meg a szélűzte felhőket.

Vesztettül törtem a fejem, hogyan evickélhetnék ki ebből a helyzetből. Hirtelen megvilágosodott az agyam.

Végül is mindössze arról van szó, hogy ki kell védeni a dühödt hullámverést: elég tehát, ha védőernyőt létesítek a hajó körül, a merülési vonal szintjénél!

Ezt a berendezésemet úgy szerkesztették meg, hogy kétméteres körzetben teljes védelmet biztosított, de kiszélesíthettem, legfeljebb húsz méterre, s akkor tekintélyes mértékben csökkentheti a hullámok meg a szél erejét. Késlekedés nélkül bekapcsoltam.

Az elért eredmény megfelelt várakozásomnak, s végre kissé kiszuszoghattam magam. Persze a hajó még mindig hintázott a hullámokon, de hol volt már ez attól a féktelen tánctól, amelyet néhány pillanattal előbb még javában ropott!

A fedélzeten a szél enyhe szellővé szelídült, a tajtékos zuhatag pedig lecsúszott a láthatatlan falon, amellyel gátat vettem neki.

Egyszer csak a derék Huon fejét pillantottam meg, aki kínlódva húzódkodott fel az egyik fedélzeti nyíláson: láttam rajta, hogy kutyaül érzi magát.

– Uramisten – morogta –, azt hittem, belehalok, a hányinger kitépte a zsigereimet. Ezerszer jobban szeretnék halálos sebet kapni valamilyen csatában, mintsem elszenvedjem ezt a lassú haldoklást...

– Az én hibám – vallottam be bűnbánóan –, annyira meglepett a vihar, hogy megfeledkeztem varázsszerszámaimról.

Most már nyugodtak lehetünk, az óceán háboroghat, ameddig csak a szépséges Dahut-nak tetszik. Az egyetlen hátrány az lesz, hogy kicsit lassítanunk kell. Huon most már mellettem maradt, úgy tetszett, gyorsan visszanyeri erejét.

– Különös – jegyezte meg. – Eddig sohasem tekintettem Oberont, Dahut-t meg Wotant gonosznak, de azok után, amit mondtál, kinyílt a szemem: valóban bábok vagyunk, amelyekkel kényükre-kedvükre játszogatnak.

Testvérháborúinknak a világon semmi értelme, ha tekintetbe vesszük, hogy ők kényszerítenek rá az egymás ellen vívott harcra... Akiket hitetleneknek nevezünk, ezek szerint fajtánkbéli fivéreink, hiszen azt mondtad, hogy mindannyiunkat ez a mindenható szentháromság teremtett!

– Persze – vélekedtem –, megértem tépelődésed.

S ha honfitársaid előtt feltárnánk az igazságot, sok minden megváltozhatna. Nem hinném azonban, hogy viselkedétek rendellenes lenne. Az én Csillagszövetségem emberi lényeknek is megvoltak a maguk gondjai. Azok a különféle népek, amelyek most a tagjai, hosszú ideig úgy viselkedtek egymással szemben, mint a legszörnyűbb vadállatok, gyalázatosan lemészárolták, kirabolták, kizsákmányolták embertársaikat. Most viszont szépen, békésen élünk, ahogyan civilizált lényekhez illik, nem is próbáljuk eltulajdonítani felebarátaink javait. A békét a Szövetség flottái őrzik, a birtokunkban levő nagy hatóerejű fegyverek pedig népeink közös ellenőrzése alatt állnak, és csakis vedelmünkre használhatjuk őket. Lásd, Huon, milyen óriási kiterjedésű a Galaktika, és még mindig messze vagyunk attól, hogy minden népet ismerjünk, amelynek menedéket nyújt, nem beszélve a szomszédos galaktikákról, mint például a Magellán-felhő, amely szintén lakott, de még korántsem tudnak róla mindent. Így tehát állandóan résen kell lennünk. Ezért küldtek ide: hiszen a szentháromság, amely elnyom benneteket, egy szép napon megteheti, hogy Szövetségünk bolygóinak meghódítására indul, és bennünket is rabszolgájává tesz... Történelmünk során túlságosan sok szörnyű fajirtást értünk meg; most aztán éberén őrködünk, és ha kell, megakadályozzuk, hogy az ilyesmi megismétlődjön.

– Értelek, nemes barátom, és minden tőlem telhetőt megteszek érted, noha segítségemmel nem sok hasznot hajtok neked. Odahagytam hitvesemet, Bordeaux városát, hogy követhesselek; megtudtam tőled, hogy léteznek titkos tudományok, amelyek révén hatalmunkba keríthetjük az anyagot. Ha jól meggondolom, amit az imént mondtál, arra a feltevésre hajlok, hogy a távoli szigetek lerombolt városai ugyancsak félelmetes titkot rejtegetnek.

– Nos – vontam le a következtetést –, akkor megpróbáljuk kideríteni, mi az igazság. Látod, a vihar is kezd elülni, ellenfeleink bizonyára belátták, hogy megtaláltam a módját, hogyan védekezzünk ellene. Újra visszatérhetünk a helyes irányba, és olyan sebesen száguldunk a hírhedt szigetek felé, amilyen sebesen csak bírunk. De azért ne legyenek hiú ábrándjaid, megpróbáltatásainknak koránt sincs vége...

Legnagyobb meglepetésemre azonban aznap nem akadt több kellemetlenségünk. A hajtómű teljes erőbedobással működött, s mi gyorsan haladtunk.

Az átélt izgalmak meghozták az étvágyamat, ezért jó adag ételkivonatot

fogyasztottam el, míg barátom jókora hidegvíz-adagokkal is beérte, mivel a gyomra – hogy az ő szavaival éljek – még mindig összeszorult.

Ekkorra leszállt az éj. Minthogy minden nyugodtnak látszott, néhány órányi pihenést szavaztam meg magamnak: Huont megbíztam, ügyeljen a hajóra.

A vihar alatti testi és szellemi erőfeszítés annyira kimerített, hogy szégyenszemre hat órát aludtam egyvégtében. Huon volt olyan kedves, hogy nem ébresztett fel. Így aztán, amikor átvettem az őrséget, kitűnően éreztem magam.

A hajó tartotta az irányt, és még mindig jókora sebességgel haladt. Úgy számítottam, hogy egy nap leforgása alatt bizonyosan elérjük célunkat.

Mivel nem akadt más dolgom, lementem a hajófenékbe, hogy megszemléljem a foglyainkat.

Nem vagyok nagyon finnyás természetű, de megvallom, hogy a helyiséget betöltő undorító bűztől még nekem is felfordult a gyomrom.

Ennek ellenére mindnyájan aludtak, kimerülve a vihar hányattatásaitól. Nem tettem mást, mint szélesre tártam az egyik fedélzeti nyílást, majd leraktam némi élelmet meg italt a kezük ügyébe. Ezek után visszamentem a fedélzetre.

Mikor a létra tetejére értem, éppen felkelt a nap. Az előző napival ellentétben az idő tartósan szépnek ígérkezett. Kellemes szellő fújdogált, apró hullámokat vetve. Semmi nyugtalanító jel, mert ráadásul még csak nem is ellenszél volt.

Visszaálltam hát helyemre, a kormány mellé, mélyen gondolataimba merültem, a szép Nicolette-ről ábrándoztam, s azon tűnődtem, vajon lesz-e olyan kegyes a sors, hogy újra összehoz vele.

Egyszer csak hegyezni kezdtem a fülem. Valami megváltozott a fedélzeten. De mi? Néhány másodpercbe tellett, mire felfogtam, mi történt. Olyan túlságosan nyugodt volt minden, mégpedig jó okból: a hajtóművek nem működtek többé!

Irgalmatlan istencsapás, hiszen fogalmam sincs róla, hogyan működnek. Szóba se jöhet, hogy megjavítsam. Mit tegyek?

Hirtelenében úgy döntöttem, hogy felrázom Huont, aki felriadva álmából azt hitte, megtámadtak bennünket, és rögtön a kardjához kapott. Amikor elmondtam, mi történt, kicsit eltűnődött, majd azt javasolta:

– Hát, énnekem volna egy nagyon egyszerű megoldásom: a legénység felszereli az árbocokat, felhúzza a vitorlázatot, és mivel a szél a part felé fúj, minden nehézség nélkül odaérünk. Legfeljebb valamivel később, de annyi baj legyen!

– Hitemre, igazad van! – helyesletem. – Nem bírom túlságosan ezekben a

kezdetleges szerkezetekben, de mivel a matrózaink hozzá vannak szokva az ilyenfajta hajózáshoz, hát használjuk ki. Meglehet, megtalálom a módját, hogyan tudnánk orvosolni a bajt.

Egy óra múlva teljes vitorlázattal hajóztunk: újra felcsarnakolták a bárkát, elég szépen haladt is. Kiokoskodtam a fortélyát, hogyan növelhetnénk sebességünket: hátul nyitva hagytam a védőernyőt, úgyhogy a szellő felerősödve ért a vitorlákra. Végeredményben csaknem olyan gyorsan haladtunk, mint előbb. Ha ellenfeleink szántsándékkal okozták ezt a hibát, hogy meg ne érkezzünk rendeltetési helyünkre, csalódni fognak...

A matrózok nagyon ügyesnek bizonyultak, boldogan szívták be a friss tengeri levegőt, könnyűszerrel elvégezték a szükséges manővereket a csarnakon, ha úgy érezték, hogy be kell avatkozniuk.

Délidőig minden rendben ment. Megállapítottam a hajó helyzetét, s örömmel számítottam ki, hogy alkonyattájt meg kell érkeznünk.

Sajnos úgy tetszett, Dahut, Wotan meg Oberon értesült róla, hogy megfelelő ütemben haladunk. Több ízben sellőket pillantottam meg, amelyek a hajónk nyomában úsztak: e kémek tehettek jelentést a gazdájuknak. Egy szempillantás alatt szélcsend lett.

Azért a hajó nem vált mozdulatlaná, észrevettem, hogy valamilyen erős áramlat sodor bennünket, s hamarosan több tárgyat pillantottam meg a láthatáron.

Amint a matrózok is észlelték a tárgyakat, úgy láttam, iszonyat fogja el őket.

Nem bírtam felfogni félelmük okát, megkérdeztem Huont, tud-e valamilyen veszélyről az óceánnak ebben a körzetében. A világon semmit sem tudott. A trubadúrok regéinek erről a mesés helyről szóló fejezetei semmiféle részlettel nem szolgáltak az út veszélyeit illetően. Hajdanában bizonyára járt errefelé egy-egy hajó, felfedezte a titokzatos romokat, de a viszontagságos hajózás túlélői nem dicsekedtek el tapasztalataikkal.

Csak néhány szájról szájra járó elbeszélés őrizte ennek az Odüsszeiának az emlékeit.

Kíváncsiságom kisvártatva kielégítettetett.

Messzelátómon hamarosan megállapíthattam, hogy a hullámokon hányódó sötét foltok hajóroncsok, összesen öt vagy hat lehetett, majd mindegyik siralmas állapotban. A fedélzeten elnyúló fehér alakok megadták a magyarázatot matrózaink jajveszékelésére: ezen az átkozott helyen megrekedtek a hajók, s a legénységnek csupán a csontváza maradt meg... A matrózok éhen és szomján veszttek.

Hosszú algák kígyóztak a víz színén, ez a jelenség nem lepett meg: az ilyesmi elég gyakori ott, ahol a bolygók óceánjain terjedelmes, teljesen

szélcsendes területek vannak.

Meglehetősen borzalmas látvány volt, annál is inkább, mivel a tengeráram ereje jelentősen csökkent, tehát együtt haladtunk e kísértethajókkal, s a csekély hullámozgástól mozgó csontvázak mintha integettek volna nekünk.

A matrózaim a fedélzetre térdeltek, rá sem mertek pillantani a roncsokra, és öklüket rázva felém, átokfóhászokat zsolozsmáztak.

Még Huon is teljesen lelombozódott. El kell ismernem, a lovagok egyáltalán nincsenek hozzászokva az efféle látványhoz.

Mindennek tetejében tikkasztó nap tűzött a fedélzetre, könnyed ködfelhő emelkedett a víz színén, elhomályosítva a hajók körvonalait, amelyek így még rémisztőbbnek látszottak.

Ami engem illet, én inkább dühös voltam, mint ijedt, mert a partnak már a közelben kell lennie, és szinte megvesztem a gondolattól, hogy a cél előtt kudarcot vallók! Persze én igénybe vehettem volna anti-g-met, s odarepülhettem volna, de úgy gondoltam, csúnya dolog lenne, ha ezeket a szegény párakat szörnyű sorsukra hagynám.

Valahogyan ki kell mentenem őket ebből a boszorkányos csapdából.

Anti-g-met szilárdan a fedélzethez rögzítettem, remélve, hogy ily módon sikerül továbbjutnunk, s ha mégoly lassan is, de azért végre elkerülünk erről az átkozott helyről.

Az eredmény igazolta várakozásom. Tákolmányom első jelentős hatása az volt, hogy eltávolította a kísértethajókat, ily módon megkímélve bennünket a lehangoló látványtól.

Aztán derék hajónk szép lassan mágia mögött hagyta ezt a Sargassotengert, és valamivel erősebb áramlatba került, amelynek révén sikerült növelnem sebességét.

Végül napszálltakor könnyed szellő támadt. Így aztán végleg sikerült odahagynunk a veszélyes zónát.

Huonnak egy szava sem volt, barátságosan hátra vágott, és elővett egy flaska bort az esemény megünneplésére, jókat húzott belőle. A legénység hamarosan követte példáját, olyannyira, hogy borgőzös ordítóza miatt egész éjjel egy szemet sem tudtam aludni.

Mindenesetre az ismeretlen vizeken tett hajózás sok fejtörést okozott, különösen földközeli.

Gyakran beállítottam infravörös keresőimet, segítségükkel sikerült is felfedeznem a partot, jóval napkelte előtt.

Leállítottam alkalmi hajtóművem, és Huon segédletével horgonyt vetettem, mert részeg matrózaink képtelenek voltak két egyenes lépést is megtenni.

A hajnal hűsében már a hírhedt szigetek közelében voltunk, amelyekről a lovag mesélt. Két lehetőség kínálkozott: az egész legénységgel együtt

kiszállni, vagy faképnél hagyni a matrózokat, és csak Huont magammal vinni.

Az utóbbi megoldást választottam, a nyilvánvaló kockázat ellenére, hiszen ezek a fránya fickók esetleg nem várnak meg, hanem elhúzzák a csíkot. Elővigyázatosságból altatópirulát kevertem a borukba, majd lovainkat a szárazföldre szállítottam.

Útközben megfigyeltem, hogy hajónktól jobbra széles öböl nyílik, a közepén egy folyó torkolata sejlett; a parton mintha hatalmas romok rajzolódtak volna ki.

Közös megegyezéssel úgy döntöttünk, hogy kutatásunkat ezen az oldalon kezdjük meg.

A növényzet nem sokban különbözött a szárazföldétől. Észrevettem néhány ismeretlen fafajtát, de semmiféle torzulást: ami első pillantásra kiküszöbölte az atomháború lehetőségét.

Állati és emberi lénynek azonban nyoma sem volt. A vad tájon sehol sem látszott emberi kéz nyoma; sem termesztett növényt, sem csemeteerdőt nem találtunk. A fatörzsek állító helyükben rothadoztak. Azért néhány rovarat meg madarat észleltem, utóbbiak azonban kedvező szélbe kerülve, könnyedén átrepülhették a tengert.

Hamarosan felfedeztem az első érdekes jeleket: hosszú cementsávot, fémvágányokkal ellátva, és közvetlenül mellette szállítoszalagot tartó oszlopokat. Természetesen a gaz felverte az országutat, használhatatlanná vált: helyenként a gyökerek jó darabon felszakították a burkolatot, s a rések közt fű burjánzott.

Furcsa mód egyetlen járművet sem láttam. Ennek az autópályának az építői tehát nem hirtelen haltak meg. A kataklizma, amely letörölte őket a föld színéről, némi haladékat adott nekik.

Huon természetesen nem értette, mire használták ezeket a berendezéseket, úgyhogy kérdő tekintetet vetett rám.

– Nos, nemes barátom, utunk nem volt hiábavaló – jelentettem ki. – Ezeken a hosszú, sima sávokon valaha a mi lovainknál sokkal gyorsabb járművek szaladgáltak, s lehetővé tették a bennük ülőknek, hogy rövid idő alatt nagy távolságokat tegyenek meg. Következésképpen fejlett civilizációról van szó, hiszen nekünk is ehhez hasonló szerkezeteink vannak a bolygóinkon.

– Értem – mondta a lovas fejét csóválva. – Szóval a trubadúrok regéi nem hazudtak: réges-régen ezeken a szigeteken másfajta emberek éltek. Ha következtetéseid helyesek, nagy varázslók voltak. Varázserejük mégsem tudta megakadályozni eltűnésüket.

– Bizony, ez a legnagyobb rejtély –, feleltem sóhajtván. – Ti, androidák helyettesítették őket a bolygó egy részén, ahol az ősök minden nyomát gondosan eltüntették. Vajon miféle szörnyű csapás zúdult rájuk?

Tűnődve baktattunk tovább egy cementezett, keskeny műúton, amely egyenesen a valaha virágzó város romjai felé vezetett.

Mivel a város a tenger szintjén helyezkedett el, mi valamivel felette voltunk, s megcsodálhattam bámulatos összképét.

A kör alakúan kiképzett település átmérője úgy öt kilométer lehetett. Szabályos sorrendben magas tornyok, tarka irodaházak emelkedtek. Mindegyiknek lapos teteje volt, messzelátómon repülő szerkezeteket fedeztem fel rajtuk, már megrozsdásodtak, de tökéletesen felismerhetők voltak.

Még egy televízió adóantennáját is azonosítani tudtam, valamint több óriástükröt, amelyeket minden valószínűség szerint a város légszabályozására használtak. Több autópálya torkollott a terjedelmes kitérőkbe, ezek mellett óriási parkolóhelyeket rendeztek be.

Hamarosan odaértünk az egyikhez.

Most is több ezer jármű parkolt rajta. Műanyag karosszériájuk elég tűrhetően ellenállt az idő rombolásának. Így megcsodálhattam áramvonalas alakjukat. A motorok azonban már régen oxidálódott fémkupacokká váltak, úgyhogy képtelen voltam bármit is azonosítani rajtuk.

Emberi nyomokat azonban itt sem leltünk, sehol egyetlen csontdarab, sehol egyetlen ruhafoszlány. A lakók hirtelen nyomtalanul eltűntek. A rejtély egyre talányosabb lett.

A halott város külső kerületeiben még inkább szívbe markoló volt az a látszatszülte gyanú, hogy ezeket a szerencsétlen embereket egyik pillanatról a másikra érte a szörnyű csapás.

Az elhagyott tárgyak, járművek a legnagyobb összevisszaságban heverték a földön. Feltehető volt, hogy a város lakói fejvesztetten menekültek fedezékeikbe a biztos katasztrófa elől.

Huonnak majd kiesett a szeme, amikor meglátta ezeket a neki teljesen ismeretlen tárgyakat, én pedig fennhangon latolgattam az esélyeket:

– Lássuk csak... A szökőár lehetőségét máris kiküszöbölhetjük: a hullámok mindent elsodortak volna, ami az utcán található. Mármint, tegyük fel, hogy a hőmérséklet hirtelen magasra szökött, akár a napsugárzás módosulása, akár emberi kéz által gyártott romboló szerkezetek miatt... Elfogadhatatlan feltevés: a műanyag elolvadt volna... Akkor talán valamilyen halálos sugárzás söpört végig ezen a vidéken? Kevéssé valószínű: a fák elpusztultak volna, a pincébe menekült lakók viszont túléltek volna. Ugyanez a helyzet a légköri változással vagy valamilyen mérgező gáz behatolásával: ezeknek az embereknek kétségkívül légmentesen zárható házuk volt, és tudtak oxigént gyártani.

– Semmit sem értek abból, amit mondasz – mormogta Huon, még mindig a legnagyobb zavarban –, de neked minden szavad elhiszem. Viszont azt

gondolom, egy lehetőségről megfeledkeztem. A trubadúrjaink olyasmiről is énekelnek, hogy valaha pestisjárványok tizedelték meg az embereket és állatokat. Ezzel az eshetőséggel nem kellene számolni?

– Persze, gondoltam rá – feleltem. – Csakhogy ez a civilizáció eléggé fejlett volt ahhoz, hogy megfelelő gyógyszerek gátat vessenek a járványnak! Nem, hidd el, még mindig semmit sem értek.

Ez idő alatt egy hatalmas épület elé értünk. Leszálltam a nyeregből, társam ugyanígy, és benyomtam az előcsarnok átlátszó bejárati ajtaját.

A berozsdásodott sarokvasak miatt az ajtó nem nyílt, kénytelenek voltunk kardunkkal betörni az üveget, hogy bejussunk.

Itt sem láttunk egyetlen csontvázat sem.

Találomra kinyitottam egy ajtót, abba a helyiségbe jutottam, ami valaha könyvtár lehetett. Elég sötét volt, mert sehol egyetlen ablak, zseblámpám fényénél azonban láthattuk a zárt, üvegezett szekrényeket, amelyek ezer meg ezer könyvet őriztek. Vaktában előhúztam egyet, belepillantottam.

Fekete betűk álltak benne, egyáltalán nem ismertem őket: a Szövetséghez tartozó népek közül soha egyetlenegy sem használt ehhez hasonló írást. Különböző ez a temérdek könyv valamilyen múzeumé lehetett, mert az asztalokon egyetlen mű sem kallódott.

Viszont szép számmal láttam sztereókészüléket, mellette mikrofilmes dobozokat. Olyan szerkezeteket is láttam, amelyekben feltehetően pszichikai tekercsek voltak, de annyira megrongálódtak, hogy efelől nem tudtam megbizonyosodni.

Csalódottan visszamentem a hallba.

Több ajtó nyílt belőle, valószínűleg liftbejáratok, de egyik sem működött.

Kijöttem a házból, a derék Huon mindig követett, és elhatároztam, hogy anti-g-m segítségével felkecmergek a felső emelet ablakáig, oda, ahol talán lakóhelyiségek is vannak.

Amint gondoltam, az ablakok nem nyíltak, mert az épület valaha légkondicionált volt. Felhágtam a lapos tetőre, ahol rövid szárnyú repülő szerkezetek sorakoztak.

Az ajtó ezúttal csikorogva kinyílt, hosszú folyosóra vezetett.

Mögöttem a lovaggal, aki nem érezhet te magát valami nagy biztonságban, mert a kardját markolászta, vaktában kiválasztottam egy ajtót, jókorát rúgtam bele, hátha be tudom lökni.

Nem volt túlságosan erős, mert kiszakadt a sarkából, és nagyot csattanva a földre zuhant.

Mielőtt bementünk volna, lámpám fénykévéjével végigpásztáztam a helyiséget, s a benti látványtól mellbe vágott az iszonyat.

NYOLCADIK FEJEZET

Öt emberi csontvázat láttunk. Két akkorát, mint én: vagyis felnőttekét, a többi három kisebb. Az egész családot szinte egyszerre érte utol a halál.

Műanyag habszivacs bútorokon feküdtek: az ágyukon. Mellettük az éjjeliszekrényeken több üres fiolát láttam; gyógyszer lehetett bennük.

Megrendítő volt, ahogyan a szülők egymás kezét fogták, az anya gyengéd mozdulattal az egyik kis koponyára tette a másik kezét; a jelenet teljesen felkavart.

Vajon mire lehet következtetni ebből a hátborzongató látványból?

Talán öngyilkosságot követtek el a szülők, s gyermekeiket is magukkal vitték a halálba? Ez esetben a rájuk leselkedő veszélynek igazán borzalmasnak kellett lennie, ha egyszer egy családapa és családanya ilyen végső lépésre szánta el magát.

Vagy talán ellenkezőleg, életben akartak maradni a bevett orvosságok révén, amelyek végül is hatástalannak bizonyultak?

Pillanatnyilag képtelenség erre a kérdésre válaszolni.

Szokásom szerint néhány felvételt készítettem a kamerámmal, majd mintát vettem az elporladt zsigerek maradékából, hogy később toxikológiai vizsgálatiak vessük alá.

Majd miután még egyszer körülnéztünk, Huonnal együtt kiléptünk a szobából.

Ennek az épületnek minden szobájában hasonló látvány fogadott bennünket. Ezek a szerencsétlenek még idejében ágyba feküdtek, és valamennyien egyszerre haltak meg.

Sehol a legcsekélyebb jelet sem találtam, ami megmagyarázhatta volna ezt a népiirtást. Az áldozatok közül néhánynak még arra is jutott ideje, hogy egy-egy fémeknek látszó lapra néhány búcsúszót írjon, de sem Huon, sem én nem tudtuk megfejteni őket. Pedig biztosan bennük rejlik a titok nyitja. Mindenesetre néhány lapot eltettem, majd átadom a Szövetség illetékes hatóságainak, feltéve, ha egyszer hazajutok. A látvány meglehetősen lehangoló volt: elképesztő kataklizmának kellett bekövetkeznie, hogy ezek a fejlett lények valamennyien belehaljanak, úgy, hogy védekezni sem tudtak... és semmi sem bizonyítja, hogy én nem vagyok kitéve valamilyen hasonló támadásnak.

A rám törő félsz ellenére folytattam a nyomozást, rengeteg felvételt készítettem, és néhány apró tárgyat magamhoz vettem.

A halott város továbbra is megtartotta titkát.

Csodálatos múzeumokat láttam, szobrokkal és különféle műtárgyakkal zsúfolva. A festmények elég jól ellenálltak az idő rombolásának; ez az emberi faj igazán szép volt, harmonikus vonásokkal és arányos testalkattal. Az üzemekben és laboratóriumokban talált gépeknél és különféle szerkezeteknél hosszan elidőztem. Elég silány állapotban voltak, és a legtöbbjük nem működött. Azt azonban világosan tanúsították, hogy ez a civilizáció ismerte a villamosságot, és megszelídítette az atomenergiát. Amennyire állításom megalapozott lehet: a távközlés nagy erejű lézerberendezések segítségével működött. Az égre törő antenna-erdő és néhány makett azt bizonyította, hogy ezek az emberek meghódították az űrt, és hogy szinkronpályán keringő műbolygókat is használtak.

Ez a következtetés arra ösztönzött, hogy megkeressem az űrkikötőt: ha szerencsém van, igénybe vehetek valamilyen repülő közlekedési eszközt, s így takarékoskodhatok anti-g-mel, amely már kezd gyengülni.

Huonnal együtt, akinek szemmel láthatólag igazán elege volt a kutatásból, a várostól nyugatra egy óriási térségre mentem, amely felett torony magasodott.

Egy szempillantással azonosítottam a jól ismert berendezéseket: kétségtelen, hogy e helyről valaha közlekedési eszközök szálltak fel, hogy bejárják a bolygót.

Legnagyobb csalódásomra azonban a megvizsgált gépek közül egyetlenegy sem bizonyult használhatónak. Azért mégsem vesztegettem teljesen hiába az időmet, mert teljes bizonyosságot szereztem róla, hogy ezek a kezdetleges űrhajók semmiképpen sem tették lehetővé, hogy az asztronauták eljussanak valamelyik szomszédos csillagra.

A szerencsétlen bolygón lejátszódott katasztrófának tehát egyetlen menekültje sem lehet.

Most már eleget tudtam, legalábbis nem reméltem, hogy ennél többet megtudhatok, éppen ezért elhatároztam, hogy visszatérünk a hajóra, s szemügyre veszünk egy másik halott várost.

Lovainkat ott találtuk, ahol hagytuk: az első átkutatott magas épület közelében, és sötét gondolatainkba merülve visszaindultunk az ócska autópályán.

Amikor az öbölhöz értünk, ahol reggel horgonyt vetett a hajónk, kellemetlen meglepetés várt ránk: a tenger egészen a látóhatárig teljesen néptelen volt.

– Ezer kénköves üstökös! – kiáltottam fel. – Ugyan mi történhetett? Hiszen akkora adag altatót adtam be a matrózoknak, hogy egyhuzamban két napig kellett volna aludniuk tőle.

– Nem gondolod, hogy a varázsszerkezet, amely lehetővé tette, hogy a hajó

vitrola nélkül is haladjon, egyszer, csak hipp-hopp megjavult? – sugallta a lovag.

– Igazad van – dörmögtem –, ez az egyetlen valószínű magyarázat. Hacsak nem valami sellőbanda kaparintotta meg. Mindenesetre tény, hogy itt ragadtunk, mert az a szerkezetem amellyel a levegőbe tudok repülni, nem bír visszavinni bennünket oda, ahonnan elindultunk!

– Ugyan! – bizakodott Huon. – Nekem egy gandom sincs: bizonyosan találsz valamilyen megoldást, amely kihúz minket a csávából. Addig is azt ajánlom, menjünk vissza abba a hátborzongató városba, keressünk valami fedezéket, és aludjunk egyet; az éjszaka hűvös, a tengeri szél máris a csontomig hatol.

Még egy utolsó pillantást vetettünk a sivár habokra, majd visszafordultunk.

Mire a külvárosba értünk, be is esteledett, úgyhogy az első adandó fedezékbe vonultunk, amely ez esetben hatalmas föld alatti garázs volt; ezernyi hasznavehetetlen autóváz sorakozott benne, katonás rendben.

Egy ódon buszba bújtunk, mert elfogadható és viszonylag biztonságos menedéket nyújtott. Huon kolbászt vacsorázott, amelyet elővigyázatosságból magával hozott a hajóról, ivott a kulacsából, én pedig a szokásos élelmiszer-kivonattal éltem, amelyet már halálosan untam.

Aztán eloltottam a zseblámpám, teljes sötétség borult ránk, s megpróbáltunk aludni.

A délutáni lidérces látványok kavargtak a fejemben, és a bolygóra érkezésem óta most először, erős kísértést éreztem, hogy bekapcsoljam segélykérő adómat, amelynek hívását a naszád közvetíti; szerettem volna kapcsolatba lépni Pentoserrel.

Az igazat megvallva, elegendő volt belőle, hogy megoldhatatlan kérdéseken törjem a fejem. Eddig az volt a benyomásom, hogy a sok kis szerkentyűvel, amellyel elláttak, ura vagyok a helyzetnek; most azonban, miután megállapítottam, hogy egy egész nép elpusztult a védekezés legcsekélyebb lehetősége nélkül, már egyáltalán nem voltam bizonyos benne, hogy épen-egészségesen kikecmergek ebből a mérhetetlen csapdából.

Nem láttam más lehetőséget e feldúlt hely elhagyására; sajnos a naszádomat felfedhetik, mielőtt hozzám jutna, pedig ez volt az egyetlen biztosítékom rá, hogy túlélhetem e kalandot.

Kis idő múltán inkább bevettem egy hipnotikus tablettát, és miután úgy döntöttem, hogy még egy napot várok a segélykéréssel, amely egyben küldetésem sikertelenségének beismerése volna, mély álomba merültem.

Úgy aludtam, mint a tej, reggel valami halk zizegésre ébredtem. Ezen a kriptahangulatú helyen a legparányibb zaj is idétlenül hangosnak hallatszott, ezért talpra ugrottam, és meggyújtottam a zseblámpát. Ahogy Huon

meghallotta mozgolódásom, úgy ugrott fel, mintha rugóra járna, és előkapta gyíkleőjét.

Mind a ketten meg voltunk róla győződve, hogy valamilyen kísértethaddal kell szembeszállnunk.

Valójában azonban csak egy közönséges rágcsáló sétafikált körülöttünk. A kolbászmaradék szaga csalta ide, és az állatka a lovag tarisznyáját ostromolta.

Mind a ketten nevetőgörcsöt kaptunk, ami legalább pattanásig feszült idegeinket fellazította, s mindenképpen nagyon jót tett a loagnak is meg nekem is. A kis dög, ami őt illeti, egyáltalán nem látszott riadtnak; na persze, nem ismerte az embert!

Hegyes orra meg vékonyka bajsza révén csalafinta pofája volt, és hitemre, szinte örültem, hogy a seregnyi csontváz után végre élőlényt láthatok.

Miután pimaszul végigmért bennünket, a patkány úgy találta, hogy nem tetszik neki a fizimiskánk: eldöcögött egy fal felé, és eltűnt.

Vajon honnan került ide? Bizonyára valamelyik hajó fedélzetéről jutott el a szigetre, hacsak nem valamilyen úszó deszkán sodródott ide a Sargassotengerről.

Kíváncsiságból körüljártam azokat a roncsokat, amelyek odúja bejáratát eltakarták. Ócska járművek voltak, amelyek jó száz utast is el tudtak szállítani. Ahol álltak, úgy tetszett, valaha átszállóhely volt.

Legnagyobb meglepetésemre mögöttük nem picike lyukat találtam, hanem széles bejáratot, rengeteg – pillanatnyilag nem működő – mozgójárdával, valamennyi a föld alá vezetett, csigavonalban kanyarogva.

Hűvös szellő tört fel az akna mélyéről, s halvány fény derengett odalentről. Lehetséges volna, hogy – most először – működő berendezésekre bukkanok? A dolog kezdett nagyon izgalmas lenni!

Visszamentem Huonhoz, és megmondtam neki, hogy szeretném feltárni a város alagsorát. Cseppet sem lelkesedett, de inkább elkísért, semmint hogy egyedül kelljen megvárnia.

A lovainknak semmiféle nehézséget nem okozott az enyhe lejtőn lemenni. A patkány koma eltűnt, síri csend borult a folyosóra.

Ahogy egyre lejjebb értünk az aknában, a hőmérséklet mind kellemesebb lett, s könnyed, friss levegő zsongott a fülünkbe: működtek a légkondicionálók. Vajon feltevésem helyesnek bizonyul: mégiscsak rejtőzködik néhány túlélő ezekben a föld alatti helyiségekben?

Szemmel láthatóan Huon is ezt gondolta, mert kezét a kardja markolatára tette, gondosan kémlelte előttünk a lejtőt, s a leghalkabb zúgás sem kerülte el figyelmét.

– Mondd csak, Aucassin – súgta –, nem félsz, hogy ez a furcsa út egyenesen a Korrigánok barlangjába vezet bennünket? Egyszer már

elhurcoltál a birodalmukba, amikor Ysben jártunk; még most is el-eltűnődöm rajta, vajon miért hagytak futni minket.

– Ugyan! Ne félj semmit. Korrigánok vagy manók, elbánok velük; most azonban azt hiszem, abban a szerencsében lesz részem, hogy találkozom e bolygó katasztrófáját túlélő egykori lakókkal, mert ezeket a gépeket gondozni kell ahhoz, hogy működjenek, és itt minden kitűnő állapotban van. Az igazat megvallva, képtelen voltam elhinni, hogy egy egész faj úgy pusztult volna el, hogy írmagja sem maradt!

– Remélem, igazad van – morogta a lovag –, ami engem illet, énnekem minden ördögi, ami a föld alatt van. Ez a Wotan birodalma, az ő kegyetlensége messze túlhaladja a Dahut-ét. Ezért aztán nem is lennék meglepve, ha hamarosan valami nagy baj érne bennünket. Egyébként máris az az érzésem, hogy kénszag terjeng ide-lenn.

Barátom aggályain csak mosolyogtam, hiszen a Szövetségben a bolygóközi berendezések háromnegyed része a föld alatt van, ami pedig a szagot illeti, én semmit sem éreztem.

De lelkiismeretem megnyugtatóására bekapcsoltam egy analizátort, és megállapítottam, hogy Huon szaglószerve egyáltalán nem tévedett: a különbség csak annyi volt, hogy nem kénes kigőzölgés, hanem ózonillat érződött. Ékes bizonyítékként, miszerint a közelben elég sok villamos szerkezet működik, hacsak a város egykori lakói nem baktériumölőnek használták ezt a gázt, a légkör fertőtlenítésére.

Fokozott figyelemmel haladtunk tovább, óvatosságból még védőteret is állítottam fel körénk.

De semmi rendellenes nem történt. Negyedórai lejtmenet után az akna aljára értünk.

Minden irányba mozgójárdával ellátott, széles folyosók ágaztak el, itt már minden vízszintes volt. A falra rögzített táblák, plakátok láttán azt gondoltam, hogy afféle metróban vagyunk, amely összeköti a sziget egyes városait.

Találomra nekivágtam az egyik alagútnak, hamarosan tágas állomásra értünk, ami megerősített feltevésemben.

Sajnos egyetlen élőlényt sem találtunk – kivéve a patkányokat – amíg csak a szem ellát, a falak mentén csontvázak heverték a járdán. E szerencsétlen emberekre éppen akkor csapott le a halál, amikor hazafelé készültek, hogy viszontlássák szeretteiket.

Jókorát sóhajtottam, és megint csak azon rágódtam, vajon miféle könyörtelen teremtesek követhették el ezt a példátlan bűnt.

Huon ezzel szemben mintha kissé megkönnyebbült volna, mivel nem valamiféle boszorkánybarlangba kerültünk, s a látvány nem volt rá különösebb hatással.

– Hát bizony, cimbora – állapította meg tárgyilagosan –, igazán nagy varázslat kellett hozzá, hogy megölje az őseinket, mert még azokat is utolérte, akik a föld méhében tartózkodtak. Itt sincs egyetlen túlélő sem.

– Nekem is van szemem, én is látom! – mondtam szárazon, ami meglepte a lovagot. – És tudd meg, hogy végül mi is

ilyenek leszünk, mint ezek a csontvázak, mert még mindig nem tudom elképzelni, hogyan tudnánk elhagyni ezt az átok szigetét, ahová a kíváncsiságom csábított bennünket! Elegem van belőle, hogy csak töröm, töröm a fejem, mégsem értek semmit, s ha nem restellnék itt hagyni, tüstént visszatérnék oda, ahonnan jöttem, és soha többé a lábam se tenném az átkozott bolygódra.

– Hát nem keresed meg azokat a "gépeket", amelyeket emlegettél?

– Ugyan minek? Egyszerű szerkezetek, amelyek automatikus karbantartó berendezéssel működnek, ennyi az egész! Egy szép napon majd elromlanak, ugyanúgy, mint a többi. Gyerünk, visszamegyünk a felszínre.

Zúgolódásomnak hirtelen távoli moraj vetett véget. Először attól tartottam, földrengés lesz, de lábunk alatt szilárd maradt a talaj. Intettem tehát Huonnak, hogy jöjjön velem, bújjunk el egy mellékfolyosón, ahol leszálltunk a lovunkról.

A moraj sivításba váltott, majd közönséges zakatolásba, s ekkor megláttam, hogy az alagútból egy hosszú kocsiszerelvénnyel bukkan elő, és simán megáll a peron mellett.

– Mi ez, sárkány? – kérdezte a társam.

– Korántsem, kedves barátom. Közönséges közlekedési eszköz, amely a város lakóit oda szállította, ahová éppen igyekeztek. Hitemre, ha már egyszer jár, ki kell használnunk.

– Micsoda? Megörültél! Soha életemben be nem bújok ennek a szörnynek a gyomrába!

– Ahogy tetszik – mondtam, kantárszáron magam után húzva a paripám. – De azért melegen ajánlom, fontold meg jól, és dönts gyorsan, mert nem lesz egyhamar alkalmunk elhúzni a csíkot innen.

A lovag kételkedve csóválta a fejét, keresztet vetett, s mivel én már otthagytam, elszántan utánam jött.

Gyors vizsgáló pillantást vetettem a szerelvényre, s megállapítottam, hogy egyvágányos, légpárnás szerelvényről van szó. Áramvonalas alakja láttán feltételezhető, hogy tekintélyes sebességre képes.

Természetesen tisztában voltam vele, milyen kockázatot vállalunk, ha felszállunk erre az ócska kávédarálóra. Egyrészt bármelyik pillanatban elromolhat az alagút kellős közepén, másrészt nekiütközhet a boltozatról lezuhant kőtömböknek, de már teljesen mindegy volt: az agyamra mentek

ezek a romok meg a tehetetlenségem, az, hogy nem bírok rájönni, mi történhetett ezen a szigeten.

A széksorok közt úgy-ahogy elhelyeztük a lovainkat, majd mint békés utasok, magunk is helyet foglaltunk. Természetesen, mi voltunk az egyedüli utasok a vonatban, amely szemmel láthatóan önműködően közlekedett.

Huon morcos képpel bizalmatlan pillantásokat vetett ide-oda, félig kihúzta kardját a hüvelyből, aztán egyszer csak a hangszóró ismeretlen nyelven közölt valamit.

Néhány másodperccel később az ajtók becsapódtak, majd a szerelvény elindult, kezdetben szép lassan, majd egyre sebesebben robogva vitt bennünket végzetünk felé.

Már csak abban reménykedtünk, hogy az utazás nem tart túlságosan sokáig, mert élelmiszer-tartalékban nem bővelkedtünk.

Miközben fülkénk világítását figyeltem, amely visszatükröződött az alagút csiszolt falán, azon kezdtem tűnődni, hogy a szigetre lépésem óta alapvető feladatom kissé módosult. Kezdetben, közvetlenül földet érésem után, közönséges úrhajós voltam, aki azért jött ide, hogy felderítsen egy ismeretlen bolygót, majd az Oberonnal és Dahut-val történt találkozásom bebizonyította, hogy e személyek talán veszélyeztethetik a Szövetséget. Most, annak tudatában, hogy valaki szörnyű bűnt követett el itt, nyomozóvá vedlettem, akinek kötelessége kideríteni és – ha lehetséges – megbüntetni ennek a népirtásnak a felelőseit. Kicsit megrémített a feladat, mert erre a szerepre egyáltalán nem készítettek fel, másrészt most már igazán alapos indokom volt rá, hogy itt maradjak, és teljesítsem küldetésem, amelyet rám bíztak. Nyomasztó felelősséget éreztem Huon barátom honfitársaiért, hiszen csak mi ketten tudtuk, milyen szörnyű veszély leselkedik rájuk, s noha csak androidokról van szó, mégsem tehetem meg, hogy a sorsukra hagyjam őket.

Ekkor szinte önkéntelenül tolult ajkamra a kérdés:

– Mondd csak, Huon, hány éves vagy?

– Tizenöt. Miért?

– Tizenöt éves! Hihetetlen... A bolygótokon a nap időtartamából következőtve, bármely emberi lény vígan megérhetné a száz évet is, az androidák pedig akár az ötszázat is.

– Miért fontos ez neked?

– Azt bizonyítja, hogy élettartamotokat szándékosan korlátozták. Legrégebbi krónikáitok hány nemzedéket tartanak számon?

– Egy tucatnyit...

– A ti civilizációtok tehát csak körülbelül két évszázada létezik. Újabb érthetetlen adat! Miért rövidítik meg ennyire az életeteket? Tudtok-e róla, hogy előttek más népek is léteztek volna?

– Nem... Sohasem hallottunk róla, hogy ezeken a szigeteken kívül másutt is éltek volna értelmes lények.

– Különös! De hát mégsem maradhatott néptelen ez a bolygó évszázadokon át. És az uralkodó szentháromság vajon ugyanilyen gyorsan öregszik?

– Ugyan, hova gondolsz! Őket halhatatlanná tette a varázs-tudományuk...

– Nocsak! Nagyon izgalmas: ez azt bizonyítja, hogy Oberon, Wotan meg Dahut más fajhoz tartozik. Kezd érthetőbb lenni a dolog. Azért szerkesztettek meg titeket, hogy újra benépesítsék a kihalt világot, de nem ragaszkodnak hozzá, hogy örökké éljete. Vajon minek kellett nekik? Rejtély.

– Gondolod, hogy kellünk nekik valamire? Alig-alig ártják bele magukat az életünkbe.

– De azért tökéletesen tudnak mindenről, ami nálatok történik.

– Meghiszem azt! Előfordul, hogy Oberon futárt meneszt a császárhoz, s megparancsolja neki: üzenjen hadat a hitetleneknek.

– És a csaták során sok a halott?

– Hát persze...

– Nem valami finom módszer a túlnépesedés megakadályozására: nem ragaszkodnak hozzá, hogy túlságosan megsokasodjatok. Újabb talány: mert szárazföldjeiteken tízszer ennyi ember is megélne, különösen néhány tudományos módszer és különleges szerkezet segítségével...

A szerelvény többször megállt egy-egy néptelen állomáson, gondolom, a sziget más városaiban. Úgy határoztam, hogy a végállomásig megyek: talán ott még működnek a gépek, s hátha sikerül szert tennünk egy hajóra, hogy visszatérhessünk a szárazföldre.

Csalódás csalódást követett: három megálló után a vonat teljes sebességgel elindult egy alagútban, és megállás nélkül folytatta útját. Vajon hová visz bennünket? Képtelenség kideríteni.

Minden kocsit tüzetesen átnéztem, a motorkocsit is, egy lelket sem találtam, de ebben már semmi meglepő nem volt, majd visszatértem a fülkénkbe, és barátommal, aki mintha beletörődött volna sorsába, elköltöttük ebédünket.

Hogy jobban teljen az idő, mikor befejeztük az étkezést, orvosi vizsgálatnak vettem alá a lovagot; könnyedén rájöttem, mi rövidíti meg ennyire az életét. Ezeknek az androidáknak egyetlen veséjük van. Szervezetük silányul választja ki a felesleget, Huon ureaszintje máris elérte a kóros mértéket. Minden valószínűség szerint tehát könnyen segíteni lehetett volna ezen a testi fogyatékonyságon, akár művese beültetéssel, akár az androidák vérének rendszeres tisztításával. Addig is adtam egy doboz erős vegyi katalizátort a barátomnak, amelyet szájon át kell szednie, és amely máris

megduplázza élettartamát. Röviden elmagyaráztam, miről van szó, s a derék lovag túláradó hálával köszönte meg. Megkért azonban, engedjem meg, hogy a varázspiruláit megossza hitvesével, Esclarmonde-dal. Kérését örömmel teljesítettem.

Aztán, mivel járművünk semmi jelét nem mutatta, hogy meg akarna állni, elnyúltunk a padokon: addig is alszunk egyet.

Úgy tetszett, ezúttal igazán hosszú út áll előttünk.

Ami engem illet, elég hamar elaludtam, de álmomban gyötrelmes lidércek kísértettek: sikerült visszatérnem Nicolette-hez, és fehér lovon éppen magammal vittem a naszádom felé. Sajnos hiába nyargaltam, mint a villám, gyönyörű szeretőm arca szemlátomást megráncosodott és elfonnyadt.

Ekkor elátkoztam magam, hogy gyógyszeremet Huonnak adtam. Mire megjelent Dahut. Ijesztő vigyorral azt ígérte, hogy visszaadja Nicolette ifjúságát, feltéve ha sorsára hagyom a lányt, vele megyek a palotájába, és örökre mellette maradok. Mivel elutasítottam, irtózatos fergeteg zúdult le az égből, szinte belevakultam, majd egyedül ocsúdtam fel egy csodálatos, égen úszkáló város kihalt utcáin: Oberon törpe Felhőbirodalmában. Bementem egy palotába, ahol szerelmemet egy brokátágyra fektettem, kezét a kezembe fogtam, s láttam, amint hófehér lesz a haja. Elhaló hangon gyengéd szavakat suttogott, örök, síron túli szerelmet esküdve... Majd karjaim közt kilehelte lelkét....

Ekkor Oberon bukkant elő sugárzó ifjúsága teljes pompájában, a hasát fogta nevéttében, csúfondárosan kiáltott rám: "Eredj, látogasd meg Wotant! A lány már a holtak birodalmában van! Egyedül csak Wotan támaszthatja fel... De jól vigyázz, óvakodj tőle, mert ellenszolgáltatás nélkül soha semmit sem ad. Halálod órájáig kell szolgálnod, hogy vágyad teljesüljön, de sajnos, Nicolette-et soha többé nem láthatod viszont. Hidd el nekem, ezerszer jobb lenne, ha elfogadnád a buja Dahut ajánlatát!"

Verejtékben úszva ébredtem fel, agyamat még mindig elborították ezek a mirigyos látomások.

Huont pillantottam meg, mellettem állt.

Kiáltozva rázott.

– Aucassin, hé! Kelj fel: megálltunk! Ki kell használnunk, hogy elhagyhatjuk ezt az elvarázsolt fogatot... Az ajtó nyitva van, és iszonyú a hőség! Sajnos attól tartok, hogy a bőszt Wotannak, a halál és a vihar urának birodalmába érkeztünk. Isten legyen irgalmas hozzánk!

Azonnal talpra ugrottam, és kipillantottam a kocsiból.

Úgy láttam, csakugyan a végállomásra értünk.

Az állomás hasonlított az előzőekre, csak éppen tágasabb és pompázatosabb volt. A falak burkolatát fényesen kivilágított freskók

díszítették, derűs tájakat ábrázoltak, arról tanúskodván, mi lehetett ezen a vidéken, mielőtt a szörnyű katasztrófa rá nem zúdult.

Vajon hol vagyunk? Fogalmam sincs róla.

Hű paripáinkat kantárszáron vezetve, leszálltunk a peronra, majd néhány mérést végeztem a műszereimmel. Ily módon megtudtam, hogy több mint ötszáz kilométert tettünk meg, következésképpen visszatértünk a szárazföldre, Ys városától meglehetősen messzire. Huon tudomása szerint terjedelmes hegylánc közelében vagyunk, amely alatt a legenda szerint a hírhedt Wotan barlangja található.

A peronon lévén nekiláttam, hogy megkeresem a kijáratot, mert igazán szerettem volna feljutni a felszínre, hogy kapcsolatot teremthessek a naszádommal. Noha nem a legjobban volt felszerelve, azért mégis megtoldotta volna a lehetőségeimet, hiszen hordozható berendezésemből sok minden hiányzott. Most aztán igazán szerettem volna megosztani felfedezéseimet a derék Pentoserrel.

Sajnos az állomás utasait szállító tíz mozgójárda közül kilencet teljesen eltorlaszolt az omladék, tízméternyire a kiindulóponttól.

Akár tetszett, akár nem, kénytelen voltam a tizedik folyosón elindulni, amely viszont a föld gyomrába vezetett.

Közös kalandjaink során most fordult elő másodszor, hogy Huon vonakodott velem tartani.

– Tiszta örültség önként az oroszlán barlangjába vetni magunkat – tiltakozott.

– Egyenest minden varázslók legnagyobbikának, Wotannak a barlangjába jutunk le. Igazán nagyra becsülöm a tudományodat, amely megannyiszor megtette a magáét, ezúttal azonban túlságosan nehéz mérkőzésre szánod magad. Wotan, a koboldjai, az elfjei, a nornái meg a valkürjei megtorolják vakmerőségedet: soha többé nem látod viszont távoli hazádat. Ezek az átkozottak megkaparintják a lelkedet, és rabszolgává tesznek! – Ide figyelj! – mondtam elmosolyodva.

– Most egyszerre mennyi minden eszedbe jut arról a hírhedt Wotanról. Azt hiszem, jobban tennéd, ha mindent elmondanál, amit csak tudsz: legalább pontosabban tudnám, kivel kerülök szembe.

– Hát igen – dörmögte a lovag –, a trubadúrjaink erről a gonosz teremtettségről is énekelnek regéikben. Azért hallgattam el előtted, mert az istenverte kíváncsiságod miatt mindig lehetetlen helyzetekbe kerülsz, én meg, szegény oktondi, úgy követlek, akár az árnyék, de állandóan rettegek. Tudd meg, mit regélnek: Wotan a holtak lelkén uralkodik. Amikor lelkünk elválik testünktől, az árnyak birodalmába kerül, amely e hegy gyomrában található. Odalenn Wotan a kedve szerint rendelkezik velük: a csatában megölt hősöket a

Walhallába viszik a valkűrök. Ezek a perszónák a levegőben meg a vízen lovagolnak, vagy repülnek, mint a madarak, s a halottak istenének szolgálólányai. A katonáknak, akiket magukkal visznek, nincs okuk panaszra: új életük csupa gyönyörűség. Ellenségeik koponyájából isszák a mézsört, víg lakomákat ülnek Wotan és a valkűrök társaságában. De a mágusok nagymestere nem tölti minden idejét dáridózással. Kedvenc szellemei közt érzi magát legjobban, akikkel együtt újabb és újabb varázsszereket dolgoz ki, amelyek szüntelen növelik hatalmát. Miközben a kiválasztottak tivornyáznak, vagy harci játékokat űznek, a többiek, az elátkozottak, örök kínban szenvednek. Azt is tudnod kell, hogy az árnyak birodalmába vezető út során át kell kelni a Gjoll folyón, és mindenki, aki eléri a túlsó partot, örökre elfeledi múltját.

Figyelmesen hallgattam a derék Huont, aki szemmel láthatóan iszonyúan félt a kegyetlen Wotantól. A legendát sok szempontból érdekesnek találtam. Először is világosan bizonyította, hogy a hadi hagyományok mélyen gyökereznek itt, hiszen a vitézeket sokkal többre becsülték, mint a közönséges halandókat, Azonkívül az is nyilvánvalónak látszott, hogy ez a kultúra egészen más, mint Oberoné meg Dahut-é, s ebből arra kellett következtetnem, hogy a szentháromság tagjainak különféle céljuk van, és valószínűleg nem egyforma eredetűek.

– Köszönöm a tájékoztatásaidat – bízattam. – Nagyon is hasznomra lesznek, különösen ami azt a híres folyót illeti. Megértem félelmed: kétségtelen, ha választani lehetne, inkább Oberonnal, sőt Dahut-val szállnék szembe, mint ezzel a kísérteties egyénnel. De hát nincs más választásunk, szegény barátom. Ez a jármű ide hozott bennünket, és bizonyára nem indul vissza. Minden kiút zárva előttünk, kénytelenek leszünk meglátogatni Wotant, aki vár ránk. Adok neked egy talizmánt – ezt a rácsot majd a fejedre teszed –, így veszélytelenül átkelhetsz a feledés folyóján. Aztán majd meglátjuk... Wotan és bandája nem rémit meg különösebben: ha varázsviadalra hívnak ki, emberükre lelnek!

E megnyugtató szavak után, amelyek nem egyeztek egészen gondolataimmal, nyeregbe szálltam, és bevágtattam a káprázatos alagútba, amely a holtak birodalmába vezetett.

KILENCEDIK FEJEZET

Huon egy kis ideig habozott, majd elszántan utánam jött. Az alagút ugyanolyannak látszott, mint amelyiken előzőleg jöttünk. Foszforeszkáló

falaival, fényreklámoktól tündöklő díszítőelemeivel úgy tetszett, nagyon is különbözik a legendában szereplő lakóhelytől, amelyet a lovag festett le az imént; s megint csak azon töprengtem, ugyan mi ösztönözhette Wotant e kezdetleges hősköltemények és emez ultramodern berendezések elegyítésére. Amennyire megítélhettem, Dahut nagy fontosságot tulajdonított a gyönyörnek, Oberon szeretett kószálni hegyen-völgyön át, s élvezte a természet szépségét, ezzel szemben Wotan lehetett a banda mérnöke. Hármójuk közül mégis ő választotta a leglátványosabb díszletet, föld alatti birodalmával, amely csak úgy hemzsegett a mitikus elemektől.

Fél órán át kocogtunk lefelé; elég mélyen járhattunk már, amikor a folyosó hirtelen elkanyarodott, és merőben új látvány tárult elénk.

Óriási barlang bejárata előtt álltunk.

Lábunk alatt sebes zuhatag száguldott a sziklafal tövében. A felette szállongó köd miatt nem láthattuk a túlsó partot.

– A Gjoll! A feledés folyója... – motyogta Huon remegve. – Aucassin, az isten szerelmére kérlek! Gondold meg még egyszer, mit teszel!

– Gyerünk, nemes barátom! – nyugtattam társam. – Talán már nem bízol a hatalmamban? A rács, amelyet a sisakod alatt viselsz, megóv az átkelés kellemetlen következményeitől. Aztán pedig lesz egykét szavam a házigazdához és cinkosaihoz, akik bizonyára sokkal inkább látványosak, semmint veszélyesek.

– De hiszen ez az Árnyak Birodalma! Egyáltalán fel tudod fogni? Innen még soha senki sem tért vissza, csak úgy nyüzsög az eltűntek lelkétől.

– Ide figyelj, kedves komám, ki kell ábrándítsalak: merem állítani, hogy mindaz a hatalom, amelyet a Wotan nevezetű személynek tulajdonítasz, némiképp bitorolt. Bizonyos lehetsz benne, hogy amikor honfitársaid meghalnak, örökre megszabadulnak ettől az eszelős szentháromságtól, amelynek teremtményei benépesítik a bolygókat. A valkűrök, a koboldok, az elfek meg a légi szellemek minden bizonnyal éppen olyan androidák, mint te, vagy még inkább tökéletes szerkezetű robotok. Mindaz, amit te a mágia számlájára írsz, valójában fejlett tudomány gyümölcse, de ez a technika nem sokkal előrehaladottabb, mint az enyém. Szavamat adom, hogy hamarosan visszatérhetsz Bordeaux városába, és viszontláthatod a szép Esclarmonde-ot!

Huon kissé felderült, s többé nem ellenkezett.

Kihasználva kedvező hangulatát, sebtében méréseket végeztem a zuhatag vizében: nem túlságosan mély, tehát átgázolhatunk rajta.

Lovam könnyűszerrel neki is vágott a folyónak. A sodrás meglehetősen erős volt, de paripám egyetlenegyszer sem került szorongatott helyzetbe. Mikor aztán a túlsó partra értem, visszafordultam: Huon nem bírta rászánni magát, hogy utánam jöjjön.

– Na, mire vársz?! – kiáltottam vissza. – Láthatod, semmi bajom nem esett... Gyere csak, nincs mitől félned!

A lovag a fejét csóválta, majd büszkesége felülkerekedett, és ő is belegázolt a kékeszöld vízbe.

Miközben átkelt, gyorsan megmértem a pszi-teret, amely itt érvényesült. Elég erős volt hozzá, hogy megzavarja egy androida esztét, de engem semmiképpen sem zavarhatott. Majd radarom segítségével megvizsgáltam a felhőktől takart üreget, megtudtam, hogy körülbelül tíz kilométer hosszú és csaknem ugyanennyi széles, ami a magasságát illeti, eléri a háromszáz métert is.

Bőven van tehát hely a fontos berendezések elrejtésére, a barlang biztos oltalmat ad minden lehetséges támadás ellen.

Gyér fény hatolt át a ködön, smaragdárnyalata kiválóan alkalmas rá, hogy kísérteties külsővel ruházzon fel bennünket. Már megint ez a kissé gyerekes rendezés!

Amikor Huon utolért, irtózatosan csodálkozott, hogy tökéletes épségben jutott túl az akadályon, s így áradozott.

– Hitemre, nagy jó uram, bocsánatért kell esedeznem hozzád! Valóban csak szegény ostoba alak vagyok. Bocsáss meg, hogy kételkedtem benned: most már a pokolba is követlek, ha kell!

Majd kirobbant belőle a nevetés, tetszett neki a tréfa, aztán komolyan megkérdezte:

– Akkor most mit csinálunk?

– Körülnézünk itt egy kicsit, és megismerkedünk Wotan bűbájos társnőivel. Bizonyos vagyok benne, hogy tetszeni fognak neked.

– Uramisten! – mormolta a lovag. – Ha meggondolom, hogy kakaskodó szájhősnek tituláltam volna azt az embert, aki azt állítja, hogy még életemben találkozom a valkűrökkel! Persze melletted semmi sem lehetetlen.

Százméternyi távolság után a köd hirtelen eloszlott, s a barlang teljes pompájában tárult elénk.

Amíg csak a szem ellát, vaskos kristályoszlopok sorakoztak a széles síkon, csillogó cserjésre emlékeztetve.

Itt-ott vörös-arany vértetben feszítő harcosok viaskodtak, s bennünket pillantásra sem méltattak.

Felettük káprázatos teremtmények röpködtek, fehér hattyútollazatuk volt, csengő hangon megkapó dallamú hősi énekeket daloltak.

Távolabb elképesztően magas építmény állt, amelynek tiszta-arany-teteje káprázatosan csillogott-villogott. A közepén óriási fa magasodott, lombkoszorúja beleveszett az aranybarna felhőkbe.

– A Walhalla! – suttogta Huon. – Micsoda gyönyörűség, az ilyesmit a

szegény halandó tekintete el sem tudja viselni... Jaj, ha az én édes Esclarmonde-om is megcsodálhatná e mesés dolgokat!

– Elég csinos jószág – vélekedtem. – De azért egy kissé elavult. Állítom neked, hogy a mi Szövetségünkben ennél jobbak is vannak: talán egy szép napon elvihetlek Kalapolba; ha meglátod a *Galaxot*, akkor megtudod, mi az igazán szép. Őszintén mondom, a házigazda kedveli a gigantikus méreteket, de szerintem egyáltalán nem illenek ide, nem és nem.

Huon felháborodottan mért végig, de egy mukkot sem szólt, ellenvetés nélkül követett, amikor a palota felé indultam.

Menet közben megcsodáltam a kristályoszlopokat, és el kellett ismernem, hogy Wotannak olyan páratlan az ásványgyűjteménye, amelyet bolygóm gyűjtői is megirigyelnének. A pompás látványtól azonban hamarosan újabb események vonták el figyelmem, mert a szórakoztatás nagymestere kis fogadást szervezett érkezésünk tiszteletére.

Dühödt szél kerekedett, és fergeteges süvöltése a testetlenek üvöltő szitkait sodorta felénk: arra intettek bennünket, hogy azon nyomban takarodjunk innét, ha nem akarjuk kihívni a Szellemelek Urának haragját.

Ami engem illet, én rá se rántottam, szegény beijedt társamat viszont bátorításul jól hátba kellett veregetnem. Meg kell hagyni, a bájos teremtések elmésnél elmésebb kínzásokkal fenyegettek bennünket, a lassú tűzhaláltól egészen addig, hogy testünket vad ordasok éhségének csillapítására használják.

De azért sikeresen elértünk egy szoroshoz, amely jó mélyen bevájódott. Éppen a közepén jártunk, amikor egy sereg áttetsző teremtés vett körül minket, féktelen szarabandot járva és rontó varázsénekeket zsolozsmázva.

– Az elfek! Na, most végünk van... – nyögte Huon.

Ezúttal csaknem osztottam a véleményét: észrevettem, hogy ezek a légies lények szabályos időközökben villanófényt bocsátanak ki, amelynek veszedelmes hipnotikus hatása lehet. Minden pszichikai ellenállásomat össze kellett szednem, hogy ellent tudjak állni, ami úgy-ahogy sikerült is. Ezzel szemben Huont teljesen a hatalmukba kerítették a kipattanó szikrák, csak állt, mint akinek gyökeret vert a lába, elbambult arccal, tátott szájjal.

Egy anti-g hullámmal megbénítottam ez álnok teremtéseket: majd lova kantárját megragadva, magam után vonszoltam társam.

A szoros végére értünk.

Kis barlang következett, előtte lidércfények ficánkoltak. Vad kiáltások, segélykérő szavak szaggatták dobhártyánkat, benéztem egy pillanatra, s láttam, hogy kárhozottak körvonalai vonaglanak a lángokban. Sajnos semmit sem tehettem értük, s nem törődtem többé velük.

A társam még mindig iszonyúan levert állapotban volt, se látott, se hallott.

Újra sík talajon haladtunk, a palota már egészen közel volt.

Ekkor emberi arcú farkascsorda vetette ránk magát. Megbokrosodott lovaink hátráltak, alig volt időm előrántani dezintegrátoromat, hogy távol tartsam a farkasembereket. Fegyverem csodát művelt: minden eltalált szörny azonnal füstté vált, olyannyira, hogy a csorda többi tagja nem erősködött, éppolyan gyorsan eltűnt, mint ahogyan felbukkant.

Előttünk állt a palota kapuja, szélesre tárva, mintegy hívogatón: menjünk be. Wotan székhelyének vizesárkául a Gjoll folyó kanyarulatai szolgáltak. A bejárat előtt két riasztó szörny: egy farkas meg egy sas állt őrt.

Magasan a felhőkben, a fa fölött fehér valkűrök köröztek, mintha csak a halálunkat várnák, hogy magukkal cipeljenek e lidérces hely pokoli kízókamráiba.

A környékbeli lapályon kísérteties árnyak kóboroltak, nekik nem volt joguk belépni a Walhallába.

Az ernyőm védelme alatt nem voltam túlságosan nyugtalan, de ennek az átkozott színtérnek a félelmetes külseje akaratlanul is borzalommal töltött el. Ekkor vettem észre, hogy társam visszanyerte józan esztét, mert amint megpillantotta a velünk szemben álló vad cerberusokat, kardot rántott, és védekező állásba helyezkedett.

Erre a farkas meg a sas ránk rontott; az előbbi engem vett célba, az utóbbi pedig a lovag felé bukott. Megnyomtam fegyverem gombját, sajnos sietségemben elfelejtettem ellenőrizni a tárat. Így csak egy nevetséges kis sercegést hallatott: túlságosan késő volt történyt cserélni! Mit volt mit tennem, követtem barátom példáját, s kardpárbajra készültem fel.

A két szörny minden nehézség nélkül átlukasztotta ernyőm, bizonyára valamilyen ellentétes töltésű energiával közömbösítették, majd egyre szorosabb gyűrűben keringtek körülöttünk.

E válságos pillanatban áldottam kalapoli kiképzőimet, akik megtanítottak rá, hogyan kell bánni a különféle fegyverekkel: a farkas fogazata megannyi törnek is beillett, ami pedig a sast illeti, recés csőre acélkeménynek tetszett.

Ellenfelem azzal kezdte, hogy paripám lábára vetette magát, abban a reményben, hogy ily módon kibukom a nyeregből. Pallosom visszadugtam a hüvelyébe, megragadtam a nyergemhez erősített rövid pikát, és harcba szálltam. Hála az egeknek, lovam páratlanul éber volt, mintha érezte volna, hogy sorsa a lovasáéhoz kötött.

Paripám gyors szökellése segített helytállnom.

Olykor felágaskodott, patájával fenyegetve ellenfelünket. A farkas azonban ördögösen mozgékonyak bizonyult, lándzsám hegye többször hozzáért, de mindannyiszor fürgén félrerántotta vékonyát, és elhárította a szúrást.

Mindennek ellenére tisztas távolságban tudtam tartani, különben nem is

mert többé derék lovam patája közelébe jönni.

Ami Huont illeti, csodát mívelt. Félelmetesen pörgette kardját, a sas minduntalan kénytelen volt zuhanórepülésében az utolsó pillanatban megtorpanni és kitérni. Több ízben láttam, amint néhány szár tolla a levegőben forog, ami azt bizonyította, hogy Huon kardja veszélyesen közel volt hozzá.

Minden vitézségünk ellenére a harc kimenetele kétséges volt, ellenfeleink fáradhatatlannak bizonyultak, a lovam pedig már korántsem engedelmeskedett olyan sebesen parancsaimnak...

Távolabb a valkűrök még mindig figyelték a jelenetet, szemmel láthatóan nagyon élvezték, legalábbis ujjongásukból és két ellenfelünknek szánt bátorító kiáltásukból erre következtettem.

Minél előbb véget kellett vetni a harcnak, mert győzelmi esélyeink pillanatról pillanatra csökkentek. Kissé kockázatos elhatározás született bennem: vadul sarkantyúzni kezdtem a lovam, az állat féktelen vágta fogott.

A farkas meglepetésében nem indult azonnal üldözésemre, ez idő alatt sikerült elővennem gravitációs gerjesztőmet: az volt a szándékom, hogy ahhoz a cselhez folyamodom, amely révén sikerült legyőznöm a Bőszet.

Éles fordulattal újra szembeálltam a szörnnyel, száz g-nyi gravitációs erőt irányítottam rá. Ez volt az utolsó reményem, szerencsére a farkas beleesett a csapdába.

Hirtelen százszorosára növekedett súlya megbénította. Így nem tudott kitérni lándzsám hegye elől, amely mélyen az agyvelejébe fúródott.

Koponyája úgy nyílt ketté, akár a dióhéj, s a rózsaszínű agyburok helyett az elektronikus szerkezet csillogó áramkörei bukkantak elő a fejéből, amely szerkezet olyan életszerűvé varázsolta.

Egyáltalán nem lepett meg, és nem is késlekedtem az alaposabb vizsgálattal, mert Huonnak szüksége volt a segítségemre: ellenfele egy szárnycsapással máris messzire repítette pajzsát, könyökvértjén is tekintélyes rés támadt.

Pillanatnyi késlekedés nélkül nagy nehézségi erőt irányítottam az alábukó sásra. A madár úgy huppant a földre, mint valamilyen súlyos tárgy, s többé nem tudott felrepülni.

Huon kihasználta a helyzetet, és hátraugrott, én pedig pikámmal keresztül-kasul szurkáltam az ocsmány testet. Mint az imént, most sem folyt egyetlen csepp vér sem, hanem szikrák pattantak ki belőle, amelyeket a lándzsám acélja miatt bekövetkezett rövidzárlat okozott.

Néhány görcsös vonaglás után a fantasztikus madár mozdulatlaná merevedett, szétterjesztett széles evezőtollai megdöbbenően élővé tették, az ember azt hihette volna, hogy mindjárt újra a felhők felé tör.

Távolabb a valkűrök csalódottan kezdték énekelni gyászéneküket, elsíratva a Walhalla két hűséges őrét.

Eközben Huon mosolyogva jött felém, melegen megszorította a kezem, s így ujjongott:

– Nahát, Aucassin, úgy látszik, meg van írva a nagy könyvben, hogy örökre a lekötöztetted legyek! Kicsit későn vetted be varázserőidet, már-már azon tűnődtem, vajon Wotan nem hatástalanította-e őket... Uramisten, micsoda viadal! Még mindig zsibbadt a karom.

– Bocsánatot kell kérnem tőled, barátom – szólaltam meg végre. – Egyik fegyverem az utolsó pillanatban csütörtököt mondott, és e szörnyek durva támadása nem hagyott időt, hogy valami más talizmánt vegyek elő! Minden gondolkodás nélkül azt ragadtam meg, ami a kezem ügyébe akadt.

– Mindenesetre olyan hőstettet hajtottál végre, amelyet az eljövendő korok bárdjai meg fognak énekelni: megölted a Walhalla strázsáit! A világon soha senki ehhez foghatót nem vitt véghez, s a te dicsőséged fényéből szerény személyemre is átsugárzik egy kicsi. Sőt azon töprengek, vajon elhiszik-e, ha majd elmesélem kalandjainkat!

– Gyerünk! – kiáltottam nevetve. – Félre a szép szavakkal: szabad az út, kerüljünk beljebb ebbe az elvarázsolt kastélyba! Lefogadom, hogy még szemelgethetsz néhány örök emléket.

A palota kapujában senki sem állta utunk: Wotan bizonyára kímélni akarta a robotjait.

Az előcsarnok falát pajzsok, lándzsák díszítették. Temérdek ajtó nyílt a különféle helyiségekbe, seregnyi törpét pillantottam meg, olyan gépeken dolgoztak, amelyeket nem ismertem. Figyelemre sem méltattak bennünket, nekem pedig eszembe se jutott megzavarni őket: a gazdájukkal akartam találkozni, és egyáltalán nem óhajtottam indokolatlanul pusztítani.

Hosszú, vadásztrófeákkal teleaggatott folyosó vezetett a tekintélyes méretű központi terembe. A fa, amelyet messziről láttunk, középen emelkedett. Nem messze tőle hatalmas üst fortyogott lobogó fahasábok lángja fölött, a közelében aranytrónus állt, de senki sem foglalt helyet rajta.

Úgy döntöttem, hogy felmászunk a fára, amelynek ágai rengeteg fényesen kivilágított erkélyt tartottak.

Széles csigalépcső kígyózott a fa törzse körül. Még lovaink is könnyűszerrel felhághattak volna a grádicsokon, de gondoltam, jobb, ha gyalogszerrel mászunk fel.

Miközben felfelé haladtunk, a valkűrök több ízben horzsoltak, de mivel egyáltalán nem látszottak rosszindulatúnak velünk szemben, békén hagytam őket. Csodáltam dallamos éneküket. De hamarosan valami másra kellett figyelnem: időnként kígyóra emlékeztető ágak csaptak le ránk, s megpróbáltak

gúzsba kötni bennünket.

Lézerpisztolyom sugarával néhányat megégettem; úgy látszik, ennyivel beérték, s felhagytak támadásukkal. Az első erkélyen idétlen törpe várt ránk.

Köszöntésképpen a lába előtt felhalmozott, fehér koponyacsontokra mutatott, mintegy figyelmeztetésül, hogy ránk is ez a sors vár.

Bebizonyítandó, hogy az, efféle ostobaságok hidegen hagynak, jót rúgtam a kísérteties maradványokba, amelyek szertegurultak, majd a törpe után mentem.

A következő trón elé értünk, amely körül makulátlan valkűrök repdestek.

Itt trónolt teljes pompájában Wotan, a vihar, a halál meg a fegyver istene, valamint a bolygó parancsura.

Aranyvértete, szárnyas sisakja, vésett, drágakövekkel kirakott fegyverzete fenségessé tette. Az arcáról semmi különös nem derült ki: akár közönséges idevalósi is lehetett volna. Markáns vonásai azonban méltóságteljesek voltak. Nem érte el ugyan a Bósz magasságát, de az átlagnál jóval természetesebb, deltás alakja arra vallott, hogy ádáz ellenfél, aki a baj vívás minden csínját-bínját ismeri.

Cicomás hadifelszerelésében semmiféle modern fegyver sem volt, ami persze nem jelentette azt, hogy egyáltalán nincs is neki.

Miközben alaposan szemügyre vettem, átható tekintetével tetőtől talpig végigmért bennünket; egyszer csak éreztem, hogy szellemi összeköttetést keres velem: megpróbálta megszondázni az agyam. Pszichikai ellenállásom azonban megghiúsította gyermekded kísérletét.

Magam is megpróbáltam olvasni gondolataiban, de teljesen sikertelenül.

E kapcsolatfelvételi próbálkozás után Wotan kissé zavartan fintorgott, majd mennydörgő hangon szólalt meg:

– Szóval te volnál az a személy, aki Aucassin de Sernes-nek nevezi magát. Jó ideje kutakodsz a birodalmamban, és olyasmibe ártod magad, ami nem tartozik rád! Eddig Dahut-val és Oberonnal találkoztál, tőlük tudom, hogy több cseles jószágot rejtegetsz a tarsolyodban... El kell ismernem, becsülettel kiálltál nem egy próbát. Ez azt bizonyítja, hogy idegen vagy a bolygónkon, mert a mi alattvalóink egyáltalán nem értenek a villám meg a tűz tudományához. Mondd meg őszintén, honnan jössz, és mi a szándékod. Kitartásoddal és bátorságoddal elérted, hogy magasztos személyem elé járulhatsz, méltó vagy rá, hogy néhány pillanatra átadjam neked a szót.

Célomat elértem, és örülnöm kellett volna, mégsem voltam nagyon büszke rá: ez a jószágos magatartás nem sok jót ígér. Nem szabad elfelejtenem, hogy valaha iszonyú népirtás ment itt végbe, és meglehet, hogy ez ennek a gögös óriásnak a lelkén szárad.

Huon hétrét görnyedt, én pedig kihúztam magam, és ellentmondást nem

tűrő hangon jelentettem ki:

– Az igazat megvallva, valójában azért állok előtted, mert sikerült kifognom az akadályokon, amelyekkel minduntalan teleszórtad utam, ne próbáld hát azt állítani, hogy szívesen látott vendég vagyok nálad! Egy hatalmas Csillagszövetség nagykövete vagyok, amelynek székhelye Kalapolban található. Vezetőink több ízben önműködő szondát küldtek ide, hogy kapcsolatba lépjenek az itteni lakókkal, de a szondák kudarcot vallottak a zavaró sugárzás miatt. Elöttem más felfedezők is próbálták szondáikkal kikutatni tengereiteket, szárazföldjeiteket, de készülékeik csak pontatlan adatokat tudtak rögzíteni. Nagy Tanácsunk elnöke, Kampl egyáltalán nem szíveli azokat az embereket, akik betörnek birodalmába, és csalfa látszattal megpróbálnak port hinteni a szemébe. Mielőtt még többet mondanék, szeretnék néhány felvilágosítást kapni. Teljes tudatlanságban tartott androida népségen uralkodói, mint teljhatalmú felség, de hát ez a te dolgod... Viszont rájöttem: egy egész nép olyan hirtelen és szörnyű halál áldozata lett, hogy még védekezni sem volt módja, s mi, polluxiak az efféle dolgokat nem tűrhetjük. Vajon a halál ura tudna-e néhány pontosabb adatot közölni erről a kérdésről?

Nem tudom, szónoklatom tetszett-e neki vagy sem, mert arca kifürkészhetetlen maradt. Miközben Huon szorongva pislogott rám – nyilván elképesztette, milyen fennhéjázva szólok a mindenség urához –, Wotan picit elmosolyodott, majd így dörmögött:

– Szavaid híven tükrözik az emberi nem gögjét és hencegő természetét! Te nyomorult féreg, a markomban vagy, és ha kedvem tartja, hamuvá nyuvasztalak, és még kérdezősködni merészelsz?! Micsoda nevetséges kérdés! Hitemre, uralkodótársaim örülni fognak, ha hallhatnak.

Erre két, az övéhez hasonló királyszek anyagiasult mellette. Az egyiken Oberon feszített, a másikon pedig Dahut-t ismertem fel.

– Hallottátok, mit mondott ez az ember-izing?! – kiáltotta Wotan. – Kis híján azzal vádol bennünket, hogy mi öltük meg azokat az emberi lényeket, akik valaha ezen a bolygón éltek!

– Én már összerúgtam a port vele – szólt a szép hercegnő mosolyogva. – Attól tartok, nem afféle könnyen begyulladó fajta.

– Talán nemes szándék vezérli – vetette közbe ekkor a törpe varázsló. – Adj neki esélyt, Wotan: vesd alá néhány próbatételnek; ha becsülettel kiállja, elmondjuk neki, mi történt.

– Te is így kívánod, Dahut? – mennydörögte a kérdezett.

– Osztom Oberon véleményét: bizonyítsa be, mennyit ér, s akkor teljesítjük óhaját.

– A mennydörgős ménkűt, csuda jól fogunk szórakozni! Rajta, pöttöm, véd magad: én mondom, megbánod vakmerőséged!

Végre kicsikartam a döntést! Elértem a célokat: ha az utolsó próbatételből győztesen kerülök ki, megtudom a bolygó minden titkát, noha kemény ellenféllel állok szemben. De az is igaz – vigasztaltam magam –, ezeknek az embereknek a technológiája nem sokkal fejlettebb a miénknél.

A porond máris kiürült: a trónok eltávolodtak egymástól, s az ágakra kerültek, hűséges Huonom pedig lóháton ült két vastag ágon.

Az ég dörögni kezdett, mindenfelől iszonyú üvöltés hallatszott. A fát elárasztották a vértések, látni akarták a viadalt.

Ellenfelem mindjárt az elején kivételes képességről tanúskodott: egy szempillantás alatt lángot okádó félelmetes sárkánnyá változott. Hipnózis nem lehetett, mert erre érzéketlen voltam, tehát bizonyára távvezérléssel került ide a szörny, mindenesetre kétségbevonhatatlanul előttem állt: nem vehettem félvállról.

Szerencsére kalapoli edzőim villámgyors reflexekkel bíró hadigéppé gyúrtak.

Bekapcsoltam anti-g-met, amely visszanyomta a fenyegető lángnyelveket, ugyanakkor ellenfelem felett körözhettem. Utóbbi hiába ordított, hiába nyújtogatta felém hosszú karinú patáit, teljesen megszedítettem gyors helyváltoztatásaimmal. A lángok azonban csakugyan veszélyesek voltak, mert esetleg tönkretették a szkafanderem. Hogy minél gyorsabban túl legyek rajta, meg hogy eléggé kimerült energiatartalékom kíméljem, hirtelen módosítottam a helyi entrópiát. Mit képzelnek? A robot éppolyan gép, mint a többi, és a működéséhez energiára van szüksége.

Támadásom teljes sikerrel járt: a hatalmas szerkezet, hirtelen megfosztva hajtóműveitől, megbénult, éppolyan ártalmatlan lett, mint egy rozsdatemető.

Wotan nem szívóskodott: cáfolhatatlanul bebizonyítottam neki, hogy távvezérelt gépekkel semmire sem megy ellenem.

Így tehát taktikát változtatott.

A sárkánytetem eltűnt, a helyébe tüstént rút varangy került, akkora lehetett, mint a naszádom. Valódi, harcra idomított békaféle volt, tízméternyire maró mérget lövellt. Mindjárt tapasztalhattam is, mert, egy folt a sisakomra esett, s tíz centiméteres lyukat fűrt bele.

De egyáltalán nem izgatott: a szkafanderem mindenféle vegyi és bakteriológiai támadást kiállt.

Először az entrópiára ható fegyveremmel kísérleteztem, de ez körülményesnek bizonyult, egyrészt mert a béka szüntelenül ide-oda ugrált, másrészt pedig mert Wotan is bevetette az entrópiát módosító készülékét.

Más módszert kellett tehát kitalálnom,

hogy lerázzam a varangyot: abban a pillanatban, amikor az entrópia helyreállt, rávettem egy atomgránátot. A robbanás ocsmány foszlányokat

szórt szét, még az ágakon gubbasztó nézőknek is kijutott belőlük.

A második menet is a javamra dőlt el.

Ekkor, legnagyobb meglepetésemre, kecses lány anyagiasult előttem, felismertem benne az én édes Nicolette-emet. Felajzott íjat tartott, és pontosan a mellkasom közepébe eresztett egy nyilat!

Szinte öntudatlanul félreugrottam előle. A nyíl elsuhant mellettem, a legcsekélyebb hatás nélkül. Ez a kegyetlen csel azonban teljesen megrázott. Hiszen valóban az a lány állt velem szemben, akit szerettem, őt mégsem ölhettem meg!

Gyors pszichikai szondázással megállapíthattam a szomorú valóságot: ez az átkozott Wotan kiagyalta, hogy idehozatja barlangjába Nicolette-et, és hipnotizálja, ő is távátvitel tárgya lehetett, olyannyira, hogy röptömben is követett. Íját eldobta a szerencsétlen gyermek, majd felém nyújtotta karját, szólongatott; láttam, amint imádott arcán patakszik a könny.

Anti-g-mel próbálkoztam, de már nem bírt el, eleget cipelt, a tartalékhoz pedig nem nyúlhattam. Az entrópia bevetése azon nyomban megölte volna a lányt, ezzel a módszerrel tehát nem élhetek. Szerelmem és kötelességem közt ingadozva, nem tehettem mást, mint hogy elmenekülök, mert tudtam, ha utolér, feltétlenül belém döfni az övébe dugott tört.

Hallottam, amint Oberon meg Dahut gúnyolódik. Majd megvesztem dühömben.

– Nos, Aucassin, mire vársz, miért nem csókolod meg zsenge szerelmed? – hallottam Dahut-t.

– Bizonyára fél, hogy meg találja szúrni: azt mondják, a nőtény pók nem valami kedves a hímjével – ékelődött Oberon.

– Amikor Ysben meglátogattál, sokkal vakmerőbb voltál!

– Ugyan, ezek a polluxiak érzélgősök, drágám. Nem sok kell hozzá, hogy egy nő elcsavarja a fejüket – vágott vissza a törpe.

Egyetlen megoldás van, hogy kijussak ebből a nyomasztóan kétes helyzetből: meg kell szüntetnem a lányt elbűvölő hipnózist. Olyan készülékhez folyamodtam, amely ütemes fénysugarakat bocsátott ki. E sugarak a Nicolette agyának bioáramával szinkron alakzatokat rajzoltak ki. Jól ismertem ezeket az agyhullámokat, hiszen rögzítettem őket, hogy szükség esetén könnyen rátalálhassak a lányra; majd szívem-lelkem beleadva kiáltottam neki:

– ... *Ez a csodálatos éjszaka örökre megmarad emlékezetemben! Mostantól fogva csak azért élek, hogy visszatértem várjam.*

Nicolette tüstént el vágódott, úgy nyújtózkodott, mintha valamilyen mély álomból ébredne. Majd csodálkozó tekintettel nézett körül, és sugárzó mosollyal, ujjongva kiáltotta:

– Aucassin... Jaj, de boldog vagyok! Mit keresünk itt? Lidércálmom volt: azt hittem, visszatért a Bősz, és én megpróbáltam ledöfni a törömmel...

– Semmiség, szerelmem: most már minden jóra fordul. A Wotan barlangjában vagyunk. Menj arrébb, mert varázsviadalt vívunk, eredj oda Huon mellé.

Utóbbi máris elébe sietett, kézen fogta, és magával vitte az ágak oltalmába.

Ekkor Wotan egyszerre többféle támadást indított ellenem: lelkemre a keringő elfekkel tört, amelyek tűzkarikákat eregettek, ezeknek meg kellett volna bénítaniuk agyam; az érzelmek mezején: Nicolette-et egy távvezérelt, tűzokádó kígyóval egy ághoz béklyóztatta; testileg gömbvillámokkal ostromolva; valamint vegyileg: hallucinogén gázfelhőt eresztve rám.

Az elfektől entrópiás gerjesztőmmel szabadultam meg, amely egyúttal a plazmát is közömbösítette.

A szkafanderem szellőzőberendezése működésbe lépett, a gáz tehát nem zavart. De itt volt még Nicolette! Túlzás, amit ezek az alakok megengednek maguknak; szinte fuldokoltam a dühtől.

Villámgyorsan Dahut-ra meg Oberonra rontottam – mind a ketten bambán mosolyogva figyelték a lebilincselő jelenetet –, én pedig olyan berendezést kapcsoltam be, amelyet eddig tartalékoltam.

A Szövetségben hétpecsétes titok alatt őrzik ezt a találmányt; az antianyagból készített bomba raktározására használják. Mivel az antianyagnak a mi anyagunk egyetlen molekulájával való érintkezése is robbanást okozhat, tudósaink kidolgozták ezt a tökéletesen szigetelő szerkezetet, amely abszolút űrt alkot az antianyag körül. A rendes anyagot ennek a vákuumsorompónak pusztá érintése visszalöki. Azt hiszem, az éter tulajdonságait használták fel hozzá, de többet igazán nem tudok az ügyről.

Mindenesetre Wotan két cinkosa légmentesen zárt börtönben trónolt, ahonnan képtelen kijönni.

Mikor ezzel megvoltam, felüvöltöttem: – Hoci-nesze, Wotan! Vagy kiszabadítod Nicolette-et, vagy hagyom őket megfulladni.

TIZEDIK FEJEZET

Az érv nyomós volt. Wotan azonban válaszra sem méltatott.

Foglyaimra pillantottam, s úgy láttam, nem érzik valami rosszul magukat: ugyanazzal a csúfondáros mosollyal figyelnek!

– Ugyan, ugyan, Setni! Taknyos kölyöknek nézel bennünket? Közöséges robotokat ejtettél foglyul. Az igazi Dahut meg Oberon nincs itt! Egyébként

jómagam sem, és elhiheted, hogy mélységesen sajnáljuk! Mindenesetre engedd meg, hogy gratuláljak ezért a tökéletesen szigetelő buráért. Valóban jelentős találmány. A polluxiak csakugyan belevaló lények, és megvallom, kedvellek téged. Máris megbizonyosodhatsz felőle.

Erre a Nicolette-et fojtogató kígyó eltűnt, és az imádott ifjú nő a karomba vetette magát. Ami Huont illeti, ő is leszállt a faágról, és csatlakozott hozzánk, megindultán figyelve a jelenetet.

Jó ideig becézgettük egymást. Annyira boldogok voltunk, hogy újra találkozhattunk! Wotan egy ideig nem zavarta örömünket, de később így szólt:

– Hogy az örömetek teljes legyen: viadalunkat befejeztük, egyezzünk ki a döntetlenben. Ha nincs ellenvetésetek, beszélgetésünket ennél valamivel barátságosabb környezetben folytatjuk.

Mintegy varázsütésre – ezek a tudósok valóban tökéletesen urai voltak az anyagnak –, tüstént tágas, napsütötte helyiségben találtuk magunkat.

A széles üvegajtókon át láttuk az alattunk elsuhanó ragyogó tájat: az erdők és völgyek smaragdárnyalatokban pompáztak.

Wotan – ezúttal csillogó fegyverzet nélkül –, Dahut meg Oberon hasonmásai kényelmes fotelban ültek, és mosolyogva tekintettek ránk.

Önkéntelenül is megcsodáltam a varázsló törpe tökéletes alakját, s még inkább a hercegnőjét, de a keskeny kis kéz, amelyet a magaméban szorongattam, mindennél drágább volt nekem.

– Parancsol üdítő italt, Setni kapitány? – szólalt meg egy androida lány dallamos hangon, s tálcát nyújtott felém.

Mondatán elmosolyodtam, mert napokkal visszavitt az időben, akkorra, amikor éppen Kalapolba utaztam a Nagy Tanács idézésére.

– Nyugodtan meghihatod ezt a komtúrkrocint – szólt Oberon. – Kezeskedem, hogy semmiféle káros szer sincs benne, s remélem. Ízleni fog.

Elvettem hát a poharat, és megkóstoltam a borostyán színű italt; hitemre, isteni volt!

– Bátorságod és éleslátásod javadra vált – jelentette ki ekkor Oberon. – Különösen nagyra becsüljük viselkedésed a szánalmas romok közt, amelyeket a kihalt tengerentúli városokban fedeztél fel; barátságod hű, szerelmed szívből jövő. Immár szent meggyőződésünk, hogy a polluxiak nem olyan civakodó és kapzsi természetűek, mint annyi más emberfaj. Ezért segítünk neked, hogy a küldetésed sikerrel hajtsd végre: megismerheted azoknak a rejtélyeknek a kulcsát, amelyek annyira izgattak.

– Ez egyik leghőbb vágyam... De mondja, honnan tudják, ki vagyok, és honnan ismerik szokásaimat? Szavamra, akár meg is esküdnék, hogy régi barátok közt ülök!

– A barátaid vagyunk, Setni – szólt közbe Dahut –, még ha nem is

tartozunk ugyanahhoz a fajhoz, mint te, hiszen – hogy most már mindennel tisztában légy – a testek, amelyeket látsz, csak közönséges robotok, amelyek közvetítik agyunknak, amit látnak, hallanak, éreznek! Bizony, bizony, Ys városában is robottal volt dolgod; remélem, azért nem vagy túlságosan csalódott?

Amint közönségesen mondogatják, szorultam, igazán nem szerettem, volna, ha hálószoza-kalandjaimat kiteregetik Nicolette előtt.

– Robotok? – csodálkoztam. – Akkor bizony ritka tökélyre tettek szert ezen a területen. Kiborgok lennétek?

– Nem kedves barátom! – nevette el magát Oberon. – Noha ez a megoldás kedvünkre való lenne, hiszen akkor legalább megőrizhettük volna emberi agyunkat. A végzet arra kényszerített bennünket, hogy más, még fejlettebb technikával éljünk, mindjárt megérted, miért.

– Ha megengeded – szólt közbe Wotan –, agyadba táplálom e bolygó múltját. Így tanúja lehetsz annak a szörnyű katasztrófának, amely ránk zúdult, és jelenlegi helyzetünkbe kényszerített bennünket.

Egy pillanatig haboztam, majd belementem. Mindent összevetve, bizonyoságot kaptam, hogy ők fejlettebb eszközökkel rendelkeznek, mint én: s ahelyett, hogy Oberon Felhőbirodalmába hoztak, feneketlen börtönbe vethettek volna. Bízhattam tehát bennük.

Ekkor a repülő város alapzata átlátszó lett, a szoba, ahol eddig tartózkodtam, eltűnt. Mégis veszett sebességgel száguldottam hegyen-völgyön át. Majd meghatározhatatlan időre a legteljesebb sötétség borult rám, aztán hirtelen virágzó város tárult elém. Hasonlított azokra, amelyeknek romjait a lovag társaságában láttam a felkeresett szigeten, azzal a különbséggel, hogy csak úgy pezsgett benne az élet.

Majd újra hallottam Wotan hangját, megmagyarázta, amit láttam.

– Látod, ezek az őseink városai... Azt is jól láthatod, milyen virágzóak voltak, lakóik pedig mennyire életvidámak. Szerencsétlenségünkre két különböző faj élt együtt: az egyik ezt a szárazföldet birtokolta, a másik pedig azokon a hatalmas szigeten élt, ahol magad is jártál. Azért semmilyen anyagi problémánk nem volt: az energiát az óceánok adták, a hidrogén hatalmas plazmamáglyákat táplált. A proteineket mesterségesen állították elő hatalmas önműködő üzemekben, semminemű inség nem fenyegetett bennünket. Csillagunk akkoriban a Tejút egyik távoli csillagképében, nem messze a Magellán-felhőtől keringett. Még nyolc bolygó kísért bennünket naprendszerünkben, űrhajóinknak sikerült elérniük a két legközelebbit. Megállapíthattuk, hogy a miénktől eléggé elűtő élet nyomai vannak rajtuk. Azonkívül kutatóink abba a bosszantó helyzetbe kerültek, hogy különös berendezéseket fedeztek fel, kitűnő állapotban, de tudósaink képtelenek

voltaik megállapítani, mire használhatók. De a baj nem innen származott: népeink óriási haladást értek el mind a fizika, mind a vegytan, mind az élettan területén. Ezzel szemben nagyon elmaradtak voltunk a társadalomtudomány, valamint a népek közti kapcsolatok terén. Ahelyett, hogy a tiétekhez hasonló szövetséget alapítottunk volna, a két tábor külön-külön élte a maga életét, irigykedtek egymásra, s mindegyik rá akarta kényszeríteni a maga eszmevilágát a másikra. Ekkor hatalmas űrflottákat építettek, s iszonyatos hatóerejű atombombákkal látták el őket. Hosszú ideig a *status quo* uralkodott. A vezetők nem merték kirobbantani a kataklizmát, hiszen ez azzal a veszéllyel járt volna, hogy elpusztítja a bolygó egész lakosságát, berendezéseinket, üzemeinket, városainkat. Tisztában voltak vele, hogy a megtorlás azonnali és végzetes lenne, s hogy a radioaktív fertőzés hosszú évekre megmérgezné a légkört.

Wotan hangja egy pillanatra elhalt, éreztem, hogy eme emlékeknek a felidézése végzetetlen szomorúsággal tölti el.

Ugyanakkor a ragyogó városokat zömök, bombákat védő bunkerok váltották fel, meg a fegyverek és szárazföldek felett szüntelenül vizslató kémholdak, feldúlt területek, ahol a félelmetes bombákat kikísérletezték.

– Egy napon, legnagyobb szerencsétlenségünkre olyan diktátor kaparintotta meg a hatalmat a szigeteken, aki mindenre kész volt, hogy győzelemre vigye elképzeléseit. Eleinte úton-útfélen pacifizmusáról szónokolt, meg arról, hogy csakis népei boldogsága vezérli. Valóban jelentős eredményeket értek el, új városokat építettek, kidolgoztak egy nagy népszerűségnek örvendő repülőgépszerkezetet, sorozatban kezdték gyártani, s így mindenki hozzájuthatott. De a vezérnek hamarosan égető problémával kellett megküzdenie: mivel születésszabályozás nem létezett, a szigetek rövid időn belül túlszűfoltnak bizonyultak. Ekkor a diktátor területi igényekkel állt elő. Megértettük gondjait, és kormányzóink eleinte nem tiltakoztak különféle annexiói ellen, különösen ami a délsarki, gyéren lakott szigeteket illeti. Ily módon egy időre visszatért a béke reménye. Igen ám, de a kémek – mind az emberiek, mind a gépiek – egyre több olyan adatot gyűjtöttek össze, miszerint a diktátor elképesztő erőfeszítéseket tesz a fegyverkezés terén. Nekünk is követnünk kellett. Új űrhajókat, új bombákat, tökéletesített tengeralattjárókat szerkesztettek: ismét egyensúly alakult ki közöttünk. Így aztán a fenyegető háború egy időre többé-kevésbé feledésbe merült. A megkönnyebbült népek féktelen szórakozásokba vetették magukat, ki akarták élvezni az életüket. Ebben a korszakban valósággal robbanásszerűen fejlődtek a művészetek: történelmünk folyamán népeink sohasem alkottak annyi csodát.

Ekkor egy múzeum belsejét láttam, tarka tömeg vonult benne; megállapíthattam, hogy Wotan igazat mondott: ezek az emberek vérbeli

művészek voltak, alkotásaik dicsőségükre váltak. Noha Szövetségünk óriási kiterjedésű, igazán kevés nép dicsekedhet ehhez fogható remekművekkel, amelyekben a forma, szín és hang ilyen tökéletesen elegyedik.

– Sajnos – folytatta Wotan – mindez nem sokáig tartott... A végzet irtózatossá pusztulásra ítélte világunkat. A diktátor mindenáron rá akarta kényszeríteni egész bolygónkra ideológiáját és a társadalmi felépítésre vonatkozó elveit, hatalmas laboratóriumokat bocsátott a mikrobiológusok rendelkezésére. Ezeket a berendezéseket olyan jól álcázták a föld gyomrában, hogy kémholdaink nem tudták mindjárt felderíteni őket. Azt azonban jelezték, hogy egy sivatagi körzetben újabb lázas tevékenység indult meg, valamint hogy egy látszólag műveletlen területen óriási az energiafogyasztás. Olyan vadul őrizték titkukat, hogy ügynökeink – pedig nagyon jól sikerült beépülniük a kormánykörökbe – semmilyen tájékoztatást nem tudtak adni. Szerintük egyszerűen óriásfitotronokról van szó, amelyek segítségével forradalmasíthatják a növénytermesztést. Ez elfogadhatónak látszott, hiszen a demográfiai robbanás miatt az élelmiszerszükséglet felettébb megnőtt. Eközben minden városban titkos hálózatokat szerveztek, tagjai főként a légkondicionáló és víztároló berendezések karbantartói közül kerültek ki. Nagyon kevesen buktak le. Így aztán képtelenek voltunk megállapítani, miért éppen őket választották. Mi eközben arra összpontosítottuk erőnket, hogy kidolgozzuk a pszichikai tekerccsel való oktatás módszereit. Hatalmas könyvtárakat rendeztünk be mindenfelé, amelyekben kultúránkat népszerűsítették; a gyors tanulási módszerrel mindenki élhetett. Ekkortájt én magam meg az a két személy, akit Dahut és Oberon néven ismersz, pszichológiai kísérleti kutatóintézetben dolgoztunk. A külső események alig érdekelték bennünket, mert éppen eget verő felfedezésre jutottunk. Ha jól tudom, a ti Szövetségetekben használnak robotot, és ismerik a kiborgot, ezt a hibrid teremtményt, amely magában foglalja az emberi szervezet egy részét: az agyvelőt – megfelelő tartályban.

– Pontosan így van – szoltam közbe –, sőt gyakorlatilag sikerült örök életűvé tenni a legnagyobb tudósaink agyvelejét. A Nagy Agyakat – így nevezzük őket – légmentes tartályokban helyezték el, ahol a neuronjainkat ellátják a szükséges nedvességgel és tápanyaggal, valamint eltávolítják a selejtes termékeket. Rendszeresen "átképezik" őket, hogy béljük táplálja a legújabb felfedezéseket. Ha valamilyen fontos kérdés merül fel, a Nagy Tanács kikéri véleményüket. Idejüket kutatással töltik, de hosszú ideig pihenniük kell. Tartósításuk azonban olyan gondosságot igényel, hogy ezt a módszert csakis a legragyogóbb lángelméinknek tartjuk fenn.

– Hosszú ideig foglalkoztunk ezzel a kérdéssel, és hasonló következtetésre jutottunk. Csoportunk ekkor más megoldást próbált keresni. Ahelyett, hogy a

végletesen törékeny biológiai anyagot, jelen esetben az idegsejtet használjuk, az az ötletünk támadt, hogy elektromos alapra kell átplántálni egy-egy teljes személyiséget. Úgy terveztük, hogy másolatot készítünk az egyén pszichikumáról, minden hajlamával, emlékezetével, érzelmi jellegével, szenvedélyével, élvezetével, egyszóval egész személyiségével együtt. Páratlan előnyökkel kecsegtetett ez az eljárás. Miniaturizált áramköreink lehetővé tették, hogy a másolatot bármilyen kiborgban elhelyezhettük, mellesleg jelentős mértékben egyszerűsítve szerkezetét. Azonkívül ily módon az egyén hasonulhatott bármilyen géppel, űrhajóval. Így nem lett volna szükség többé a különleges intézkedésekre, amelyekkel az emberi testet meg kell óvni. Reméltük, hogy ezzel a módszerrel felderíthetjük bolygónk belsejét, óceánjainak mélyét, s elkalandozhatunk a Galaktikába.

– Pompás! – kiáltottam fel bámulattal. – Vitathatatlan előnyei lennének az űrkutatásban: az ilyen teljesen mechanikus szervezet a végtelenségig elidőzhet bármilyen, életre alkalmatlan, sivár égitesten, s jelentős kutatásokat végezhet rajta. De nem félnek, hogy az ilyenfajta átültetés jelentős zavarokat okozhat az így átplántált agy működésében?

– Nagyon is jogos ez a megjegyzés, kedves barátom. Kezdetben valóban fejtörést okozott ez a kérdés. Most azonban részben megoldottuk; gondolom, meg voltál elégedve a mi szépséges Dahut-nk szerelmi teljesítményével, amikor Ysben tartózkodtál?

Ez az emlék zavarba hozott, akaratlanul is elpirultam.

Wotan azonban rendületlenül folytatta:

– ... Pedig csak egy tökéletesített robottal volt dolgod, amely rövid időre átvette Dahut szellemét! Meggyőződhetél róla, hogy az élvezet egyáltalán nem tagadtatott meg tőlünk. De visszatérek arra az időre, amikor az a népirtás ment végbe, amely annyira felháborított téged, és sötét gyanút táplált benned velünk szemben. Ellenfeleinknél minden készen állt a villámtámadás kirobbantására, mégpedig tökéletes eszközökkel. A diktátor a bakteriológiai fegyver mellett döntött, amelynek óriási előnyei vannak: lehetővé teszi, hogy egy csapásra megsemmisíti népünket, miközben a lényeges berendezéseket épen hagyja: üzemeket, laboratóriumokat, különféle raktárakat. A választás egy olyan vírusra esett, amely az idegrendszerre hat, s szinte azonnali bénulást okoz.

– Jaj, akkor már értem, miért maradtak érintetlenek a városok – suttoztam.
– Micsoda ördögi módszer!

– Ellenségeinknek valóban sikerült keresztezett vírust kikísérletezniük a laboratóriumokban. A folyton változó külső burkot, amely ellenanyagképző hordozójául szolgált, lefejtették, és ártalmatlan vírus burkával helyettesítették.

Ily módon honfitársaink szervezetének már nem volt ideje védekezésül

ellenanyagot kitermelni. A lemeztelenített vírus megtartotta RNS-ét, fertőző tulajdonságainak hordozóját, amely aztán villámgyorsan halálos bénulást okozott. Természetesen támadóink élelmükbe keverve titokban védőoltást kaptak. Így biztonságban voltak.

– Azért egy kis részletkérdést nem értek – vágtam közbe. – Ilyen feltételek mellett hogyan lehetséges, hogy ők is meghaltak?

– Kis türelmet kérek... A döntő napon az ellenséges ügynökök a víztartályokba ürítették a vírust tartalmazó üvegeket. Mások a légkondicionáló berendezések levegőjébe szórták a halálos szert. Ugyanakkor a szatelliták ampullákat szórtak le vidéken, amelyek a légkörben nyíltak ki, ily módon egész szárazföldünket sikerült elárasztaniuk a vírussal. Amint magad is láthatod, a hatás irtózatossá volt.

Megint egy város bukkant fel alattam.

Láthattam az utcákon a szerencsétlen dülöngélő embereket, némelyek négykézláb menekültek be az épületekbe, gondolván, hogy segítséget és fedezéket találnak odabenn. A közlekedési eszközök, a repülő szerkezetek balesetet szenvedve álltak meg, illetve értek földet, miközben a riasztószirénák gyászosan vijjogtak. Mégsem ért mindenkit egyszerre a csapás, mert akik katonai erődítményekben tartózkodtak, önálló berendezéseik révén valamivel tovább éltek, de csak némi haladékot kaptak, hiszen a készleteket nem tudták megújítani. A kormány tagjai rádöbbenek, milyen szörnyű katasztrófa következett be, legalábbis azok, akik ebben az időben a föld alatti termekben dolgoztak. De a kegyes haladék nekik sem tartott sokáig, hiszen ahhoz, hogy friss levegőt kapjanak, egyszer csak ki kellett nyitni a légmentesen záró ajtókat.

Most a szobáikban láttam a szerencsétlen embereket, akik megpróbálták családjuk és a maguk életét menteni, különféle antibiotikumokat vagy antivírus tablettákat szedtek be; természetesen egyik sem hatott a legcsekélyebb mértékben sem.

Néhány perc eltelte után a megfertőzöttek megbénultak, nem bírtak többé lélegzetet venni, és meghaltak.

Minél tovább peregetek előttem a városról rögzített felvételek, annál inkább csökkent a túlélők száma.

Aztán a lidérces látomás eltűnt.

– Némely embernek – folytatta Wotan – több nappal sikerült túlélnie a katasztrófát. Különösen a katonai támaszpontokon, ahol a főtisztek még idejében útnak indulhattak atommeghajtású rakéták segítségével, de ezeket nagyrészt elfogta az ellenség légvédelme. Pontosan húsz perccel a támadás után az ellenséges egységek felszálltak. Minden nehézség nélkül bemérték és semlegesítették a néhány túlélőt, felrobbantva légmentesen záró védőajtóikat.

Negyvennyolc órával a bűnös támadás után gyakorlatilag nem maradt életben egyetlen honfitársunk sem. De Dahut-nak, Oberonnak meg jómagámnak sikerült megmenekülnünk a mészárlástól.

– Bizonyára a felfedezésük révén.

– Úgy van. Laboratóriumunk légkörét rendszeresen fertőtlenítették, éppen kényes munkánk miatt. Addigra már sikerült átplántálnunk egy idomított papagáj pszichikumát, valamint egy különlegesen értelmes csimpánzét. Delfineket is felhasználtunk, amelyek sajátos nyelvükön már könnyedén társalogtak velünk, s az eredmények bámulatosak voltak. Amikor a riasztósziréna megszólalt, a katonai tartalék adó értesített bennünket a támadásról és valószínű természetéről. Miután kis ideig vitatkoztunk, megszületett a közös megegyezésünk: az egyetlen mód, hogy megmeneküljünk ettől a szörnyű haláltól, az volt, hogy saját agyunkat átplántáljuk elektromos alapra. A laboratóriumban rengeteg robot volt, valamint nagy erejű önálló energetikai berendezés, annyit kellett csak tennünk, hogy jövődő agyunk áramköreit rákapcsoljuk azokra a különféle szerkezetekre, amelyeket kutatásainkra használtunk, később pedig kiszélesítsük cselekvőképességünket. Körülbelül húsz órába telt a munka, ez alatt az idő alatt megszakítás nélkül dolgoztunk. Szerencsére kutatóközpontunk nem szerepelt az ellenséges különítménynek átadott legfontosabb intézmények jegyzékén. Füttyültek ránk! Búcsúzóul kezet fogtunk egymással, elhelyezkedtünk a berendezésekben, és megindult az átültetés folyamata. Megvallom, abban a szent pillanatban nyugtalan voltam, vajon mi lesz velem. Gyakorlatilag azonban minden a legnagyobb rendben zajlott le: amikor "felébredtünk", már psziborgok voltunk – így neveztük el magunkat –, és könnyűszerrel ellenőrizni tudtuk a robotokat, a gépeket. Így aztán meg tudtuk őrizni a kapcsolatot a külvilággal. Magától értetődik, hogy később mindent a legnagyobb mértékben tökéletesítettünk.

– Bámulatos! – ujjongtam. – A vírus ekkor már nem árthatott önöknek. De még mindig nem tudom elképzelni, miért haltak meg az ellenfeleik is, hiszen ők védőoltást kaptak a bevetett vírus ellen.

– Máris elmondom. A hírhedt vírust tehát szétszórták az egész bolygón. Nos, ekkor váratlan esemény jött közbe. Talán igazságos büntetésként, talán ismeretlen egyedek beavatkozása révén – meglehet, hogy azok léptek közbe, akiknek egy szomszédos bolygón megtaláltuk a berendezéseit. Fogalmam sincs róla. Mindenesetre annyi bizonyos, hogy a napsugárzás meg a néhány felrobbantott atombomba ionizáló hatásaként a vírus szerkezete fellazult, és a kórokozó hirtelen mutált. Minden gyászos tulajdonságát megtartotta, de változó burka módosult. E pillanattól kezdve a védőoltás fabatkát sem ért, és könyörtelen ellenfeleinket ugyanaz a vég érte utol, mint minket!

– Ezer kénköves üstökös! Nem akarok hinni a fülemnek... Pedig elbeszélése tökéletesen egybevág azzal, amit láttam. Mesélje el a folytatást, izgatottan várom! – A diktátor az utolsók közt halt meg, volt ideje felmérni a bűnt, amelyet elkövetett. Meg sem várta, amíg betonfedezékének oxigéntartaléka kimerül, öngyilkos lett. A rádióadás szerint, amelyet még sikerült fognunk, megőrült. Így hát egy egész bolygó lakosságából csak három túlélő maradt, három semminemű emberi szervvel nem bíró psziborg. Jó időbe tellett, mire felocsúdtunk a bennünket ért megrázkódtatásból. Végül úgy határoztunk, hogy folytatnunk kell kutatásainkat, s ha lehetséges, újra be kell népesítenünk sivár bolygónkat. Gondolhatod, nem ment egyik napról a másikra. De mit számít, hiszen gyakorlatilag halhatatlanok lettünk! Szép lassan elménk – amelynek emlékezőtehetségét többé nem korlátozta a neuron-agy véges képessége – megszerezte mindazt az ismeretet, amellyel a tudósok a népirtás pillanatában rendelkeztek, majd saját kutatásaink révén tovább növeltük tudásunkat. Lehetővé vált, hogy több másolatot készítsünk szellemiségünkről, s mindegyiknek megvolt a maga külön feladata. Újabb üzemeket létesítettünk, újabb laboratóriumokat rendeztünk be. Különböző "énjeink" rendszeresen tanácskoztak, hogy a megszerzett ismereteket összegezhessük, majd újra különváltak. Ez alatt az idő alatt a bolygón semmiféle emberi lény nem létezett. Csak növények, rovarok és bizonyos állatok éltek túl a kataklizmát. Nagyon hosszú ideig tartott. Elektronikus érzékeink révén megőriztük kapcsolatunkat a valósággal, s gyakran bánkódtunk, hogy csak ezt a komor és sivár tájat láthatjuk. Ekkortájt találtuk meg a módját, hogy bolygórendszerünket több dimenziós térbe vezéreljük. Így kerültünk a Tejútra, több ízben változtatva helyünket. Még mindig féltünk azoktól a titokzatos lényektől, akiket talán súlyos felelősség terhel a történetek miatt, és úgy gondoltuk, könnyen lehet, hogy a Magellán-felhőből származnak. Ezért is menekültünk el a Galaktikának abból a körzetéből, amely – mint már említettem neked – ennek a csillagképnek a közelében volt. Azt is meg kell vallanom, hogy mindig gondosan kerültük hajdani felebarátainkat, mert elborzasztott bennünket, mire képesek, ha valami galádságot a fejükbe vesznek. Később aztán mégis halálosan unatkozni kezdtünk. Elegünk volt a folytonos tudományos kutatásból, álmodozni kezdtünk a régi szép időkről... Egy egész bolygó minden forrása a rendelkezésünkre állt, valamint a minden téren különlegesen fejlett tudomány, ezért úgy határoztunk, hogy kedvtelésből valóra váltjuk álmainkat, és anyagi valósággá varázsoljuk a réges-régi népi legendákban szereplő történeteket.

– Akkor kezdtetek gyártani az androidákat, akiket rabszolgává tettetek, s akik szeszélyeiteknek megfelelően hol komédiát, hol tragédiát játszanak! – vágtam oda csípősen.

– Kedves Setni barátom, te emberi szempontból ítélsz! Ne feledd el, hogy mi psziborgok vagyunk, és mindent más szemszögből látunk, mint te. Képzeletünk segítségével színészekkel látjuk el bolygósínházunkat, bizonyos időre újraalkotjuk rajta a letűnt civilizációkat. De ne hidd, hogy pusztán kedvtelésből csináljuk: mindig minden kort lélektani és társadalmi vizsgálat tárgyává teszünk. Ez hozzájárul majd ahhoz, hogy megérthessük az ember fejlődését. Később az új civilizációkban majd nekünk köszönhetik, hogy elkerülhetik az újabb kellemetlenségeket.

– De miért sújtjátok azzal Nicolette-et meg Huont, hogy ilyen rövidre szabjátok az életét?

– Azt hiszed, szomorkodnak emiatt? Míg te ide nem jöttél, sohasem találkoztak igazi emberrel. Egyébként rengeteg csapástól megszabadítottuk őket, ritkán betegszenek meg, és nálunk ismeretlen fogalom az éhínség.

– Én mégis szeretnék segíteni rajtuk, hogy ugyanolyanok legyenek, mint én! Igazán nem nehéz megoldani a kérdést: csak még egy vesét kell adni nekik!

– Már megint túlságosan leegyszerűsíted a dolgot, Setni: olyannak teremtettük meg őket, hogy sejtjeik anyagcseréje csak harmincévnyi életet biztosít nekik. Meg tudom érteni a bánatod. Bátornak és becsületesnek bizonyultál: sohasem próbáltál lázadást szítani s az élére állni, csak akkor álltál ellen, ha rákényszerültél. Sajnálom, de attól tartok, semmit sem tehetek érted. Ugyan milyen élete lenne az öreg, fonnyadt Nicolette-nek melletted, aki legszebb férfikorodat éled? Nem viheted magaddal. Ami Huont illeti, neki most az egyetlen kívánsága, hogy viszontláthassa szép Esclarmonde-ját! A legokosabb, amit tehetünk, hogy segítünk neked elfeledni ezt a kalandot. Majd más szerelmeid lesznek az életben, és többé nem is gondolsz arra a teremtésre, aki, akár a virág, gyorsan elhervad.

Szavai hallatán majd megszakadt a szívem: hát valóban csak azért találkoztam fénylő szemű szívem hölgyével, hogy szenvedjek és elveszítsem?

Mégis képtelenség bármit szembeszegezni Wotan tárgyilagos szavaival: Nicolette nem volna boldog mellettem. Különböző lények vagyunk, túlságosan eltérő környezetből származunk, és ezen a tényen a világon senki sem tud segíteni.

Visszatértünk a Felhőbirodalom termébe, és néhány pillanatra még láthattam azt a lányt, akivel oly nagyon szerettem volna leélni az életem.

Oberon zökkenetett ki komor gondolataimból. Így szólt hozzám:

– Nos, Setni, bolygónkon tett látogatásod a vége felé jár. Teljesítetted a küldetésed: majd elmondod Kamplnak, amit megtudtál. Nincs mitől tartania, nem óhajtunk a Galaktikának ezen a részén maradni. Úgy tervezzük, hogy felderítjük a szomszédos galaktikákat, s kikutatjuk, nem fenyegeti-e

valamilyen veszély a Szövetségedet, s talán egy napon még újra látjuk egymást.

Ekkor felállt Dahut, hozzám lépett, és a fülembe súgta:

– Ne bánkódjál, barátom: már megtettük Nicolette-tel meg Huonnal, amit kellett, kitöröltünk a gondolataikból, ezért az ő érdekükben ne is próbáld felidézni bennük azokat az emlékeket, amelyek csak bánatot okoznának nekik. Szép csendben búcsúzz el tőlük. A naszádod érted jön, és végre találkozhatsz Pentoser barátoddal, azzal a derék fiúval, aki már nagyon aggódik érted. Isten áldjon hát, Setni, s ha néha eszedbe jutunk, ne ítéld el bennünket. Iszonyatos megpróbáltatáson estünk át: egyetlen nap alatt elpusztultak szeretteink, nekünk pedig teljesen új élethez kellett alkalmazkodnunk. Ilyen katasztrófának soha többé nem szabad bekövetkeznie!

Teljesen elkábultam attól, amit megtudtam.

Minden úgy folyt le, mintha álmodnék: utoljára kezet szorítottam a vitéz Huonnal, búcsúcsókot leheltem Nicolette rózsaszín ajkára. Néhány pillanattal később pedig már naszádom vezérlőasztalánál ültem, s egyenest a rám várakozó Pentoser felé tartottam.

Mielőtt beléptem volna az űrhajóba, a zsilipkamrában tetőtől talpig fertőtlenítettem magam, majd végre átölelhettem hű barátomat, aki izgatottságában letegezett.

– Uramisten! – kiáltott fel, amikor meglátott. – Már nem is reméltem, hogy visszatérsz. Már azon voltam, hogy Kalapolba rohanok, és segítséget kérek. Na, meséld már, mi az ördög történt veled azon a bolygón!

– Hosszú história, öregem, majd később elmesélem. Pillanatnyilag teljesen kész vagyok... Hagyj aludni, amíg Kalapolba nem érünk.

– Hát persze! Milyen ostoba vagyok... Gondolom, alaposan megtáncoltattak. Pihenj csak, ne törődj semmivel: kezeskedem, hogy rendben hazaviszlek.

– Mindenesetre – szoltam még, mielőtt kabinomba mentem volna – biztosíthatlak, hogy a küldetésem eredményes volt. Kampl meg lesz elégedve. Legalábbis remélem! A rejtély megoldódott: e csillagrendszer lakóit egyáltalán nem vezérli rossz szándék velünk szemben, ellenkezőleg.

– Helyes! Ez a fontos. Ennél többet nem is akarok tudni. Na, eredj aludni, és álmoldj szépeket!

Hát, ami az álmokat illeti, egész életemre valót szereztem belőlük. Most már azt is tudtam, miről ábrándoznak a psziborgok, s ez a néhány nap egész életemen mély nyomot hagy.

Mielőtt elaludtam, bekapcsoltam egy képernyőt, hogy láthassam fénylő szemű, szép szerelmem lakóhelyét. Sajnos, őt örökre elveszítettem...

Volt egyszer egy bolygó... Csillagával és a többi bolygóval együtt örökre

eltűnt, soha többé senki sem látta.

Az elérhetetlen psziborgok tovább szövögetik álmaikat a kozmosz végtelenjében.

1.

Vacsora után a házigazda szivarral és konyakkal kínált, azután a könyvtárba invitált. Kristályokkal, kőzetekkel, kővületekkel rakott szobákon mentünk keresztül; az egyik nagy vitrinben fluoreszkáló ásványok világítottak hideg fénnel, asztalkákon és polcokon súlyos barna kövek heverték, sok millió éves, megkövült csigák, ammonitok gyönyörű példányai.

– Szeretem a köveket – válaszolta kérdő pillantásomra –, a legtöbbjét magam gyűjtöttem a hegyekben...

Összefüggésekre érzékeny agyam azonnal kapcsol, kis lámpák gyúlnak, műszerek mutatói ingadoznak. Természetes, hogy szereti a köveket, az évmilliárdok tanúit, az anyag történetének titokzatos emlékeit, kell is szeretnie, hiszen science fiction író. Aztán gyorsan kikapcsolom az áramot. Az összefüggés esetleges, véletlenszerű, hiszen nem minden fanti író szereti a geológiát, és nem minden amatőr vagy hivatásos geológus szereti a science fictiont. Bár ebben a vonzódásban lehet valami...

A kövek mindenesetre csodálatosak.

De a könyvtár még csodálatosabb. A falakat mennyezetig takarják a megrakott polcok, ám a könyvek kibuggyannak a polcok közül, kis kupacok a padlón, az asztalokon, csodálatos rend, amelyet az avatatlan hihetetlen rendetlenségnek gondol.

Helyben vagyunk. Lubickolni kezdünk. Első kiadású, félbőr kötésű, nagy Verne-kötetek, az ismert, mámorító illusztrációkkal, tarkabarka magazinok, ritka kincsek, a Rayon Fantastique málladozó papírra nyomott kötetei, a vászonkötésű OPTA sorozat, amelynél ízlésesebbet még nem adott ki science fiction kiadó, a Planète híres antológiái – egyszerűen minden, ami a szakmabeli szívet megtáncoltatja és összeszorítja. Gyerekek leszünk mind a ketten. A házigazda mutogat, én bámulok és sóhajtozom. Hol letről, hol fentről húzunk ki egy-egy kötetet, leguggolunk, felágaskodunk, furcsa pantomimban. Így születik a barátság. Pontosabban: így erősödik.

Mert már korábban kezdődött. Levelezéssel, könyvcserével, vélemények azonosításával, hogy azután Grenoble-ban személyes ismeretség legyen belőle.

Odalépett hozzánk az előcsarnokban egy kék szemű, középtermetű, törékenynek látszó férfi, aki ebben a tarka környezetben kissé szokatlanul jól szabott öltönyt viselt, nyakába ízléses nyakkendőt kötött, és – micsoda konzervativizmus! – se derékig érő szakálla nem volt, se vállig érő haja. Elolvasta a mellemre tűzött névjegyet, mosolygott, és a kezét nyújtotta.

– Pierre Barbet – mondta.

2.

A francia science fiction író – ha nem tévedünk távoli és vakmerő ítéletünkben – meglehetősen nehéz helyzetben van Franciaországban. Hiába a hagyományok és a nagy előfutárok, hiába a francia irodalom egészen nagy fantasztikus és tudományos-fantasztikus áramlata, az új olvasókat, a második világháború után az angol és amerikai science fiction kapatta a műfaj szeretetére, Bradbury és Simak, Asimov és Hamilton, Frederic Brown és Robert Sheckley. A francia írók sokáig háttérbe szorultak, a nagy kiadók angol és amerikai szerzők műveiből állították össze sorozataikat, a meginduló magazinok legtöbbször az amerikai magazinok leányvállalatai voltak, szinte kizárólag fordításokat közöltek, csak kritikai és szemleirovatukban bukkantak fel gyakrabban francia nevek. Mintha az amerikai ügyesség és mozgékonyság megtörte volna a franciák híres önérzetét.

Évek teltek el, amíg a lassan-lassan felcseperedő francia science fiction megerősödött, megszerveződött, elérte első jelentős és látványos sikereit, és egy-egy képviselője – Carsac, Richard-Bessière, Guieu, Wul, Bruss, Limat, Randa, Jean Ray stb. – ismertté és elismertté vált, hogy azután a hatvanas évek közepén az első nemzedék mellé, felsorakozzon Andrevon, Curval, Klein, Sadoul, Walther és a többiek.

Az első nemzedékhez tartozik Pierre Barbet is. Regényei annál a két nagy kiadónál (Gallimard és Presse de la Cité) jelentek meg, amely a hazai tudományos-fantasztikus irodalmat folyamatosan támogatta. Barbet szórakoztató, kalandos, izgalmas történeteket ír, mindig szem előtt tartja a fordultatos cselekményt, de nem idegen tőle a hagyományos francia science fiction humora, filozófiája, társadalmi érdeklődése sem. Regényeinek egy részében, amelyeket történelmi fikcióknak vagy fiktív legendáknak nevez, nem a jövő és a technika lehetőségeit gondolja végig, hanem középkori mondákra, eposzokra, vitézi énekekre támaszkodva, azok varázsos, mesés világát felelevenítve, általánosabb mondandóit fejti ki. Ezekben a regényekben a science fictiontól az utóbbi években divatosá vált "tisza" fantasztikumhoz közeledik, illetve annak egyik ágához, a "kardos és boszorkányos" történetekhez, a "heroikus" fantasztikumhoz. Legtöbb könyve azonban hagyományos science fiction, távoli bolygókon vagy galaktikákban játszódik, a messzi jövőben. Hősei és motívumai ismert és megszokott hősök és motívumok, mégis mindig egyénítetten jelennek meg, magukban hordozva az író szárnyaló képzelőerejét, természettudományos képzettségét, elbűvölő,

harmonikus személyiségét, a rációtól szabadulni sohasem kívánó francia szellemét.

Kötetünket Barbet a fiktív legendák sorozathoz tartozónak vallja, ezeknek a legendáknak főszereplője, hőse, mindig Setni kapitány, aki igazi "félelem és gáncs nélküli lovag", és inkább Roland, Aucassin vagy Oroszlánszívű Richárd, mint marcona úrhajós. A regény jó példája annak a science fictionben megjelenő új törekvésnek, amely megtartja az ősi legendákat és mítoszokat, de szerves egységbe olvasztja a modern tudománynak vagy a jövő tudományának eredményeivel, illetve lehetőségeivel.

3.

Doktor Claude Avice, aki a Pierre Barbet írói nevet választotta magának, 1925. május 16-án született Mansban. A párizsi egyetemen gyógyszerészetet tanult, ott szerezte diplomáját 1953-ban bakteriológiából, szerológiából, parazitológiából és hematológiából. 1955-ben kitüntetéssel doktorált. Doktori disszertációjának címére pillantva az avatatlan sohasem hinné, hogy a dolgozatot a későbbi tudományos-fantasztikus író írta.

Első science fiction regénye, *Az elveszett jövő jele* 1962-ben jelent meg a már említett, híres Rayon Fantastique sorozatban. 1974 végéig harminckét tudományos-fantasztikus regényt írt, ezenkívül számos novellát és néhány detektívregényt is. Ismertebb és nevesebb regényei a *Bábel 3805*, *A kvazárok rejtélye*, a *Kozmikus hajtóvadászat*.

Az űr vikingjei, *A Tejút haláltusája*, *Az Androméda konkvisztádorai*, *A megmérgezett bolygó*, a *Mágneses evolúció*, a *Baphomet birodalma*.

Barbet azok közé a ritka francia science fiction írók közé tartozik, akiknek a műveit lefordították az Egyesült Államokban is. Három regénye jelent meg a népszerű DAW kiadásában, köztük *A psziborgok álmai* is.

Pierre Barbet állandó és aktív résztvevője a tudományos-fantasztikus irodalom kongresszusainak, konferenciáinak, egyik szervezője és előkészítője volt a grenoble-i II. Euroconnak is.

Claude Avice, a gyógyszerészet doktora is kiterjedt írói munkásságot folytat, nagy társadalmi életet él, sokat dolgozik. Igazgatója a Gyógyszerészeti Analitikai Laboratóriumnak, vezetője egy gyógyszerértárnak, a Gyógyszerész Doktorok Társaságának vezetőségi tagja, a Párizsi Gyógyszerészek Szakszervezetében a XVII. kerület delegáltja, tagja még – egyebek mellett – a Francia Csillagászati Társaságnak.

Számos tudományos cikket írt a bionikáról, az antianyagról, az ember lehetséges rokonairól az univerzumban és más témákról.

Nős, felesége szintén gyógyszerész. Három gyermekük van. Brigitte nevű lányuk színésznő; ő játszotta az Edith Piairól készített film főszerepét.

Avice-Barbet – mint fentebb már említettem – szereti és gyűjti a közeteket, szereti a hosszú kirándulásokat a hegyekben és a tengerparton, rengeteget olvas, kitűnő ismerője a science fiction múltjának és jelenének. Kitűnő és megnyerő előadó.

Az olvasó idáig érve felsóhajthat: uramisten, hiszen ez nem is földi lény, hanem maga is fantasztikus szuperember vagy a középkori mondákból itt maradt hős!

Határozott nemet kell mondanom az ilyen feltételezésre. Barbet nem szuperember, és nem hős, csak igazi science fiction író. Az egyetlen titok az, hogy hogyan osztja be az idejét.

De hát erre a kérdésre csak ő tudna válaszolni.

Kuczka Péter

EMBERI PSZICHIKUM – "GÉPI" PSZICHIKUM

Pierre Barbet írásának nem elsősorban lélektani kérdésfeltevés a tárgya, de egy sor pszichológiai problémát is felvet. Ezek a problémák a technikai haladással foglalkozó szerzőket már régóta izgatják. Az alapkérdés az, hogy a természet titkait mind jobban megismerő és alkotásaiban felhasználó ember mikor lépi át saját határait, és mikor válik képessé önmagáé lemásolni, anyagszerűségében is és működéseiben is utánozni. Asimov pozitronagyú robotja és sok más szerző androidja egyfajta felelet erre a kérdésre. Minden tudományos-fantasztikus próbálkozásban nyilvánvaló, hogy a nagy nehézség az agy, a csodálatos miniatűr információfeldolgozó rendszer, amely sok vonásában hasonlít a fejlett számítógépekhez, de még mindig annyival bonyolultabb azoknál, hogy csak a tárgyban el nem mélyült elmék számára közvetlen az analógia, a szakemberek számára az agy és a komputer analógiája egyelőre inkább csak fantasztikum. De mégis, kézenfekvő, átgondolásra méltó fantasztikum.

Barbet érdekes feleletet ad erre a kérdésre: A technikai lehetőségek nála módot adnak az egyik civilizációban arra, hogy a tudósok agyát életben tartsák, feltöltsék az újabb információkkal, és felhasználják őket (a Nagy Agyak), a másik civilizációban pedig arra, Hogy a megmaradt, de végveszélyben levő kutatók összes memória-tartalmát és agyi programjait anyagi rendszerekbe vigyék át, és így őrizték meg az utókornak. Ez utóbbi

megoldásból születtek a psziborgok, az önálló létre jutott programok, amelyek így megőrzik azonosságukat, képviselik érdekeiket, kapcsolatot tartanak egymással, és nemcsak kifejlesztenek egy mesterséges, de ember formájú civilizációt, hanem különböző alakokat is kreálhatnak maguknak, emberi gyönyöröket szerezhetnek meg, de ugyanakkor kivonhatják magukat az emberi létet korlátozó vagy veszélyeztető erők és törvények alól.

A psziborgok létezésének gondolati felvetése lényegében fantasztikus felnagyítása egy létező tudományos irányzatnak, a viselkedés modellkutatásának, vagy más néven a pszichológiai szimulmatikának. Már csaknem három évtizede, hogy az egyszerűbb állati tevékenységet utánzó működő modellek megjelentek. Ezeknek ismert példája Walter Gray teknősbékamodellje, amely a jól ismert, köztudottan nem túl bonyolult "lelkű" állat tizenhatféle életmegnyilvánulását tudta élethűen utánozni. Ashby, a híres angol kibernetikus elméleti szinten dolgozta ki az agy működésének elemi, alapvető modellegységeit. Később igen nagy számú, mind bonyolultabb modellt készítettek. A modellezés kutatási módszerré is változott, hiszen a modell próbája lett a megismert összefüggéseknek, ha ugyanis azoknak lényeges szabályszerűségeit helyesen ismertük meg, akkor a működő modell különböző feltételek között is élethűen utánozza a természetes viszonyokat. Ha ezt nem teszi, ismereteink hibáira vagy hiányosságaira enged következtetni, és újabb munkahipotézisek kidolgozásához ad támpontokat. A modellezés e formája persze nemcsak kutatási célokat szolgált. A különböző praktikus célokra szánt ún. "gondolkodó" vagy "kommunikáló" automaták, problémamegoldó szerkezetelv vagy tolmácsgépek készítése is számos hasonló, problémát vetett fel, melyeknek megoldása megtermékenyítő kölcsönhatásban folyt az alaptudományi jellegű, tisztán elméleti vizsgálatokkal.

A korszerű modellek már nem a robotkészülék, az élőlényt külső tulajdonságaiban is utánzó gépek formáját öltik, mint régen. Ma már senkinek sem imponálna a régi műteknőc, amint felkeresi nehézkes lépteivel az ennivalót, kikerüli az útjába eső tárgyat, vagy az őt érő ártalmas ingereket megpróbálja kiküszöbölni. Ilyesmit a bonyolult gépek könnyen megtesznek. A mai pszichológiai modellezés számítógépprogramokban folyik, számokkal és görbékkel; ezek szimbolizálják mind a gépbe menő információkat, mind pedig az "output"-ot, a "viselkedést". E számjátékok már nagyon összetett teljesítményekre képesek, olyan bonyolultakra, amelyeknek ember formájú lebonyolítása, tényleges anyagi megvalósítása jelenlegi elektronikai, kémiai vagy műanyag-technikai lehetőségeink mellett még utópia, de elvben már nem lehetetlen. Képesek olyan jelenségeket is utánozni, amelyek az idegrendszerben az információk síkján folynak.

Vannak tanuló modellek, amelyek a fejlődő emberi személyiséghez hasonlóan építik magukba a környezettől kapott információkat, és használják fel saját fejlesztésükre. Vannak modellek, amelyek magyarázzák a magatartás torzulásait. Több modellegyed modellkapcsolatából az emberi viszonylatok jellegzetes eseményeit, fejlődési sémáit, különböző konfliktusait lehet utánozni.

A psziborgok ebben a tudományos perspektívában nézve még érdekesebb és aktuálisabb jelenségek. De a könyvben más pszichológiai kérdésekről is van szó, amelyek kutatási kezdeményezései éppúgy megtalálhatók a modern lélektanban. Ilyen a gondolatolvasás, amelynek Setni kapitány oly sikeresen ellenáll, de amelyet gépei segítségével maga is eredményesen gyakorol. A probléma több módon is felvetődik a lélektanban. Egyrészt sokat foglalkoznak az ún. parapszichológiával, amelynek tárgya az érzékszerveken kívüli észlelés. A telepátikusan történő gondolatolvasással az egész világon foglalkoznak kutatók, amerikai és német egyetemeken éppúgy, mint Leningrádban (ahol a könyveiről nálunk is ismert Vasziljev professzor dolgozott). Az eredmények ellentmondásosak, de a kutatás folyik. Másrészt széles körű kísérleteket végeznek a gondolati tartalmak "leolvasásáról". Ehhez műszereket használnak. Ilyen célt szolgál az amerikai filmekben gyakran látható – és sokszor kigúnyolt – "hazugságvizsgáló gép", amely a vegetatív jelenségek regisztrálása révén próbál a gondolatokhoz jutni. De gyakran nem a műszer a lényeg, hanem a testtartás, a mozgás, a mimika finom, apró "kommunikációs" megnyilvánulásának gondos megfigyelése és különleges értelmezése. Ez fejlődő tudományos terület, a fantasztikum tehát e kérdésben sem légből kapott, hanem csírájában már fejlődésnek indult jelenségeken alapul.

Végül érdekes és pszichológiai szempontot rejtő mozzanat a könyvben a történet különös meseszerűsége. Hihetetlenül fejlett technikai civilizációban lovagok vívják párbajaikat egymással, óriás védi az elátkozott kastélyt, a bátor úrkémet rettenete fenevadak támadják meg, akiknek megszúrt testéből nem vér folyik, kettévágott koponyájukból agyvelő helyett áramkörök rendszere bukkan elő stb. A tenger alatt is különös élővilág van (minek ne jutna eszébe erről a *Sárga tengeralattjáró*, a kedves Beatles-film), a vízen szeszélyes, furcsa járművek suhannak, és még sokáig lehetne sorolni a hasonló epizódokat: A szerző azután érzékelteti, hogy ezek a psziborgok álmai. Meseszerű minden, ahogy ez az alomban általában szokásos, a vágyak teljesülnek benne, ellentmondásmentes a valóság, minden problémára létezik megoldás. Ez a meseszerűség talán a könyv legfőbb érdekessége.

Barbet tehát semmi olyat nem talált ki, nem dolgozott ki a fantasztikum síkján ami nem lenne ismert, vagy ne létezne csíráiban. De ez természetes is, hiszen teljesen új alkotására a műfaj sohasem képes. A valóság adja meg

azokat a színeket, kontúrokat, mintákat, amelyekből a fantázia síkján néha magával ragadó kép lesz. Pierre Barbet – bár szerkesztési módját, a téma helyzetkihasználásait, a cselekmény vonalvezetését illetően sok hiányosságot is lehet találni művében – ezt a képet érdekesen, lebilincselően rajzolta meg, így az olvasónak jó szórakozást nyújt, és ezenkívül néhány tanulságos gondolatot, talányos problémát is ad.

dr. Buda Béla